

Ang Supreme Master Ching Hai

Ang Susi sa Mabilis na Kaliwanagan Aklat I

Ang Supreme Master Ching Hai

Ang Susi sa Mabilis na Kaliwanagan Aklat I

Ang Susi sa Mabilis na Kaliwanagan

Aklat I

Ang Supreme Master Ching Hai
International Association Publishing Co., Ltd.

Isang Maikling Mensahe

Sa pagbanggit sa Diyos, o sa Makapangyarihang Espiritu, ang Master ay nagtuturo sa atin na gumamit ng orihinal at walang-kasariang mga termino upang maiwasan ang pagtatalo kung lalaki o babae ba ang Diyos.

She + He = Hes (gaya ng Bless)

Her + Him = Hirm (gaya ng Firm)

Hers + His = Hiers (gaya ng Dear)

Halimbawa: When God wants, Hes makes things happen according to Hiers will to suit Hirmself.

Bilang isang tagalikha mga likhang-sining at bilang isang espiritwal na guro, naiibigan ng Supreme Master Ching Hai ang mga pagpapahayag ng kagandahang panloob. Ito ang dahilan kung bakit tinatawag Niya ang Vietnam na “Au Lac” at Taiwan na “Formosa”. Ang Au Lac ay sinaunang pangalan ng Vietnam na ibig sabihin ay “kaligayahan”. At ang pangalang Formosa na ang ibig sabihin ay “maganda”, ay mas naglalarawan ng ganap na kagandahan ng isla at ng mga naninirahan dito. Nadarama ni Master na ang paggamit ng mga pangalang ito ay nakapag-aangat sa espiritwalidad at magandang kinabukasan ng lupain at ng mga naninirahan dito.

MGA NILALAMAN

Lakaran ang Daan ng Pag-ibig	
Ang mga Yapak ng isang Buhay na Naliwanagang Guro ..	7
1. Ang Tamang Doktrina at Maling Doktrina	13
2. Ang Tunog ng Kalangitan	47
3. Ang mga Benepisyong Pamamaraang Quan Yin	65
4. Anumang Paraan ng Pagninilay para sa Kaliwanagan ay ‘Paraang Quan Yin’	103
5. Ang Misteryo ng Mata ng Karunungan	133
6. Asura	167
7. Simulan na Natin ang Pagbabago	
-Ingatan ang Kapaligiran	209
8. Ang mga Pakinabang ng Pagiging-Vegan	226
Ilang Benepisyong Vegan na Pagkain	259
Veganismo: Ang Pinakamabuting Lunas sa	
Pandaigdigang Krisis sa Tubig	260
Mabuting Balita para sa mga Vegan:	
Ang Mahalagang Protina	262
Pagmumulat: Ang Pamamaraang Quan Yin	265
Mga Lathalain	271
Paano Kami Makokontak	278

6 . Ang Susi sa Mabilis na Kaliwanagan A klat I Ang Supreme Master Ching Hai

Lakarin ang Daan ng Pag-ibig

Ang mga Yapak ng isang Buhay na
Naliwanagang Guro

Tayo’y maghahanap kahit saan
Ng konting pag-ibig,
Ng konting pag-ibig,
Na ating maibabahagi sa lahat ng nilalang
Sa lahat ng panig ng mundo

Si Supreme Master Ching Hai ay isang kilalang makatao, makakalikasan, autor, taga-disenyo, musikero, film director, at espiritwal na guro na ang pag-ibig at pagkalinga sa sangkatauhan ay walang pinipiling lahi. Mula taong 1980, Sya ay isa sa mga dedikadong tagapanguna sa pangangalaga sa kalikasan. Kanyang pinasimunuan ang pangangalaga sa kalikasan, preserbasyon ng iba’t ibang nilalang sa ekosistema (biodiversity), pagtatanim ng mga puno, simpleng pamumuhay, at higit sa lahat, ang organikong vegan na pagkain na siyang pinakamabilis at pinaka-epektibong paraan sa paglutus sa krisis sa klima.

Walang pasubali Nyang inilalaan ang kanyang oras at pag-aari sa pagmumulat sa mundo sa mapaminsalang pagbabagao ng klima (climate change) at sa solusyong vegan. Mula 2006 hanggang 2008, kanyang inilunsad ang mga kampanyang: Alternatibong Pamumuhay at SOS kamalayan sa pag-init ng mundo. Sya rin ay

naglathala ng mga dyaryo, nagsulat ng mga aklat, nagprodus ng vegetarian na dokumentaryong “The Real Heroes” (2005) at ng teleseryeng “The King & Co.” na ipinalabas sa Supreme Master Television, a 24/7, global satellite channel na nagpapalabas ng mga balita sa ‘climate change,’ vegan na pagkain, at iba pang nag-bibigay liwanag na mga tema. Mula 2007 ay ibinahagi ni Master Ching Hai ang kanyang kaalaman sa mga eksperto sa kalikasan, pamahalaang opisyal, VIPs at mga may-malasakit na mamamayan sa pamamagitan ng 27 na pagpupulong tungkol sa climate-change sa 13 na bansa na ipinalabas ng ‘live’ sa satellite TV at radyo.

Dahil sa mga gawaing ito, ang kanyang motto na “Be Veg, Go Green 2 Save the Planet” at “Be Vegan, Make Peace” ay kumalat sa buong mundo at nagpabago sa karamihan na maging vegan at dahil ditto, sila’y nagtamo ng kapayapaan at magaan na pakiramdam.

Sa tulong ng kanyang magandang halimbawa, ipinaalala sa amin ni Supreme Master Ching Hai ang aming panloob na kabutihan at pag-ibig para sa lahat ng nilalang ng Diyos. Ang masidhing pagkaunawa na natamo nya sa kanyang meditasyon ang nagpabatid sa kanya ng punong-sanhi ng lahat ng pagdurusa, pag-aaway-away ng mga tao, at pagkasira ng kalikasan: ang karahasan at pagpapahirap na ating ipinadanas sa ating kapwa, hindi lang sa mga kapwa tao, pati sa mga inosenteng mga hayop. Dahil sa kanyang pagmamahal sa mga mahina at walang-bose, sinulat ni Master Ching Hai ang #1 international bestsellers “The Birds in My Life,” “The Dogs in My Life,” at “The Noble Wilds.” Ang mga panlitteraturang kayamanang ito, na mababasa sa iba’t ibang wika, ay nagpapakita ng malalim na isipan at emosyon ng ating mga kaibigang hayop at nagpapakita ng kanilang makalangit na katangian at walang-pasubaling pagmamahal.

Ang Simula ng Kanyang Misyon

Ipinanganak sa sentral Aulac (Vietnam), si Supreme Master Ching Hai ay nag-aral sa Europa at nagtrabaho sa Red Cross. Agad niyang natuklasan na ang pagdurusa ay umiiral sa lahat ng panig ng mundo at ang kanyang hanngarin na matuklasan ang lunas sa mga ito ang naging tanging layunin ng kanyang buhay. Dahil dito, sya ay naglakbay patungo sa Himalayas para hanapin ang espiritwal na kaliwanagan at sa wakas ay natanggap nya ang banal na transmisyon ng panloob na Liwanag at Tunog, na kanyang tinawag na Quan Yin Method. Matapos ang kanyang masigasig na pagsasanay, natamo ni Supreme Master Ching Hai ang Dakilang Kaliwanagan.

Sa kanyang pagbabalik sa Himalayas, dahil sa mga pakiusap ng mga taong nakapaligid sa kanya, ibinahagi ni Supreme Master Ching Hai ang Quan Yin Method. Hinikayat nya ang kanyang mga estudyante na tumingin sa kanilang kalooban para matagpuan ang kanilang sariling banal na kadakilaan. Hindi nagtagal, nakatanggap sya ng mga imbitasyon na magbigay ng mga lektur sa Amerika Europa, Asya, Australia, at Africa. Ang kanyang maawaing puso ay makikita rin sa kanyang pag-aalaga sa mga higit na nangangailangan. Ang mga pondong kinita ng kanyang mga likhang-sining ay sumuporta sa kanyang misyon na mag-bigay ginhawa sa mga anak ng Diyos na nangangailangan sa pamamagitan ng mga disaster relief at mga charity work sa iba't ibang panig ng mundo.

Pagandahin ang Mundong Ating Ginagalawan

Bagaman hindi sya naghahangad ng anumang pagkilala sa kanyang mga kawanggawa, si Supreme Master Ching Hai ay

nakatanggap ng napakaraming parangak mula sa mga gobyerno at pribadong organisasyon sa iba't iabang panig ng mundo, kabilang dito ang World Peace Award, World Spiritual Leadership Award, Award for Promotion of Human Rights, World Citizen Humanitarian Award, Outstanding Public Service to Mankind Award, 2006 Gusi Peace Prize, Los Angeles Music Week Certificate of Commendation, First Place Silver for the 27th Annual Telly Awards 2006, President Active Lifestyle Award mula sa dating US President George W. Bush, at 2010 Presedent's Volunteer Service Award mula kay President Barack Obama.

Bilang karagdagan, ang Oktubre 25 at Pebrero 22 ay itinalagang “Supreme Master Ching Hai Day” sa Amerika ng mga opisyaales ng gobyerno ng Hawaii at Illinois. Sya ay pinadalhan ng mensahe ng pagbati ng dating mga Presidenteng Amerika na sina Clinton, Bush at Reagan.

At upang kilalanin at hikayatin ang mga taong nagpakita ng mabubuting halimbawa, nilikha ni Supreme Master Ching Hai ang serye ng Shining World Awards na kumikilala sa mga nararapat na mga tao at mga hayop na nagpakita ng natatanging kabayanihan, pagmamahal, liderato, kagitingan, at katalinuhan.

Ang Pangarap ni Master

Inilalaan ni Supreme Master Ching Hai ang kanyang buhay sa pagpapaganda ng kinabukasan ng ating minamahal na planeta at sa ating pinakamamahal na mga kapwa-nilalang. Sa kasaysayan ng mundo, ang mga dakilang bisyonaryo ay may mga pangarap, and sumusunod ang Kanyang pangarap:

“Pangarap ko na ang buong mundo ay maging payapa.

Pangarap ko na lahat ng pagpatay ay mahinto.

Pangarap ko na ang lahat ng kabataan ay magkaroon ng kapayapaan at pagkakaunawaan.

Pangarap ko na lahat ng mga bansa ay makipagkasundo sa isa’t isa, at protektahan at tulungan ang isa’t isa.

Pangarap ko na ang ating magandang planeta ay hindi mawawasak.

Bilyon, bilyon at trilyong mga taon ang kinailangan para magawa ang planetang ito at ito’y napakaganda, kamangha-mangha.

Pangarap ko na ito ay magpapatuloy, pero sa kapayapaan, kagandahan, at pag-ibig.”

Ang Tamang Doktrina at Maling Doktrina

Sinabi ni Supreme Master Ching Hai
Oktubre 20, 1986
Taipei, Formosa
(Orihinal sa Chinese)

Para maipalaganap ang doktrina, kailangan ko ang katawang ito, sasakyan, at iba pa, at panghuli, mga nakikinig. Gayunman, sa pagpunta ng mga tao para sa lektyur, maaaring ang kotse ay sira, o walang driver, o ako'y may sakit. Pero narinig nyo na bang sinabi ko na may sakit ako kaya hindi ako makakarating sa nakaiskedyul na lektyur? Kahit may sakit ako, bumabangon at nagsasalita pa rin ako, kaya hindi nyo maiisip na may sakit ako. Sa mundong ito, ang pagpapalaganap ng Katotohanan ay hindi madali, dahil ang lahat sa mundong ito ay gawa sa materyal ng Maya.

Anong ibig sabihin ng “gawa sa materyal ng Maya”? Ibig sabihin nito na ang ating katawan, pagkain, damit, atpb. ay nagmula sa kapangyarihan ng Maya (ang negatibong aspeto ng kalikasan). Para palaganapin ang Katotohanan dito, kailangan nating makipagtulungan sa negatibong kapangyari-

han. Ano ang Katotohanan? Ito ay isang bagay na hindi natin kayang maunawaan, isang bagay na mahirap ipaliwanag kundi maliit lang na parte nito, dahil ang transedental na Katotohanan ay hindi karaniwang pinag-uusapan o inilalarawan gamit ang makamundong lenggwahe. Dahil dito, ang pagpapalaganap ng Katotohanan gamit ang katawan o iba pang materyal na instrumento ay hindi madali, dahil ang makamundong materyal na bagay, kadalasan ay napakadumi – hindi ito nabibilang sa kategorya ng karunungan- para gamitin sa pagpapaliwanag ng dakila at buhay na karunungan.

Una, para magamit ng mangangaral ang limitado, mapurol na materyal para ipaliwanag ang walang hangganan, buhay na karunungan ay labis nang napakahirap; pangalawa, para maintindihan at makuha ng mga tagapakinig ang dakilang kaalaman na napaka-dangal, napakalawak, at lampas sa imahinasyon ng tao ay hindi madali. Hindi madali para sa tagapangaral at tagapakinig.

Sinoman na gustong maintindihan ang Katotohanan ay kailangan gamitin ang kanyang karunungan para mapatunayan at maranasan ito. Ang Pagsasalin ng Katotohanan ay dapat na gawin gamit ang puso, sa pamamagitan ng likas na karunungan. Hindi ito posible gamit ang salita ng tao. Ang pag-awit ng banal na taludtod at pagbigkas ng mga ngalan ng Buddha at pangangaral ay mababang antas lamang o panimula lang. Matapos pakinggan ang mga iyon, maari kang maging mausisa at magkainteres na matuto ng mas higit pa para maingat ang iyong antas ng konti at hindi palaging manatili sa mababang antas dahil nakapanghihinayang. Kaya ang ini-

sasyon sa Pamamarang Quan Yin ay mahalaga. Ito ang paraan ng pagsasalin ng karunungan at ng Katotohanan.

Ito ay pamamaraan, pero ang totoo ay walang ‘pamamaraan.’ Ang mahalagang bahagi ay nasa inisasyon- ang pagsasalin mula sa puso patungo sa puso (kamalayan) – at hindi sa pamamagitan ng panlabas na gawain tulad ng pagbigkas ng anumang o pag-uutos sayo ng dapat gawin. Sa oras ng inisasyon, sasabihin ng Master ang mga hindi dapat gawin, na isantabi muna ang lahat, at huwag mag-asam ng kahit ano para matagpuan mo ang iyong tunay na Kalikasan. Para ba itong magkasalungat? Hindi. Dahil karamihan sa atin ay sinusubukang hanapin ang Totoong Kalikasan (Real Nature) sa pamamagitan ng mga ritwal, umaasa sa panlabas na anyo, nagdadadal sa bagay-bagay o kaninoman maliban sa kanilang Sarili (sa Diyos na nasa loob ng bawat isa). Sa ating pamamaraan, gusto kong isantabi nyo ang mga ito at huwag manatiling nakadikit sa mga ito. Kaya palagi kong sinasabi na tigilan nyong umasa sa mga iyon. Pero “ang hindi pag-asa sa mga iyon” ay hindi pa rin ang ‘pamamaraan’, hindi ito ang hantungan. Gayunpaman, kung tunay mong ‘maisasantabi’, kahit sa napakaikling segundo, kaya mong maranasan ang kaliwanagan.

Ang pagsasalin ng Liwanag ay napakasimpleng proseso; pero hindi rin ito madali. Simple ito dahil maaari mong maranasan ang Kaliwanagan sa oras ng transmisyong; pero dapat mo munang matagpuan ang tao na kayang magsalin ng kaliwanagan, at iyon ang mahirap. Hindi dahil ang pagsasalin ng pamamaraan ay komplikado, o dahil ang maging ‘naliwanagan’ (enlightened) ay imposible; ang mahanap ang tao na makatu-

tulong sa atin na makuha ang kaliwanagan ang talagang mahirap.

Ang pagsasalin ng Liwanag ay pwedeng gawin paisa- isa o sa mga grupo, depende sa Master. Kaya alam natin na karamihan sa mga sinaunang Master ay kokonti lang ang mga disipulo. Konti lang ang may kilala kay Lao Tzu; si Confucius ay may daan-daang tagasunod; si Hui Neng ang Ikaanim na Zen Panyarka ay mas madami, at si Shakyamuni Buddha ay higit na mas madami; si Hesus ay mayroong labindalawang dakilang disipulo. Maaaring nagbigay sya ng transmisyong sa mas maraming tao, pero ang labindalawang ito ang mga higit na naliwanagan.

Siguro, napapaisip kayo na dahil ang mga disipulo ng Quan Yin ay pawang naliwanagan, pero bakit ang iba ay mas naliwanagan kaysa sa ibang disipulo? Bakit iilan lamang sa kanila ang pwedeng magpalaganap ng Katotohanan? Ang lahat ng ito ay may kinalaman sa proseso ng pagsasanay. Hindi dahil sa ang pagiging-Buddha ay agad na mararating pagkatapos ng inisasyon sa Quan Yin Method, kahit na simula't-sapul ang lahat ay Buddha, hindi lang pagkatapos ng inisasyon. Ang inisasyon ay tumutulong lang na buksan ang mata ng iyong karunungan, paliwanagin ang iyong panloob na kaalaman para makilala mo ang iyong Angking Buddha (Buddha Nature), at dapat itong sundan ng tuloy tuloy na pagsasanay. Imposibleng maraming makita sa inisasyon. Marami man o konti ang makita mo sa inisasyon, kailangan mo pa ring mag-sanay. Sa pagsipag natin sa pagsasanay, sa pagdami ng ating malalaman tungkol sa ating Tunay na Kalikasan at sa ating lugar sa sansinukob.

Halimbawa, mayroong isang prinsipeng lumabas sa palasyo nang sya ay bata pa at nakakita sya ng mga pulubi na kumupkop sa kanya at sinanay din syang maging pulubi. Lumaki sya nang hindi nya alam na sya ay isang prinsipeng. Araw-araw lumalabas sya para mamalimos ng pagkain. Ang hari ay nasasabik sa kanya at araw-araw syang hinahanap, at ipinapanap sa kanyang mga tauhan kung saan saan. Siguro ang prinsipeng ay may natatanging marka sa kanyang katawan. Isang araw, natagpuan ng isa sa tauhan ng hari ang prinsipeng at sinabi sa kanya na sya ay isang prinsipeng, “Maniwala ka sa akin. Dadalhin kita pabalik sa palasyo at ikaw ang sunod na magiging hari.” Dahil ang prinsipeng ay lumaki sa tahanan ng pulubi at nasanay na sa ganong buhay, hindi sya agad maniniwala sa tauhan ng hari. Dahil dito, ang isang mensahero ay kailangan subukang hikayatin syang paniwalaan ang tauhan ng hari, ipaalala sa kanyang araw-araw, “Sinisiguro ko sa iyo na ikaw ay totoong prinsipeng. Mabibigyan kita ng pruwenga kung gusto mo. Ang mga kasuotang pang-prinsipeng ay narito para isuot mo, and karwahe ay naghihintay para iyong sakyan, kung iyong mamarapatin.”

Pero ang prinsipeng ay walang lakas ng loob na tanggapin ang katotohanan, dahil sya’y naging pulubi ng napakatagal; kaya kailangang matiyagang ulit-uliting ilarawan sa kanya ng tauhan ng hari ang marilag na palasyo at ang maraming kayamanan na naroroon, na kanyang pagmamay-ari. Subalit ang prinsipeng ay hindi pa rin lubos maisip na pwede nya iyon angkinin. Ang tauhan ng hari ay hindi nagpunta doon para gawing prinsipeng ang pulubi; and pulubi ay tunay na prinsipeng simu-

lat-sapul.

Tapos isang araw nagdesisyon ang prinsipeng na tanggapin ang alok: “OK. Siguro’y dapat kong subukan para sa aking kinabukasan. Ipagkakatiwala ko sa inyo ang aking buhay at tingnan ko kung anong mangyayari.” Sa magara nyang kasuotang pang-prinsipeng at sa sinasakyan nyang karwahe, ang lahat ng mga alagad na naroroon ay nagpatirapa sa kanyang harapan, na higit na nagkumbinsi sa kanya – subalit hindi pa lubusan. May mga problema pang naghihintay sa kanya, kailangan syang maturuan kung papaano ang tamang asal sa kaharian at tigas ng isang prinsipeng, na labis na kakaiba sa buhay nya noong sya’y isa lamang pulubi na palaging nakatungo. Marami pa syang dapat matutunan, mula sa personal na istilo hanggang sa panloob na karunungan.

Ganon din, sa simula pa lang tayo ay Buddha na; pero sa mga buhay na nating nagdaan at sa buhay na ito, tayo ay kontrolado ng kapangyarihan ng Maya at labis na nagdusa. Hindi natin matakasan ang buhay; kahit saan ay may problema. Siguro ngayon ay masaya, pero bukas may mga suliranin, at sa ibang araw ay mas matindi pa. At hindi natin maintindihan bakit ganito. Na para sa karampot na halaga, para makakain ng tatlo o apat na beses araw-araw, o magkaroon ng ilang damit, kailangan nating magtrabaho bente-kwatro oras. Bakit?

Kung kaya ang mga Buddha o mga Santo ay pumupunta sa mundong ito ay dahil nakita nila ang ating kalungkutan. Tayo ay dati nilang kaanak at gusto nila tayong tulungan. Pero dahil hindi nila agad maipakita sa atin ang ating marangal na Tunay

na Sarili, kailangan nilang paulit-ulit sabihin at ipaliwanag na “Noon pa man, ikaw ay Buddha na, ang dakila at malaya...” hanggang isang araw mapapaniwala nila ang mga tao ng konti. Tapos sila’y magpapatuloy, “Halika. Ipapakita ko sayo ang daan patungo sa kalayaan, ang paraan para makilala mo ang Tunay mong Sarili.” At sa pamamagitan ng inisasyon, makikita mo ang iyong Tunay na Kalikasan na totoong umiiral; pagdaka’y mas makikilala mo ang iyong Tunay na Sarili.

Ganon din sa nabanggit kong prinsiphe. Dahil ang daan papunta sa palasyo ay malayo, maaaring habang malapit na sila, biglang magbago ang isip nya at sabihin, “Ayoko na. Hindi na ako naniniwala sa inyo. Antagal ko nang pulubi, sino ako para magpakilala sa hari? Paano ako magiging prinsiphe ng biglaan.” Kaya, malamang gusto na nyang bumalik sa dati nyang tahanan, sa dati nyang buhay bilang pulubi. Lahat ng kanyang nakaraan ay nagpapaalala sa kanya na sya ay isa lamang “mabahong pulubi” na nagdusa sa pangungutya ng mga tao, na walang kaibigan, at hindi nakadama ng pag-ibig at pag-aalaga. Napakahirap para sa kanyang paniwalaan na sya ay isang prinsiphe. Napakahirap para sa mga tauhan ng hari na pabalikin sa kaharian!

Kaya, noon pa mang unang panahon, hindi naging madali para sa kahit sinong Master na turuan ang karamihan. Kailangan nilang pagdaanan ang napakaraming paghihirap; kailangan nilang labanan ang ating mga gawi o nakasanayan at mga maling paniniwala; kailangan nilang labanan ang ating mga makamundong paraan ng pag-iisip. Ang isang dakilang Master na dumating ay maaaring hindi tanggap ng publiko. Ang ilan sa mga taong nakikinig ay hindi naniniwala sa kan-

ya, at maaaring batikusin sya o siraan sya, dahil tanging ang makamundong pag-iisip nila ang pinaniniwalaan nila. Mula nang unang panahon, sa halip na paniwalaan ang mga tunay na Guro ay mga diyos ng apoy, diyos ng hangin, diyos ng tubig, atbp ang sinasamba ng mga tao dahil nakalimutan na nila ang kanilang Tunay na Sarili at sila ay nalumbay, natakot sa kawalan at sa malawak na sansinukob. Lahat ng nakikita ay napakamistryoso at nakakapangilabot. Kinatatakutan natin ang nagliliyab na araw at ang mainit na apoy na kayang sirain ang anumang masakop nito. “Bakit napakataas ng mga bundok? Bakit napakalalim at napakalawak ng karagatan na hindi natin makita ang kabilang baybay-dagat? Bakit napaka-makapangyarihan ng hangin na kaya nitong buwagin anumang madaanan nito, kahit ang mga malalaking punong-kahoy at malalaking gusali?”

Matapos mahiwalay sa ating Tunay na Sarili, tayo’y labis na nalungkot tulad ng naliligaw na anak na hindi makita ang kanyang bahay at natatakot sa madilim na ilang. Kaya ang mga tao ay nagpapadala sa mga pamahiin. Ang pagsamba sa mga multo at lahat ng klase ng espiritu. Pareho pa rin ng dati ang ngayon. Kaya ang mga Master ay labis na hindi sumasangyon sa mga ganyang pamahiin at pinaniniwalaan lang sila matapos ang mahabang panahon. Ang mga may malalim na kamangmangan ay hindi madaling mapaniwala, pero kailangan pa rin silang mailigtas. Ang trabaho ng Master ay mas madali sa mga may pananampalataya. Ang pagbali sa paniniwala sa pamahiin ay parang paglaban sa giyera ng walang armas sa halip ay sa tulong ng proseso ng pag-iisip, na higit pang mas mahirap at terrible kaysa sa politikal na away. Kaya

sabi ni Buddha, “Mahirap iligtas ang mga nilalang na may pandama.” Dahil ang ating isip na hindi naman talaga atin, ay nakikipagtulungan lamang sa atin sa makamundong gawain, pero hindi sa ating paghahanap ng kalayaan. Hinahadlangan nito ang ating kalayaan sa paglalahad ng mga tanong na: “Bakit kailangan mo pang magnilay? Dito sa mundo, lahat ng kailangan mo ay na sayo na. Tulad ng damit, pagkain, at mga kapamilya at kaibigan na makakasama! Bakit kailangan mong magnilay? Saan mo ba gustong pumunta sa kabila ng mundong ito? Ang mundong ito ang natatangi, ang pinakamaganda na alam mo. Paano mo nalaman kung mayroon talagang kabilang mundo o talagang may Langit? Baka naman niloloko ka lang ng Master?” Tulad nito, ang isip ay magpapaikot-ikot sa mapagdudang isipin.

Kaya ang mga sinaunang Master ay sinusubukan ang mga estudyante ng maraming beses bago sila tanggapin. Para ihanda ang isip nila sa makabagong paraan ng pag-iisip, tulad ng paghahanda ng lupang pagtataniman ng mga gulay. Sa kabundukan, tayo ay nagtatanim din ng mga gulay. Sa napakahabang panahon, wala ni isa ang tumitira sa bahay na iyon bago kami pumunta doon. Kaya naman nang una naming dating doon, ang mga damo ay napakalalago, nakalatag sa mga kalsada at daanan. Kaya kinailangan naming putulin, bunutin, at tangalin ang mga damo. Ngayon, wala nang mga damo. Tapos, pinataba namin ang lupa gamit ang abono at tinaniman ng mga gulay na sa ngayon ay pwede nang kainin.

Sa parehong paraan, ang mga maling konsepto at mga bulok na mga haka-haka ay kailangan hugasan at linisin muna

bago ang mga tamang ideya at pilosopiya ay maisalin, dahil ang mga paniniwala at ang Katotohanan ay hindi pwedeng pagsamahin. Gaya ng gulay na hindi pwedeng tumaba kung maraming mga damo; napakalago ng mga damo na ni-hindi makadaan roon, pano mo ba iyon matataniman! Matapos na maitanim ang mga gulay, kailangan pa rin itong alagaan araw-araw; kung hindi, matatalo ng mga damo ang lupa at sisirain ng uod ang mga pananim. Ang mga damo ay hindi lang nagmumula sa lupa, kundi sa hangin din- sa mga butong pinapay-id ng hangin na pumapatak sa lupa at mabilis na lumalaki. Kapag hindi natin napagtuunan ng pansin sa loob ng ilang araw, ang mga damo ay magsisitubuan ulit.

Yan ang dahilan kung bakit pagkatapos ng pagsasalin ng Quan Yin, kailangan ng masigasig na pagsasanay at tuloy-tuloy. Kailangang makinig sa mga turo ng Master at kapwa-nagsasanay isang beses kada-linggo o kada-buwan at makilahok sa mga ‘retreat’ para panumbalikin ang ating determinasyon at sigla sa pagsasanay. Dahil kung hindi, ang mga baguhan ay makakalimot agad at maliligaw sa ipu-ipo ng mundo.

Noon pa man ay may nagsabi na ang mundong ito ay teritoryo ng Maya (pwera ng itim), isang lupain ng materyal ng Maya na maraming temptasyon. Ang dakilang mga Buddha na nagpunta rito mula sa mataas na mundo para iuwi ang kanilang mga kamag-anak pabalik sa Tahanan, para gawin silang marangal na na nilalang sa halip na maging alipin ng itim na pwera ay sa katotohanan ay mga “entremetido” na nakikialam sa mga gawain ng itim na pwera. Kailangan nilang kalabanin ang Maya, dahil ang mga nilalang na makakalaya mula sa Tat-

long Mundo ay magiging mas malakas at mataas kaysa sa itim na pwersa at hindi na kailangang bumalik sa itim na mundong ito muli para magdusa; at dahil dyan ay ang Maya ay mababawasan ng isang mahalagang kaluluwa, isang mabuting alipin, at ito'y nagpapalungkot sa kanya, kung kaya lilikha sya ng maraming gulo!

Nakita natin mula noong unang panahon, sinumang dakilang Master na pumunta sa mundong ito para iligtas ang mga nilalang ay magdurusa ng matindi. Hindi kailanman naging madaling gawain ang tubusin ang mga mamamayan ng mundo. Ultimong sa pagtubos nila sa para konting nilalang, kailangan nilang dumanas ng matitinding pangungutya at balakid.

Maging si Shakyamuni Buddha ay naka-ingkwestro din ng maraming pagsalungat. Gusto syang patayin ng iba, ang iba ay pinipintasan sya at sinasabing ang itinuturo nya ay 'panlabas na daan' (heterodoxy), etc.; si Hesukristo, bago pa man Sya makapangaral ng matagal ay ipinako na sya sa krus; si Confucius ay pinalayas sa ilang mga estado; si Lao Tzu ay nagkaroon lang nga napaka-konting taga-paniwala, mas naging sikat sya ngayon kaysa sa nakaraang dalawang-libong taon. Noong buhay pa Sya, walang nakakakilala sa kanya at naging tanyag lang sya ilang taon matapos sya's mamatay.

Bakit ang mga sinaunang Master ay mas naging kilala kaysa sa mga buhay na Master? Ito ay dahil matapos pumanaw ng mga Master, ginagamit ng hari ng Maya (negatibong pwersa) ang katanyagan ng Master para sa kanyang sariling mithiin, babaguhin ang pangaral ng Master sa kasalungat na direksyon

para pagsilbihan ang negatibong pilosopiya. Dahil dito, ang Katotohanan na tinuturo ng dakilang Master habang Sya ay nasa mundo ay magiging pamahiin na lamang sa paglipas ng panahon.

Halimbawa, si Lao Tzu kailanman ay hindi nagturo sa mga tao na sambahin Sya o anumang bagay o anumang simbolo, o magsakripisyo ng mga hayop para ihandog sa Kanya. Hindi Nya sinabing Kanyang babasbasan ang sinuman, o na pagkatapos Nyang mamatay ay dapat maghandog sa Kanya o na sambahin Sya. Sa Tao Te Ching (ang Sutra ng Kabutihán) ang tanging kanyang itinuro ay ang hanapin ng mga tao ang banal na “Tao” (ang Daan), na kumunekta sa at makipag-isa sa “Tao” bilang tanging daan para makita ang Katotohanan. Ito ang pinaka-mahalagang puntos na binigyang-diin sa Tao Te Ching. Walang duda na ito ang pinakamataas na mithiin.

Pero kung susuriin natin ang Taoismo sa ngayon, makikita natin kung paanong ang perpektong mithiing ito ay bumagsak. Sa bawat templo ng Taoist, makikita ang pagsasakripisyo ng laman ng hayop na iniaalay sa hindi ko alam kung “sino”; dahil walang duda na si Lao Tzu ay takot sa ganito at mapapatakbo palayo. Bilang isang dakila at maawain na Master, paano Nya maaatim na kumain ng laman ng mga nilalang na nagdusa? Tulad sa Confucianism. Noong una, ito ay nanghihikayat sa mga tao na maging labis na mabuti at alam ang tama at mali, subalit ngayon ay lumiko na sa pag-sasakripisyo ng laman- baboy, baka, atbp.

Ang Budismo ay halos bumagsak sa parehong sitwasyon. Sa

halos lahat ng bansang Budismo, ito’y naging ‘maliit na sasakyan (Hinayana).’ Karamihan sa mga monghe at mongha sa mga bansang ito ay nag-aasawa, kumakain ng karne at uminom ng alak. Sa panahon ng pagtatapos-ng-Dharma, napakaraming mga bagay ang salungat sa tama. Nang ang Budismo ay unang ipinalaganap sa Tibet, ang intensyon ay para hikayatin ang mga katutubo, pero sa halip ang mga Budista ang nahikayat ng mga katutubo at naging ‘Lamaism.’

Ang China ay may malawak at mahabang tradisyon ng bilyon-bilyong taon sa literatura at pagpapaunlad ng kabutihan, kung saan ang Budismo ay lumaganap ng mabilis, at lumaganap sa loob ng mahabang ginintuang mga araw bago ito siraan ng maraming oposisyon at bumagsak. Ang Budismo sa ‘mainland’ China ay halos naglaho na. Sa kasalukuyan, mukhang tanging sa ating munting “patatas na Formosa” may natitirang maliit na pangkat ng lumang tradisyong Budismo, kung saan ang mga monghe ay pinapanatili ang kanilang panatang-maging soltero (hindi pag-aasawa) at ang pagiging-vegetarian. (Hindi ako ganoong kasigurado kung ganoon nga; sa akin lang palagay ay ganyan. Kung hindi, saan pa sa mundo tayo makatatagpo ng tunay na tradisyong Budismo?)

Gayunpaman, ang Budismo sa Formosa ay hindi pa rin katulad ng orihinal na Budismo, dahil ito ay pinagsama sa Taoism at pinaghalo-halong iba’t ibang relihiyosong pilosopiya at pamumuhay. Sa India, ang orihinal na Budismo ay walang pang-umaga at pang-gabing pag-bigkas ng mga berso at sutra, na umiiral sa bawat templo sa ngayon, na kung saan napakaraming dapat bigkasin maliban sa pangalan ng Buddha na

kadalasan ay sapat nang bigkasin. Hindi naman masama iyon, pero noong una ang pang-araw-araw na debosyonal na pagbigkas ay para sa mga monghe at mongha na namumuhay ng tahimik at simpleng buhay ispiritwal.

Sa AuLac, ang mga karaniwang tao ay hindi pinagbibigkas ng Surangama Mantra o iba pang sikretong mantra. Kahit na ako noon ay vegetarian na bago ko iniwan ang aking tahanan, at kahit palagi akong gumagawa ng debosyonal na serbisyo at yumuyuko sa imahen ng Buddha at nagbibigkas ng pangalan ng Buddha, ang aking Qui-Yi (debosyon) na master ay hindi pa rin ako pinahintulutang sa pagbigkas ng Surangama Mantra. Hindi nya ako agad hinayaang magpakain sa mga ispiritu dahil sabi nya, “Una, ang mga karaniwang tao ay may mga asawa; pangalawa, ang pagbigkas ng mantra sa bahay, kung saan ang atmospera ay kaiba ng sa templo, ay hindi magiging mabunga at, higit pa dito, ay baka magkapagdala ng maraming masasamang reaksiyon. Para sa mga taong hindi pa sapat na malinis, pag-binigkas nila ang mantra, hindi lamang na mahirap syang makakuha ng tugon, kundi nanganganib din sya na magising ang panggugulo ng dyablo.”

Dahil dito, napakagulo na ngayon. May mga taong bumibili ng estatwa ni Buddha para sambahin araw araw, at ‘binabas-basan’ ang tubig at pagkain para ibigay sa mga multo. Hindi ito mabuti dahil hindi naman nila iyon makakain; at kahit makain man nila, lalo silang dadami at manggugulo sa atin at lilikha ng napakanegatibong atmospera sa palagid; at wala tayong kapangyarihang sila ay pigilan. Yan ang dahilan kung bakit ang mga taong bumibigkas ng mga mantra ay nagka-

karon ng pagkabalisa.

Maraming tao ang lumalapit saken na may ganyang problema. Minsan nakakatulong ako, minsan hindi kapag ang problema ay labis na seryoso na para mabigyan ko ng oras. Dahil ang mga ganitong tao ay nais na magpanggap na ‘dakilang bayani’, at ‘mga santo’ para ‘iligtas’ ang iba, para makialam sa karma ng iba, kailangan muna nilang iligtas ang sarili nila. Hindi ako pwedeng makealam masyado. Masyadong mahirap akuin ang ganyang klaseng komplikasyon na uubos sa aking oras at lakas, na mas mainam kong gamitin sa pagligtas ng iba na mas handa para sa Daan, mas handa para sa mabilis na liberasyon(paglaya). Ang pagpapabaya sa isang daang tao para lamang iligtas ang isang tao ay tunay na pagsasayang ng lakas at hindi patas.

Sa Formosa, maraming ganyang mga kaso. Inuuwi ng mga tao ang mga mantra sa bahay at nalilitong inuulit-ulit araw-araw, na may layuning iligtas ang mga kaawa-awang mga multo sa ganoong paraan. O matapos na magsanay sa 7-araw na Nien-Fo (pagbigkas sa ngalang ni Buddha sa pitong araw) o 7-day retreat, umuuwi sila para sila mismo ang magsagawa noon; o matapos nilang pag aralan ang mga ritwal sa templo ng dalawang araw, umuwi sila sa bahay at naging ‘master’ sa loob ng magdamag. Ang atmospera sa templo at sa bahay ay magkaiba. Ang sinumang gustong magsagawa ng mga ito ay dapat may taglay na totoong kapangyarihan para maiwasan ang problema. Ang sinumang magpakain sa mga multo ay kailangan meron ding kakayanan na kontrolin sila, o maaapektuhan ang kanyang pag-iisip o mapapahamak ang kanyang pamilya o kamag anak. Saan man ako magpunta, naririnig ko,

“Kailangan nating palayain ang mga ‘sentient’ na nilalang. Ang kanilang motibo na palayain ang mga nilalang ay napakabuti, subalit kung kaya nila o hindi itong gawin ay ibang usapan na.

Ang ilang tao, matapos lang mabasa ang Sutra ng Ikaanim na Panyarka ng Zen, o ng kopya ng Sutra ng Dyamante (Diamond Sutra) at matapos mabasa dito na,”Ang meditasyon ay napakabuti,” sila’y manghuhula kung paano magmeditate at gagawin nila itong mag-isa. O pag pumupunta sila sa templo at nakita ang mga monghe at mongha na nakaupo ng ganito o ganoon, tutularan nila ang mga ito at basta magmeditate sa bahay ng mag-isa. Anong klaseng meditasyon iyon? Hindi iyon meditasyon sa halip ay imitasyon (pangongopya). Ang meditasyon ay mabuti pero ang imitasyon ay magdadala lamang sa mga tao sa maling landas at magdudulot ng maraming komplikasyon kapagdaka. Kaya, maraming tao matapos gawin iyon, ay nagdurusa sa pagkabalisa. Ito ay dahil ang mga pari ay masyadong ipinapaalam sa tao ang mga sikretong mantra at pamamaraan, kahit na iyong hindi naman pwedeng ipaalam sa publiko dahil hindi nila makakayanan ang paglaya ng “psychic power”, at mas ikapapahamak nila ito kaysa sa ikakabuti.

Kaya naman, ang mga Masters noong una ay napaka-maingat sa pagpili ng mga disipulo. Hindi sila magpapasa ng Darma ng basta basta nang hindi pa nabibigyan ng pagsubok ang mga baguhan; sa halip, oobserbahan ng mga Masters ang mga gustong maging disipulo sa mahabang mahabang panahon bago ibigay sa kanila ang sikreto. Ito ay mas siguradong paraan da-

hil ang mga “karapat-dapat” na mga disipulo ay malamang na hindi iiwanan ang Master sa kalagitnaan at pagdududahan ang mga turo ng Master at sa bandang huli ay pipintasan ang Master.

Dalawang magkasalungat na sitwasyon ang pwedeng mangyari sa mahabang pagbigkas ng mga mantra para iligtas ang mga multo: nakapagpapahirap o hindi nakapagpapahirap na epekto sa pag-iisip. Ang dahilan kung bakit ang isa ay nagkararanas ng problema sa isip ay dahil ang kanyang meritos ay napakakonti at ang kanyang ego ay napakalaki. “Napakabuti ko; napaka-maawain ko. Binibigkas ko ang mantra para palayain ang mga “sentient” na nilalang, at binibigyan ko sila ng pagkain araw-araw para tulungan ang mga nagugutom na kaluluwa.” Itong dakilang “ako” na ego ay magdudulot sa “ako” para makaranas ng problema sa pag-iisip. Matapos bumigkas ng mga mantra para sa mga kaluluwa, tingin nila ay napakataas na nila, na nagdudulot para harangan ng “ego” ang kanilang angking kabutihan at kapakumbabaan, na syang dahilan ng pagpupumiglas ng isipan. Kapag ito ay hindi nalutas, ang tinatawag na “Maya” (negatibong pwersa) ay mananaig. Kahit na ang Maya ay kumakatawan sa negatibong pwersa, ayaw nya sa mga negatibo at mayabang na tao kaya guguluhin at iistorbohin nila ang mga ito.

Ang dahilan kung bakit ang isa naman ay hindi magkaron ng problema sa isipan ay dahil sa siya ay nakapag ipon ng maraming meritos mula sa matinding isipiritwal na pagsasanay sa nakaraang buhay. Pero ang meritos na ito ay hindi pa rin sapat para sya ay makalaya, para maging Santo. Kaya kailangan niyang bumalik sa lupa bilang tao, mag-asawa at mag-

kaanak, at matali sa maraming makamundong obligasyon tulad ng karamihan. Gayunpaman, meron pa rin syang maraming nakaipong meritos mula sa nakaraang buhay.

Sinomang tunay na may awa at may layuning iligtas ang mga “sentient” na nilalang ay hindi magiging mapagmataas at mapagmayabang. Ang Buddha at Maya ay hindi makikialam sa mga may malalim at tapat na pagnanais na tulungan ang iba at iligtas ang mga gutom na multo at magbigkas ng mga mantra para palayain ang mga patay. Pero sa mga hindi nagsasanay sa buhay na ito, ang kanilang naipon na meritos ay maaring maubos sa isang buhay at walang matira para sa kanila para dalhin pagpanaw nila para maipanganak sa mas mataas na mundo. Karamihan sa mga tao ay hindi alam ang tungkol sa ganitong kahihinatnan dahil hindi nila makita ang Katotohanan.

Para mas maipaliwanag... Mayroong dalawang tao, pareho silang walang pera na pag-aari. Ang isa ay gustong papagpaniwalain ang mga tao na sya ay napakayaman, kaya humiram sya ng pera mula sa iba para gastusin para sa sarili at sa kanyang mga kaibigan dahil gusto nyang mapuri at maging sikat. Araw-araw, palagi syang nangungutang ng palaki ng palaki, na higit sa kaya nyang bayaran hanggang isang araw sya ay hinuli ng pulis at ikinulong. Ang ikalawa naman ay gustong gustong tumulong sa mga mahihirap kahit na wala syang kinikita, maliban sa pagkakaran ng manang kayamanan mula sa mga magulang nya. At iyon ay ginastos nya araw araw hanggang ito ay maubos.

Gayundin, ang meritos ay maari ding maubos at masayang.

Kaya para hindi mabaon sa utang o maubusan, mahalaga na hanapin natin ang hindi nauubos na suplay ng walang katapusang meritos na ating maasahan. Matapos itong matagpuan, kahit na gaano ang gusto nating gamitin ay walang problema. Kung hindi, napakadelikado para sa atin na basta basta gumawa ng mga bagay bagay. Itong walang katapusang meritos ay may pinagmumulan. Hanapin mo ito at kumonekta ka dito at lahat ng kailangan natin ay magkakaroon tayo at makapagbabahagi pa tayo sa napakadaming tao.

Kaya gaya ng sinabi ko, pag natagpuan mo ang pinagmumulan, maari mong ibigay ang meritos mo sa kahit na sino, kahit na gaano kadami nang hindi ka na mapapahamak. Pero, ang mga tao na nakatagpo sa kayamananang ito ay hindi ipagmamayabang ang kanilang kakayanan o malakas na bibigkasin ang anumang mantra para iligtas ang alinmang nilalang. Hindi nila iyon kailangang gawin, iyon ay inimbento lang ng negatibong pwersa at hindi itinuro ni Buddha o Jesus. Anong dapat bigkasin? Noong una ay walang mga ganyan hanggang ang purong Budismo ay hinaluan ng mga pamahiin at naging kung ano ito ngayon (sa Formosa), halimbawa ito ay naging “Lamaism” matapos itong kumalat sa Tibet at naging hindi na purong Budismo.

Kaya ang totoo at banal na mga Budista ay hindi gagawa ng mga ganon. Narinig nyo na ba na ang Ikaanim na Panyarka na si Hui Neng ay nagbigkas ng anumang mantra para iligtas ang ma multo o gumawa ng pang-umaga at pang-gabing maingay na debosyonal na serbisyo? Wala syang ginawang ganyan. Sya lang ay humarap sa dingding at nag-meditate. Si Pai Cang

ang dakilang Zen Master ay ganon din. Hindi sya nagsagawa ng pangpatay na serbisyo sa pamamagitan ng pagbigkas ng maingay na mantra at sutra, di ba? Hindi. Ako mismo ay hindi ko narinig na ang Buddha ay nagsagawa ng mga panlabas na seremonya sa umaga at gabi.

At kahit na ginawa ni Buddha ang mga ito, Sya ay may kapangyarihan na gawin ang mga ito para tulungan ang iba. Samantalang kayo ay wala, dahil hindi kayo Buddha at hindi nyo pa naaabot ang pinakamataas na antas tulad niya. Kaya, anong kwenta ng pagbigkas ng mga mantra o sutra. Ang totoo ay hindi na iyon kailangang gawin ng Buddha dahil pwedeng umupo na lang sya sa isang tabi at gawin ang anumang gusto nyang gawin nang hindi pumupunta sa espesyal na lugar para bigkasin ang anumang mantra o sutra. Sa halip ay kailangan nya lang gamitin ang kanyang umiiral-saanman na isipan. Ang tanging kailangan ay ang kanyang kapangyarihan, ang kanyang manipestasyon na katawan para maisagawa ang mga iyon. Kaya sinasabi na ang Buddha ay may libo-libong manipestasyon (Light bodies), kaya hindi nya kailangang ni gumalaw ng daliri.

Ang totoo, ang Master ay hindi “dumadating o umaalis” pero sigurado na ang mga tao ay nakikita akong dumadating para tulungan sila pag kailangan. Hindi ako yun, hindi itong katawan na ito, kundi ang transedental na mga katawan na bumababa ng bundok para tulungan sila. Ngayon ay naglelektur ako dito. Ito ang pisikal na Master na nagtuturo sa inyo, na masasaktan pag pinalo nyo, pero karamihan sa mga trabaho ay ginagawa ng aking manipestasyon.

Matapos nating matagpuan ang ating Tunay na Katangian, magsisimula nating matutulungan ang mundo nang hindi gumagalaw ang ating mga kamay, nang walang pag iisip na tayo ay napakagaling, na tayo ay bayani ng sanlibutan, atbp dahil wala tayong inililigtas, walang paghihiwalay sa pagitan ng “ako” at ng mga “sentient” na nilalang o anumang ganyang pakiramdam. Kung wala tayong iniisip na anumang bagay, lahat ay magagawa ng natural nang mabilis; kaya sabi ni Lao Tzu: Paggawa nang walang ginagawa.

Gaya ng sinabi ko, ang mga naliwanagang Master ay kadalasang nagiging mas sikat matapos nilang mamatay kumpara noong sila ay buhay pa. Bakit? Dahil ang hari ng Maya (ilusyon) ay ginugulo ang totoong doktrina ng Master para lituhin ang mga naghahanap sa Katotohanan. Gamit ang pangalan ng yumaong dakilang Master ay hahanap sya ng luklukan at relihiyon na may halo-halong pamahiin para supilin ang mga tao. At paniniwalaan naman ito ng mga tao na iyon ang Katotohanang sinabi ng mga propeta at parang bulag nila itong susundin para maging tauhan ng hari ng Maya, nang walang nalalaman sa totoong liberasyon. Sa gayon, magkakaron sila ng maling paniniwala, na natagpuan nila ang relihiyon na papatid sa kanilang pagkauhaw sa Kataasan.

Maraming mga tao ang naghahanap sa Katotohanan nang hindi nalalaman kung saan ito hahanapin at kung paano ito makukuha. Labis silang magagalak na malaman na sa pamamagitan ng pagsamba at pagdadasal sa estatwa ng Buddha ay kanilang makakamit ang liberasyon at Katotohanan. Sinusu-

nod nila ang ideya na ito at iniisip na walang ibang paraan kundi ang umasa sa Buddha na napakasikat hanggang ngayon kahit na matagal na Siyang yumao sa nakalipas na dalawang libong taon.

Ang mga taong ito ay napakahilig na magpatirapa sa imahen ng Buddha , at naniniwalang ito ang paraan upang makamit ang liberasyon. Hindi nila alam na ito ay “trick” lamang ng hari ng Maya., na ayaw na ating matagpuan ang ating tunay na Sarili, ang Buddha na nasa sa loob natin. Ililigaw tayo ng Maya sa pagsamba sa mga panlabas na anyo at magsagawa ng walang kwentang pagsamba para maging abala tayo. At mapapaniwala tayo na tayo ay napaka-dakila, na mayroon tayong tunay na pananampalataya, at karunungan sa daan patungo sa liberasyon. Na ako ay napakabuti, ako ay sumasamba twing umaga at gabi, sumisimba sa simbahan twing Linggo o sa templo araw araw at nag aalay ng bulaklak, insenso, at prutas sa Buddha o kay Jesus o sa Ama sa langit, atbp. Lilinlangin nya tao na maging mapagmalaki sa mga bagay na ito at hindi natin alam na ang mga ito ang nagkukulong sa atin sa mababang Tatlong Daigdig, na syang dahilan kung bakit hindi tayo makaalis sa walang katapusang gulong ng buhay at kamatayan, malayo sa kaligayahan at liberasyon.

Dahil dito, kahit na ang pinaka-sinserong nagsasanay (disipulo) ay hanggang Ikalawang Daigdig lang at napakakonti ang nakakarating sa Ikatlong Daigdig, wag na nating pag-usapan pa ang mas matataas na daigdig kaysa dito. Ang ikalawang daigdig ay teritoryo pa ng Hari ng Maya, at ang Ikatlo ay parte pa rin ng kanyang kaharian. Ang ilusyong daigdig

na ito, kasama ang ating mga katawan at isipan ay nilikha ng kapangyarihan ng tatlong mababang daigdig. Pag tayo ay mas mataas sa tatlong daigdig, hindi na natin kailangan ng mga instrumentong ito: katawan, isip, salita, mata, atbp. Dito sa mundong ito, kailangan natin ng napakaraming kagamitan at sa pagdami ng mayroon tayo, sa pagdami ng komplikasyon. “Ang kawalan ng isipan” ay mas mabuti para sa atin. Pero sa mundong ito, kailangan pa rin natin ng katawan at isip dahil kung wala ang mga ito, hindi tayo iiral.

Kaya kung gusto nating tulungan ang lahat ng nilalang at gusto nating bigkasin ang anumang sikretong mantra para magligtas ng mga kaluluwa, kailangan muna nating maging isang Buddha, isang ‘supra-Master.’ Ang makamit ito ay ang pinaka-layunin ng lahat ng tunay na nagsasanay (at naghahanap) sa Katotohanan (disipulo);at para makamit natin ang layuning ito kailangan nating matagpuan ang ating tunay na Sarili, ang ating pinaka-pinagkukunan ng Kapangyarihan sa ating kalooban, hanggang sa tayo ay maging ibang klaseng nilalang, iyon ay, ang pinakamakapangyarihan, pinakamaawain at pinakaumiiral tulad ni Buddha at ni Kristo. Siguro may nakapagsabi sa inyo na ang ilang sikretong salita at sikretong mustira ng kamay (mudras) ay napakamakapangyarihan at kapakipakinabang, pero hindi ang mga iyon gagana kapag ginamit ninyo. Ang mga iyon ay mga bagay na wala naman talagang tunay na benepisyo.

Kaya naman, ang tunay na naliwanagang Master ay hindi ang mga iyon gagamitin sa pagtuturo sa mga disipulo; sa halip kanyang ipapakita kung paano hanapin ang ating saril-

ing “powerhouse” (pinagmumulan ng kapangyarihan)- ang ating Tunay na Katangian. Pagkatapos nito, anumang gusto nating gawin ay tayo na ang bahala dahil magkakaroon tayo ng tunay na angking Kapangyarihan, ang tinatawag na Kapangyarihan ng Buddha o ng Master. Sa tulong ng kapangyarihang ito, kaya nating gawin kahit ano, kaya nating iligtas sinumang gusto natin, pwede tayong magpakita kahit saan sa tulong ng ating “Light Bodies” (Katawang Liwanag) at tulungan sinomang nangangailangan, kilala man nila tayo o hindi. Hindi na kailangang magdaos ng pang-umaga at pang-gabing pananalangin serbisyo, hindi na kailangang magdasal sa mahabang oras o magmudra at magsakripisyo, mga bagay na hindi naman totoo at nagtatagal ang halaga. Hinihiwalay lang ng mga ito tayo sa Panginoon at ginagawa tayong mas abala at walang oras para sa pagsasanay na makapagpapa-isa sa atin sa Panginoon ng sansinukob. Sa halip, may masama itong naidudulot dahil nasasayang natin ang napakahalagang oras para sa pagdalo ng mga panlabas na pagtatanghal at inuubos ang mga meritos at kabutihang naipon natin mula sa ating nakaraang mga pagsilang, at dahil dito wala tayong madadala sa ating pagpunta sa matataas na daigdig. Kaya kulang ang ating mga biyaya at meritos para makaakyat sa mas matataas na dimensyon, at dahil dito tayo ay ipapanganak muli sa mundong ito para maging isang tao o maari bilang mas mababang nilalang gaya ng hayop, multo, atbp. Hindi ba’t nakakaawa ito para sa atin?

Kaya habang tayo ay nasa pisikal na katawan, kailangan nating gamitin ito para makamit ang ating pinaka-layunin; iyan ay ang magsanay para maging kaisa ng Diyos hanggang sa

kaya na nating iligtas ang hindi mabilang bilang na “sentient” na nilalang – hindi lamang ang maliit na grupo – o kung sila man ay multo, ‘deva’ o taong nilalang. Kaya si Buddha ay tinatawag na “Guro ng mga devas at nga tao,” at “Ama ng apat na uri ng pagkasilang.”

Tanda nyo pa ang istorya ng prinsipeng na sinabi ko sa inyo bilang halimbawa? Kahit na nakatanggap sya sa ministro ng hari ng panggastos na pera, ilang mga magagandang damit, at mahusay na kabayong masasakyan, sa halip na gamitin niya iyon ay ipinamigay nyang lahat, hindi nya isinaalang-alang na ang daan ay malayo pa at kailangan nya ang mga iyon para makabalik sa palasyo para maging hari at maangkin ang lahat ng kayamanan sa palasyo, na magagamit nya para tulungan ang sarili at ang kanyang mga tao sa twing gustuhin nya.

Dahil ang ministro ay hindi kayang magdala ng maraming kagamitan sa daan maliban sa konting damit at sapat na bagahe sa paglalakbay, dapat ay ginamit nya ang mga iyon sa kanyang paglalakbay papunta sa palasyo. Dapat nyang tipidin ang mga iyon hanggang sa makarating sya sa palasyo. Hindi pinag-uusapan ang pagiging madamot, hindi nya dapat ipinamigay ang konting meron sya sa mga nangangailangan sa daan; kailangan nya munang makarating sa kanyang tahanan kung saan naroon ang kapangyarihan at kayamanan na naghihintay sa kanya. Sa ganoon lamang nya iyon maipamamahagi sa kanyang mga pinamumunuan na nangangailangan.

Sa gayon din, sa halip na gamitin lang ang ating utak sa pag-iisip, o makinig sa mga pangkaraniwang opinyon ng iba o su-

munod sa mga gawi ng iba nang hindi nag-iisip, kailangan muna nating isaalang-alang na mabuti kung anong benepisyong ang makukuha natin mula sa mga gawaing iyon, at kung ang mga banepisyong iyon ba ay walang-katapusan o limitado at kung ano ang pinakamainam na paraan para makuha ang pinakamalaking benepisyong mula sa pinakamaliit na abala.

Bago ang aking “renunciation” (pagtatakwil sa makamundong bagay bagay) ay maraming tao din ang aking tinulungan. Hindi ko ito sinasabi para magyabang kundi para magbahagi ng sarili kong karanasan. Noon ang mga Aulacese na “refugees” sa Germany ay naharap sa kakaibang lenggwage at kaugalian. Iilan lang ang nakapagsasalita ng German, English o French, kaya iginugol ko ang karamihan sa aking oras sa pagtulong sa kanila araw araw.

Matapos kong magtrabaho sa Red Cross na nag-aasikaso sa mga internasyonal na sakuna, nalaman ko na mas marami pang “refugees,” mas marami pang paghihirap sa mundo. Hindi lang ang mga Aulacese, kundi sa buong mundo – and mga Africans, ang Afghanistan, atbp. – lahat tayo ay nasa kaguluhan. Doon ko lang nalaman na ang kapangyarihan ko ay napakalimitado at ang aking kakayahan ay hindi sapat. Tapos naisip ko si Shakyamuni Buddha, na minsang nagsabi na pinakamagandang lisanin ang tahanan para sa mas-pokus na pagsasanay para maging Buddha at matulungan ang maraming maraming nilalang na hindi kaya ng isang karaniwang tao. Kaya nagdesisyon akong gawin ito.

Walang anumang halaga sa pagiging monghe sa napakaram-

ing templo na pinuntahan ko, maliban sa pagbikas sa sutra sa umaga't gabi – na natutunan ko na noong bata pa ako- o mga mustra ng kamay, ulo, pati paa. (Halakhak) Wala akong naki-tang espiritu na dumadating para kainin ang mga sakripisyo, o anumang tunay na benepisyo na magagawa ng mga ito para sa publiko. Kaya napaisip ako, “Kung ang mga disipulo ni Buddha ay napakaraming transedental na karanasan ayon sa Surangama Sutra, at kung totoo na ang mga Bodhisattva ay kayang abutin ang ibat ibang antas sa pamamagitan ng pagsa-sanay, para marinig at makita ang mga diyosa o maaliw sa na-kakamanghang mga Tunog at Liwanag, ayon sa Lotus Sutra, bakit ang mga iyon ay hindi nangyari sa buong panahon ng aking pagsasanay?”

Kaya nagdesisyon ako na maghanap ng naliwanagang Master para matupad ang aking mga inaasahan sa panloob na antas – ang mapakinggan ang Tunog at makita ang Liwanag gaya ng sinabi ni Buddha, kahit na konti. Hindi ito dahil sa pag-aasam na maging Buddha agad o makita ang buong sansinukob agad, kundi dahil sa aking hiling na makakita ng konting pruwera o patunay na tama ang daang aking tinatahak. Kailangang may-roon ilang ebidensya, gaya halimbawa: ang tulay sa labas ng bahay na ito ay ang palatandaan ng ating lugar, para malaman na tama ang daan papunta rito.

Pero wala ako ng anuman sa mga karanasang iyon. Sinasabi sa “Kabanaata ng Pintuan ng Sansinukob: (isang Sutra ng Budismo) na sa pagbigkas ng ngalan ng Quan Yin Boddhisattva, hindi ka masasaktan kahit na mahulog ka sa apoy. Pero subukan mong ilagay ang daliri mo sa umaapoy na posporo at sabay bigkas sa ngalan ng Quan Yin gaya ng sinasabi, maki-

kita nyo kung ano ang mangyayari! (Wag nyong susubukan sa buo nyong braso maliban kung gusto nyong iyo’y masunog.) Sinasabi din sa sutra na kapag binigkas mo ang ngalan ng Boddhisatva, ikaw ay lulutang kapag ikaw ay inihulog sa tubig. At sinubukan ko, at muntik na akong malunod, butit may dali daling sumagip sa akin!

Noon ay naisip ko: “Mayron naman sigurong pwedeng makakumbinsi sa akin para magpatuloy sa pagsasanay, dahil hindi ko kayang maghintay hanggang sa ako ay mamatay. Paano ko malalaman kung anong mangyayari pagdaka? Paano kung hindi magpakita si Amitabha Buddha para pulutin ako? Kung hindi manlang ako mabayadan ngayon, anong mapapala ko kung sakaling, kung sakali lang, na bigyan ako ng bilyong dolyar ng ‘boss’ matapos kong mamatay?”

Yun ang dahilan kung bakit ako naghanap ng naliwanagang Master para makakuha ng tunay na karanasang sinasabi sa sutra. Siyempre hindi posible na maranasan ang mga himalang iyon sa loob ng isang araw, dahil mahabang mahabang panahon... halimbawa, umabot ng 6 na taon para maabot ni Shakyamuni Buddha ang pagka-Buddha. Pero kung mayron tayong konting pangkaliwanagang nasasaksihan sa ating kalooban, mararamdaman natin na ang daang ating nilalakad ay papunta sa ating Tahanan; dahil nadadala nila tayo sa kaligayahan. Kapag mayroon tayong konting Tunog at Liwanag, ang ating buhay ay magsisimulang magbago, ang ating karunungan ay mabubuksan, at ang ating antas ng kapangyarihan at pag-iisip ay mapapabilis.

Katulad halimbawa noong unang nakita ng ministro ang prinsip. Maaring hindi agad makitaan ang prinsip ng pagbabago sa kanyang gawi at galaw kahit na ang kanyang panlabas na anyo ay nagbago at naging presko at bago, suot ang malinis at magarang damit, at pamango sa katawan, bulsang puno ng pera, at malakas at magandang kabayo na masasakyan at maraming tagapaglingkod na naghihintay sa kanya. Ibang iba noong siya ay isang mahirap at kaawa-awang pulubi. Kung anong mangyayari sa kanya pagkarating sa palasyo ay madaling mahulaan.

Katulad sa atin. Mahalaga ang mga panloob na pangitain para magsilbing kasuotan, pera, tagapaglingkod, at kabayo ng prinsip bago natin abutin ang kapital. Kung hindi, anong halaga ang maging prinsip lang pagkatapos nating mamatay – at hindi na kailangang sabihin na sa oras na iyon, hindi natin alam kung magiging prinsip nga ba tayo o hindi.

Nadiskubre ko ang ganitong panloob na kapayapaan, kaya gusto ko ring ibahagi ito sa inyo. Ang ministro ay hindi syang hari at hindi nya kayang gawin kang prinsip, pero maiuulat nya sayo na ikaw ay tunay na prinsip na kailangan lamang bumalik sa iyong palasyo at maging hari ng bansa. Ang pag-aaral ng pamamaraan ng Master ay pareho nito. Kaya wag kayong mag-abala sa panghuhusga ng anumang panlabas na anyo o aksyon. Kung paano kumakain ang Master, ano ang boses nya, ang lahat ng ito ay walang kinalaman sa iyong katayuan o sa iyong kaharian. Nandito lang ako para ipaalam sa inyo na ang iyong posisyon ay napakataas, pinakamataas sa mundo, at kung gusto mong mabawi ang iyong nawalang po-

sisyon ay tutulungan kitang makuha iyon uli.

Yan ang dahilan kung bakit kapag tayo ay nag-aaral sa paanan ng Master, wag nating pulaan ang kanyang aksyon o anyo, dahil sya ay isa lamang kinatawan na inutusan ng hari para samahan ka pabalik sa tahanan para iyong matamasa ang tunay mong katayuan. Ang dapat mong gawin ay ang sundin sya nang hindi nababahala sa kanyang panlabas na anyo. Kung paano sya manamit, maglakad ay walang kinalaman sayo. Sapat na para sa iyo ang sundan ang kanyang mga yapak para makabalik sa Tahanan ng mabilis.

Gayunman, karamihan sa naghahanap ng Katotohanan at naghahanap ng Master ay nakakagawa ng parehong pagkakamali. Dinedepende nila sa panlabas na anyo ng Master. Ang iba ay ayaw mag-aral sa babae, o ang iba sa lalaki; ang iba ay magsasabing hindi sya maganda, o kaakit-akit o kagalang-galang atbp. Ang lahat ng ito ay walang kinalaman sa ating Tunay na Kalikasan at kahabag-habag kung pagtutuunan natin ito ng pansin at balewalain ang panloob na Kapangyarihan ng Master. At para sa mga dakilang Master, wala silang pakealam kung makinig ka sa kanila o hindi dahil bago sila nagdesisyong palaganapin ang doktrina, alam na ng mga Master na ang daan ay hindi magiging madali. Alam nila na ang mga 'sentient' na nilalang ay mahirap baguhin; pero dahil sila ay likas na maawain, patuloy silang bumabalik sa mundong ito para iligtas ang mga nilalang sa kanilang halo-halong ilusyon. Para sa kanila, lahat ng nilalang ay kanilang kamag-anak. Halimbawa, kapag ang ating mga magulang o kapatid ay nagkagawa ng mali, mahal parin natin sila at

gagawa tayo ng paraan para tulungan silang mapagtanto nila ang kanilang pagkakamali. Ginagawa natin iyon dahil kamag-anak natin sila, diba? Halimbawa, meron tayong anak na maikli ang pasensya at masama ang ugali. Aalagaan pa rin natin sya, bibigyan sya ng pagkain kapag sya ay gutom at damit kapag sya'y giniginaw, sa halip na itapon sya sa ilog. Tama di'ba?

Sa mundong ito, maraming tao na mukhang mabait at malambing at magalang; pero hindi nila , sa pamamagitan lamang ng mga katangian iyon, kayang maabot ang Katotohanan, ang pinamataas na liberasyon dahil ang mga mabubuting asal ay walang kinalaman sa pagsasanay para sa “Tao”. Hindi dapat tayo dumidipende sa panlabas na gawa o makamundong asal sa paghusga sa isang Master. Kung ang Master natin ay mabuti o masama ay repleksyon lang ng ating karma, sa ating paraan ng pagtingin sa mga bagay bagay, o iyon ay personalidad lang ng Master. Hindi kaya ng Master na baguhin ang kanyang personalidad para lamang pasayahin ang bawat disipulo, hindi ba?

Para mailigtas ang mga sentient na nilalang ay tunay na napakahirap na misyon. Hindi lang ang kanilang komplikadong isipan, kundi pati ang kanilang personal na kagustuhan ang dapat intindihin ng Master. Ang iba ay gusto na ang Master ay magsuot ng dilaw, ang iba ay pula, at ang iba naman ay berde. At maraming iba't ibang damit ang inihahandog para isuot ng Master at ang hindi pagtanggap sa alinman ay makakasakit sa damdamin nila. Minsan, pagnagbigay sila ng pagkain at hindi ko kinain, iniisip nila na hindi ko iyon nagustuhan. Kapag da-

ka'y ang mga disipulo na may mabibigat na pasaning karma ay iiwanan ang Master dahil sa maliliit na pagkakaibang ito. Wala akong magagawa kung hindi nila maisantabi ang mga iyon na nakakasama sa kanila. Dahil paano magagawa ng isang Master na pagbigyan ang mga hiling ng bawat isa?

Katulad din ng pag-aalaga ng hayop. Ang iba ay gusto ang mga ibon samantalang ang kanilang kapitbahay ay ayaw at maaring subukan nilang patayin ang mga ibon para patahimikin dahil ang mga ibon ay patuloy sa paghuni araw araw at sa pag-iingay. Bawat isa ay may kanya-kanyang gusto. Ang katawang ito, ang utak na ito at ang mundo ay nasa sa tamang ayos. Hindi mo pwedeng baguhin ito sa iyong kagustuhan. Sinoman na gustong matagpuan ang Katotohanan ay kailangan magtiyaga sa kaniyang pagsasanay, nang hindi pinapan-sin ang pisikal na anyo ng Master na hindi syang Katotohanan kundi gabay lamang para sa'yo!

Kung natagpuan mo ang tunay na Master, kailangan mong masigasig na magsanay para pagdaka ay makikita mo ang Master sa loob mo na magpapakita sayo para dalhin ka sa matataas na daigdig para mag-aral ng Katotohanan. Ang tunay na magaling na Master ay kaya itong gawin. At kapag nalaman mo ang Katotohanan, hindi ka na makukulong sa tradisyon o iba't ibang makamundong konsepto. Matapos magsanay sa loob ng ilang panahon, ay makikita mo ang Master na nasa kalooban mo na nakatalaga para sa iyo; sa oras na iyon ang Master na iyon ay para sa iyo lamang. Kahit na sa Mundong ito ay kailangan pa nyang gamitin ang pisikal na katawan para turuan ang maraming nilalang at umakto ng ka-

kaiba sa pagharap sa iba't ibang tao. Hindi pwedeng sa'yo lamang siya makikisama at na ikaw lang ang pasasayahin nya.

Kahit na si Shakyamuni Buddha ay hindi pwedeng pagbigyan ang nais ng lahat, ganon din si Hesukristo, isang makapang-yarihang banal na tao na nagpakita ng maraming himala at tumulong sa maraming tao, gaya ng pagpapagaling sa may sakit, pagbuhay sa patay, at pagagawang alak sa tubig, atbp. Kahit na ang ganyang dakilang tao ay nahulog pa rin sa kamay ng mga masasamang tao at napako sa krus! May mga tao na hindi Sila nagustuhan noong Sila ay nabubuhay pa, at kahit ngayon mayroon pa ring hindi sila nagugustuhan.

Mabibigyan ko kayo ng pruwera ng panloob na Kapangyarihan at maipapakita ko sa inyo ang perpektong pamamaraan ng pamumuhay. Pagkatapos ay sundin nyo ito at iligtas nyo ang sarili nyo. Wag kayong mabahala sa aking panlabas na anyo at gawi, na walang kinalaman sa inyong buhay at kamatayan!

Ang Tunog ng Kalangitan

Sinabi ni Supreme Master Ching Hai
Abril 24, 1987(DVD#872)
Penghu, Formosa
(Orihinal sa Chinese)

May dalawang klase ng tunog: ang ‘worldly sound’ (makamundong tunog) at ang ‘supra-worldly sound’ (mas mataas sa makamundong tunog o tunog ng kalangitan). Ang ‘worldly sound’ ay napakahalaga sa ating pandama at mental na kaginhawaan, pero ang ‘supra-worldly sound’ ay dinadala tayo pabalik sa Diyos o sa Lupain ng Buddha.

Una, atin munang pag-usapan ang ‘worldly sound’ at ang kahalagahan nito. Alam natin na ang sanggol ay umiiyak sa iba’t ibang dahilan, pero kadalasan ay hindi para sa pagkain o para palitan ang diaper. Kapag binigyan natin ito ng konting yakap o kinausap o kinantahan natin, ito ay titigil sa pag-iyak. Kapag pinadinig natin dito ang kumakalansing na ‘bells’ at iba pang magagandang tunog, tatawa ito agad at masayang sisipa sa hangin.

Bakit kaya gustong gusto ng mga bata ang mga tunog na ito? Ito ay dahil noong sila ay nasa sinapupunan pa ng kanyang ina, ay narinig na nila ang mga tunog na ito; ang tanging pinagkaiba lang ay ang mga tunog sa sinapupuan ay may transedental na uri. Habang nasa sinapupunan, ku-

nektado sila sa ‘supra-sound’ o ang Pinagmumulan ng Purong Pag-ibig, Kaligayahan at Kapangyarihan, na tinatawag ng iba na ‘Diyos, Tao o Buddha’ na katangian. Ang panloob na kamangha-manghang Tunog ay pag-uusapan natin mamaya. Ang ‘fetus,’ habang nasa sinapupunan, ay walang kinakain. Sa loob ay walang hangin, walang sikat ng araw, at ang katawan ay nakatiwarik sa matubig na espasyo, pero ok lang sa fetus. Ito ay mabilis na lumalaki sa ganoong kondisyon, na kung ito’y magpapatuloy lumaki ay magiging kasingtaas ng langit matapos na ito ay ipanganak. Habang ito’y nasa tiyan ng ina, ito ay palaging kunektado sa panloob na Tunog, na bumubusog at umaaliw dito. Pero matapos nitong ipanganak, naputol ang koneksyon nito sa Tunog; at ito’y nagsimulang malumbay at malungkot, kaya ito umiiyak sa unang pagdiit sa panlabas na mundo. Wala pang sanggol na ipinanganak nang humahalakhak. Nadama nito ang labis na kawalan nang ito ay mahiwalay sa Tunog. Habang ang kanyang maselan na balat ay tumambad sa magaspang na hangin at maruming kapaligiran ng ating mundo, dama nito ang halos intolerableng sakit ng pagkasilang; subalit ang bata ay hindi kayang sabihin ang nadarama nya, kaya hindi natin maintindihan ang sakit na nadarama nito. Kaya pag sya ay nakarinig ng malamyos na mga tunog ay titigil ito sa pag-iyak ng ilang sandali, maaaliw kahit papaano, akala niya ay iyon ang Tunog na dati nyang naririnig sa tiyan ng ina.

May mga tao na may mahihinang ‘nervous system’ na kailangang magpahinga sa ospital na espesyalista dito. Ang mga doktor doon ay inirerekomenda na makinig sila sa banayad at malamyos na musika, na labis na nakatutulong sa kanila na panumbalikin ang kanilang mental na kalusugan. Minsan, matapos ang isang araw ng matinding trabaho, pag-uwi natin ay nakikinig tayo sa mahinay na musika, at nakadarama tayo ng pagkakalmado at kapayapaan. Relaks at komportable

ang pakiramdam. Hindi ba? Kahit ang mga trabahador sa labas o sa pabrika ay mas nakakapagtrabaho ng ayos kung may musika. Kaya, malinaw na ang musika ay mahalaga sa ating pangkaisipan at pisikal na kalusugan. Noong unang panahon pa man, ang musika ay kailangan na ng sangkatauhan sa mundong ito. Kahit ang mga hayop ay naaakit sa musika. Ang mga halaman ay lumalago ng mas mabilis sa tulong ng musika.

Kung ang panlabas na musika ay napakahalaga sa lahat ng nilalang, ang panloob na makalangit na Tunog ay dapat mas nakakaakit at puno ng Grasya at Biyaya. Ito ay nasa lahat ng buhay at nagpapanatili sa buong sansinukob.

Kung maraming makamundong musika sa bahay, kahit na meron tayong TV, radyo at 'tape recorder' para aliwin tayo, minsan ay hindi pa rin tayo kontento, na parang may kulang, pero hindi natin alam kung ano. Kaya pumupunta tayo sa bukid para magkaroon ng kapayapaan at kaginhawaan, sa mga bundok, sa tabing ilog... , para mapakinggan ang natural na tunog na ihip ng hangin sa mga dahon, sa huni ng mga ibon at sa lumalagasgas na tubig ng ilog. At may mga nag-aalaga ng aso, pusa, ibon at iba pang hayop at nagtatanim ng gulay at mga ornamental, hindi dahil hindi nila matiis ang atmospera ng siyudad pero dahil kailangan nilang paligiran ang sarili nila ng kalikasan, na mas malapit sa kanilang panloob na Katangian na nagbibigay ginhawa sa ating kaluluwa.

Maraming bansa ang nagbabawal sa pagsira ng natural na kapaligiran o sa pangangaso ng mga hayop sa gubat. Ito ay para din mabalanse ang kapayapaan at seguridad ng mga tao.

Kahit ang tunog sa labas ay nakakaapekto sa buhay ng tao ng ganon. Dapat nating malaman na may tinatawag na Melodya sa Loob na higit na mas makapangyarihan; at ang pakikinig dito ay aaliw sa mga pagod na puso at masasagot nito ang mga misteryo ng buhay! Ang panloob na Tunog na ito ay kayang gamutin ang lahat ng sugat, at patidin ang lahat ng makamundong pagkauhaw.

Ito ay dahil tayo ay gawa sa Tunog na ito, kaya pag narinig natin ito ay makadarama tayo ng kapayapaan at kakontentuhan sa ating puso. Ito ang sinasabi ng bibliya na: “Sa simula ay ang ‘Salita’ (Tunog), at ang salita ay ang Diyos; at ang lahat ay gawa dito, at walang nalikha na hindi gawa dito.” Sa Buddhist Sutra ay may binanggit si Buddha na Panloob na Tunog, ang “Supra-worldly Sound,’ tulad ng alon ng karagatan, tunog ng tambol, ihip ng trumpeta, tunog ng kulog, ng makalangit na nilalang, ng kampana, kabibe, atbp...

Sinasabi ng Surangama Sutra na lahat ng Buddha ay umaasa sa ‘stream’ (daloy) ng Tunog para iligtas ang mga ‘sentient’ na nilalang, at ang mga Bodhisattvas (Santo) at ibang nilalang ay umaasa dito para makabalik sa Orihinal na Pinagmulan. May mga binabanggit pang mga posisyon ng mga nakalayang Santo, na tinatawag na “Stream Enterers” ; ang iba ay Tagapakinig ng tunog o ‘Shen Wuan’ sa salitang Chinese.

Sa Fa-Hua Sutra, na tungkol sa Lotus na Paraan, sinabi ni Buddha na ang mga nagsasanay sa pamamaraang iyon ay maririnig ang lahat ng panloob at panlabas na tunog nang

sabay at malinaw, mapa-tunog ng mga ‘deva’ (nilalang sa langit) at ng mga multo at ang tunog ng iba’t ibang daigdig at nilalang, dahil ang kanilang panloob na pandinig ay nabuksan. Ang mga tunog na ito ay pamilyar na pamilyar sa mga nagsasanay ng Quan Yin na Paraan – o ng Lotus na Paraan.

Kumakatawan sila sa mataas na kamalayan, sa mas mataas na karunungan na higit sa karunungan sa mundo natin. Ito ang hindi mapaniwalaang epekto na dala ng pagkontak sa matataas na daigdig na may mas mataas na karunungan. Matapos nating madinig ang mga Tunog na ito, ang ating buong pagkatao ay mababago, ang ating buong pananaw at paniniwala ay labis na mababago sa pinakamabuti. Ang ating mga pasaning karma o ang mga masasamang impluwensya ng ating mga kasalanan ay mabubura at ang mahigpit na kapit ng pisikal na mundo ay kakalas sa atin. Ang lahat ng nakikita at hindi madaling makitang Grasya ay dadating sa atin sa oras na tayo ay muling bumalik sa Tunog na ito, ang Pinagmulan ng lahat ng Pag-ibig, Kaligayahan at Kaalaman. Hindi na natin kailangang maghintay ng matagal at ng maraming taon ng pananalangin at asetikong pagsasanay para maani ang nakalaan na Biyaya. Halika’t tingnan mo, ang Kaharian ng Diyos ay nasa loob mo. Ang nakamamanghang Tunog ang maglilinis sa lahat ng hindi kanais-nais na bakas ng nakaraang karma, o ang tinatawag sa Bibliya na, ‘orihinal na kasalanan.’ Ito ay tulad ng malakas na ilog na inaanod ang lahat ng maduduming basura. Dahil lahat ng bagay ay gawa sa Salita o sa Tunog na ito, ang kasalanan o karma ay kabilang din nito. Kaya maka-kaasa tayo sa orihinal na Pinagmulan ng lahat ng bagay na linisin lahat ng pagkakasala nito! Ang Panloob na Tunog na

ito ay ang Dakilang Pwersa ng Paglikha ng ‘cosmos.’ Ito ang ‘Vibration’ (taginting/pwersa) na nag-aalaga at nagpapanatili sa lahat ng bagay. Ang manipestasyon nito sa panlabas na daigdig ay maririnig sa musika ng kalikasan tulad ng tunog ng hangin, ng tubig, ng mga ibon, insekto, atbp.; ang mga ito’y mas mababang manipestasyon na maririnig ng pisikal na tainga. May mga hindi kapansin-pansin at matataas na Tunog na hindi rinig ng mortal na pandinig, dahil sila ay nasa mataas na dimensyon na iba sa ating pisikal na mundo. Para mahuli ang matataas na Tunog na ito, kailangan nating pataasin ang ating sariling antas na kasing taas ng sa mga daigdig na hindi abot ng ating pandamdang. Halimbawa, ngayon ay nandito ka sa silid na ito at tanging boses ni Master ang naririnig mo; kung gusto mong marinig ang alon ng dagat, kailangan mong pumunta sa dalampasigan. Ganon din, para marinig ang mga panloob at matataas na Tunog, kailangan nating dalhin ang ating kamalayan sa matataas na antas na iyon.

Ang daan patungo sa matataas na dimensyong ito ay ang Tunog mismo, na ating sinusundan pabalik sa orihinal na Pinagmulan. Lahat ng daigdig, mataas o mababa, ay pinagkukunekta ng panloob na Tunog; ang lahat ng daigdig na ito ay gawa sa Tunog o Salita na ito. Ang tinatawag na orihinal na kasalanan o karma ay gawa rin dito. At dahil ang mga dungis ay gawa rin sa Yanig (Vibration) o Daloy ng Tunog na ito, dapat tayong umasa sa makapangyarihang Tunog na ito para linisin ang magagaspang nitong balakid o supling. Siguro ito ang dahilan kung bakit sinabi ni Gautama Buddha na ‘Ang dungis ay kaliwanagan!’

Ito ay hindi salungat sa lohiko, kung iisipin nating mabuti: noong una tayong ipinanganak sa mundong ito, saan natin nakuha ang mga dungis na ito? Mula saan sila nanggaling para dumikit sa atin na mahina at inosente? Kaya dapat nating malaman na sa simula, wala talagang kasalanan, o dungis, dahil lahat ng bagay ay gawa sa panloob na Tunog na ito. Kung mayroon tayong ‘kasalanan,’ ito ay panlabas na anyo lang, pagkahawa sa kapaligiran sa labas. Hindi ito likas sa atin. Naintindihan?

Gayunpaman, kahit sabihin ng Master na wala talaga tayong bahid ng dungis, hindi ibig sabihin na lahat ng ating dungis ay maglalaho, dahil hindi sapat na ito ay maunawaan lang sa isipan. Para matanggal ang mabigat na dalahin na ating kinolekta noong matagal na matagal na panahon pa, ang panloob na pinakamakapangyarihang Tunog o supra-worldly Sound ay kailangan.

Syempre, ang pakikinig sa mga pangaral ng mga Santo o ang pagkonekta sa ganoong mga tao ay nakakatulong sa paglinis ng panlabas at magagaspang na dungis, at kahit ang pagbabasa ng mga banal na aklat ay nakakatulong sa paglinis kahit papaano. Pero may mga bakas ng dumi na sobrang makapit na hindi basta basta natatanggal. Kailangan nito ng tuloy tuloy na paglilinis sa tulong ng Tunog na nagmumula sa loob. Kaya kailangan ng tuloy tuloy na pagsasanay ng Quan Yin Method.

Dahil ang Daloy ng Tunog na ito ay may makapangyarihang Pwersa, sa twing tayo ay kumukonekta rito, kahit ang ka-liit-liitang bakas ng kasalanan ay unti-unting malilinis. Ang

Pwersa o Tunog na ito ay hindi maririnig ng ordinaryong pandinig. Kung gusto nating kumunekta rito, kailangan nating pataasin ang ating antas na katulad ng sa matataas na daigdig, kung saan ang Tunog ay nagsisimulang marinig. Sa mga antas na ito ay alam natin at nakikita natin ang bagay bagay sa matataas na dimensyon, at ang ating karunungan ay hindi kapantay ng sa mga ordinaryong tao sa halip ay unti-unting umaangat sa antas ng ating Makadiyos na kalikasan.

Habang tayo ay nandito sa mababang antas, tanging tunog lang ng mundong ito ang ating naririnig, tulad ng huni ng ibon, tunog ng tubig, hangin, ng insekto, atbp., o anumang tunog ng pisikal na dimensyon. Kung gusto nating mapakinggan ang matataas na Tunog at makita ang matataas na daigdig, ang ating matataas na pandamdang ay dapat na mabuksan. Para magawa ito, kailangan nating maghanap ng taong nakamit ang pinakamataas na antas ng kanyang panloob na pandama at mayroon ding kakayanan na tulungan tayo na magawa iyon. Kaya kailangan ng Taga-gabay, na isang Master ng Daan, na parang isang gabay sa paglalakbay, na pamilyar sa lahat ng bagay sa daan. Kung gusto nating pumunta sa matataas na daigdig, ang pagbabasa tungkol dito ay hindi sapat. Ang banal na kasulatan ay inilalarawan lang ang mga daigdig na ito, tulad ng mapa ng isang lugar. Kung gusto natin talagang alamin ang lugar, kailangan nating pumunta doon. At kung may kasama tayong taga-gabay, mas ligtas at mas mabilis para sa atin. Ang pagtingin sa mapa ay pampukaw lang ng ating interes na bisitahin ang lugar. Gayon din, ang pagbabasa ng mga banal na kasulatan ay nakapag-eengganyo sa atin na hanapin ang mga tunay na mga daigdig. Kung makokon-

tento tayo sa pagbabasa lang at kalimutan ang mababang layunin nito, tayo ay makukulong sa mababang pangkaisipang na antas ng pagkaunawa at hindi makakaakyat sa ating Pinakamataas na mithiin. May mga taong may susi patungo sa matataas na dimensyon, na kayang buksan ang mga bagong daigdig para sa atin at kaya tayong akayin papasok para doo'y bumisita o manahan ng permanente.

Parati nating sinasabing tayo ay may dungis o kasalanan. Paa-no natin ito nalaman? Ito ay dahil ang ating buhay ay puno ng problema at pagdurusa, minsan kahit walang malinaw na dahilan. Kahit na sa labas, parang ang ating buhay ay napaka-ginhawa, lalo na sa materyal na aspeto: maraming pera, mabuting asawa at mga anak; kinaiinggitan ng lahat ang ating katayuan. Pero ang totoo maaring hindi tayo masaya, at hirap tayong takasan ang pasakit at kalungkutan o ang epekto ng ating mga maling nagawa sa nakaraan at sa kasalukuyan. Minsan ang epekto ay dumadating agad, at minsan ay hindi agad o hindi ganong halata. Maging mabuti o masama, anumang gawin natin ay may katumbas na bunga sa buhay natin. Aanihin natin anumang itinanim natin. Ito ay hindi nagkaka-maling batas ng sanhi at bunga, gaya ng sinabi ng Bibliya: Kung anong itinanim, sya mong aanihin, at sa Budismo ito ang tinatawag na: karma.

Bukod pa rito, kapag tayo ay hindi konektado sa Makapang-yarihang Pwersa, na nababatid sa 'Supra-worldly' na panloob na Tunog, dama natin ang kawalan at lumbay sa mundong ito, kahit gaano karaming materyal na bagay ang ibigay sa atin, o kahit na ibigay sa atin ang buong mundo. Sa katunayan, sa

pagtaas ng posisyon, sa pagdami ng ating pasanin. “Pagkabalisa ang nadarama ng ulong may suot na korona.” Ang mga makamundong narating ay hindi syang pinakamataas. Ang makamundong kaligayahan at kasiyahan ay nagwawakas din. Ang espiritu sa loob natin, and Tunay na Tayo ay parating nag-aasam para sa pinakamataas at pinakamabuting Kaligayahan; at sa mundong ito, walang materyal na bagay ang makapagbibigay nito. Kaya, parati tayong nakadarama ng hindi maiwasang kalungkutan na bigla na lang dumadating anumang oras, na syang dahilan kung bakit hindi tayo makontento.

Tanging kapag tayo ay kunektado sa panloob na Tunog, na Pinagmumulan ng lahat ng Luwalhati at Kaligayahan, at kapag tayo ay naligo sa Tubig ng Imortalidad, doon lang natin malalaman ang kasiyahan at kaligayahan na noo’y hindi natin naramdaman.

Halimbawa, ang ating katawan ay kompleto at malusog; pero kung biglang may pumutol ng isa nating bisig, masasaktan tayo di ba? Kahit na ang pinutol na bisig ay nandiyan pa at nakikita pa natin, pero dahil ito ay nakahiwalay na sa ating katawan ay wala na itong buhay o gamit. Mukha itong kakaiba, kaawaawa at patay! Agad itong mabubulok. Kung gusto nating manumbalik ang orihinal nitong gamit, kailangan nitong maibalik sa dati nitong kinalalagyan sa ating katawan.

Sa Germany, ang mga ‘surgeon’ ay nagtagumpay sa pagkakabit muli ng pinutol na paa sa katawan ng mga pasyente. Ito ay napakahirap, ang tahiin pabalik sa isa’t isa para buhayin

muli. Pagkatapos ng operasyon, ang napahiwalay na paa ay manunumbalik sa dati nitong gamit. Sa oras na yon, makadaradama ng kakontentuhan ang paa, at ang katawan ay naging maligaya rin matapos ng “masayang pagbabalikan.”

Ganon din ang ating ‘Katawang Liwanag’ (kaluluwa). Kapag ito ay hindi konektado sa Makapangyarihang Pinagmumulan, na tinatawag na Daloy ng Tunog, madarama natin ang hindi maiwasang pasakit at dalamhati sa mundong ito. Pero kung tayo ay makakakonekta sa Pinagmumulan ng Pag-ibig at Kapayapaan, madarama muli natin ang matinding kaligayahan. Kapag tayo ay napahiwalay sa Panloob na Tunog, ang daming problemang dumadating.

Katulad ilng naputol na bisig pagkatapos ng operasyon ito ay nababalot ng alikabok at mukhang patay at sobrang sira. Hindi ito kasalanan ng bisig, kundi ng aksidente. Ganon din tayong mga tao. Mula nang tayo’y isilang, tayo ay napawalay sa Pinagmumulan ng lahat ng Kapangyarihan kaya tayo ay napunta sa mahirap na kalagayan na walang tunay na solusyon. Kahit na ayaw nating harapin ang mga ito, sila ay kusang dadating sa atin. Ito ang tinatawag na kapalaran. Minsan ito ay sanhi ng panlabas na kapaligiran o pangyayari. Halimbawa, may isang lalaki, mabuting mamamayan, may pamilya at buhay na walang problema sa materyal na aspeto. Isang araw, dumating ang sakuna, lahat ng kanyang ari-arian ay nawala. At idagdag pa diyan, ang kanyang asawa ay nagkasakit at ang kanyang mga anak ay nanganganib na mamatay sa gutom. Hindi sya makakita ng trabaho at walang sinoman ang gustong tumulong sa kanya. Dahil sa desperadong sitwasyon na ito, para mailigtas ang sarili at ang kanyang pamilya, naga-

wa nyang magnakaw at lumabag sa batas. Ang mga pangyayari ang nagtulak sa kanyang gumawa ng bagay na labag sa konsensya nya, bagay na hindi nya magagawa sa normal na kondisyon.

Gayon din, tayo talaga noon ay walang kasalanan. Tanging ang panlabas na alikabok ang kumapit sa ating panlabas na balabal. Kapag tayo ay muling kumonekta sa Tubig ng Buhay, huhugasan nito lahat ng hindi kanaisnais na dungis, na magbibigay sa atin ng tunay na luwalhati na minana nating lahat. Kung tayo ay hindi pa konektado sa Pinagmumulan ng Kapangyarihan, at mapalad tayong nakakilala ng sinoman na babad sa Daloy ng Tunog na ito at kaya tayong pahiramin mula sa kanyang sariling Taguan, ating matatanggap ang Grasya at Biyaya mula sa Diyos, dahil Siya mismo ay araw-araw na kumukonekta sa Diyos o sa Pinagmumulan ng lahat ng Pag-ibig at Luwalhati, at ang isang sulyap lang sa kanyang mga mata ay sapat na para mapuno tayo ng Tuwa at Ligaya. Maaari rin nating maabot ang Samadhi (labis na kaligayahan mula sa Diyos) at malilimutan natin ang mga makamundong problema. Ito ang tunay na pag-ibig ng Pinakamataas, o tinatawag na Tunay na Santo, ang Tunay na Master. Kung maka-lapit tayo sa kanila, ang matitindi nating karma ay mahuhugasan; pero mas mainam para sa atin na tayo mismo ay alam natin kung nasaan ang Pinagmumulan ng Tunog at maligo tayo roon. Kahit na alam ko naman kung nasaan ang Pinagmumulan ng Tubig at kaya ko kayong painumin, ito ay limitado at kapag hindi ko na kayo bigyan, mawawalan kayo. Pero kung ipakita ko sa inyo kung nasaan ang Batis ng Tubig, magkakaroon ka ng suplay habang buhay at pwede ka pang

mamigay sa ibang nangangailangan.

Kanina lang ay nabanggit ko ang kwento ng pinutol na bisig. Kung ito ay hindi ikinabit muli sa orihinal nitong posisyon sa katawan, ang kulay ng laman nito ay magbabago at ito’y mamamatay at mabubulok agad. Katulad din sa atin. Kapag hindi tayo nakipag-isa sa ating Pinagmumulan ng Buhay, tayo ay mamatay at malalanta tulad ng tuyong mga sanga.

Sa palagay ko ay maraming mga bansa ang nagkapagbibigay ng ganitong klase ng operasyon, tama ba? Sa West Germany ay may mga ospital na espesyalista sa ganitong trabaho, kahit na iilan lang. Hindi rin ganon kadami ang mga doktor na mahusay sa larangang ito, dahil kung gusto ng isang doktor na mapaghusay ang kanyang trabaho, kailangan nyang maggugol ng maraming taon ng buhay nya para dito. Saka ang ganitong trabaho ay nangangailangan ng buong pusong atensyon at matinding pasensya. Bawat isang “cell” ay kailangan maselang tagpiin at tahiin pabalik sa dating hitsura na parang ito ay hindi naputol mula sa katawan; kung hindi ang dugo ay hindi makakadaloy ng ayos, at ang mga “cells” ay mamamatay, at ang proseso ay magiging pagsasayang lang ng oras at lakas. Ito ay tunay na pambihirang makasagip-buhay na gawain. Walang duda na ang mga tao ay tinitingala ang mga doktor na ito bilang Diyos. Ang mga doktor na ito ay hindi lamang nagsanay ng matindi sa panahon ng kanilang pag-aaral, sila ay nagsanay ng mas matindi matapos na sila ay natanggap. Ang ganitong klase ng operasyon ay nangangailangan ng mahabang oras o buong araw ng maselang atensyon at pokus na pagtatrabaho. Sa oras ng operasyon, hindi makakaalis ang

doktor sa kanyang trabaho, hindi sya pwedeng maging pabaya. Ang kanyang mga kamay ay kailangang kalmado at hindi magalaw, dahil anumang maling galaw ay sisira sa buo niyang trabaho! At matapos ang matagumpay na operasyon, ang naputol na bisig ay mabubuhay muli at makagagalaw ng normal. Hindi ba't kamangha-mangha ito?

Ang buhay ng tao ay ganon din. Tayo ay kadalasan ay hindi masaya sa ating buhay kahit gaano karaming materyal na bagay ang dumating sa atin, dahil tayo ay napahiwalay sa ating Dakila at Tunay na Sarili. Tulad ng naputol na paa, kung hindi tayo tatahiin pabalik sa dati nating kinalalagyan, tayo ay unti-unting mabubulok at madarama natin ang paghihirap ng pagkakalayo. At para makabalik muli sa ating mga Sarili, kailangan nating mahanap ang perpektong 'Surgeon,' na kaya tayong tahiin pabalik sa 'Buhay.' Kaya hayaan nating tayo ay tahiin pabalik sa ating orihinal na Sarili, ang Pinagmumulan ng lahat ng Kapangyarihan at Pag-ibig, ng lahat ng Kaligayahan, ng lahat ng kasiyahan at Luwalhati. Ang Pinagmumulan ng walang-hanggang Ligaya na nasa loob natin ay tinatawag na Diyos, ang Kaharian ng Langit, Tao, Kalikasang Buddha o ang Dakilang Sarili. Ngayon tayo ay ang maliit na sarili, na bahagi lamang ng Dakilang Sarili. Dahil tayo ay napalayo sa Dakilang Sarili, dama natin ang hindi maipaliwanag na kalungkutan, hapis tulad ng bisig na naputol sa katawan nito, at walang kislap ng buhay. Tanging matapos itong muling-naikabit sa katawan, muling dadaloy ang dugo sa mga ugat nito at muling nabuhay.

Ang daloy ng tunog ang tanging Kapangyarihan na makatu-

tulong sa atin na muling makabalik sa ating Dakilang Pinagmulan. Pinagsasama nito ang buong ‘cosmos.’ Ang totoo ay lahat ng bagay ay ‘pinagdudugtong’ nito; pero minsan, gaya ng karamihan sa atin, ang koneksyon ay may sagabal. Pag hindi natin ito inayos, ang koneksyon ay maaring mawala magpakailanpaman (o halos magpailanpaman); at tayo ay mahihila pababa sa gulong ng transmigrasyon sa mga mababang daigdig, paulit ulit na isisilang sa lupain ng Asura, mga tao, mga hayop, mga gutom na kaluluwa o sa mga impyerno, at hindi makaakyat sa malaya at mabuti at banal na mga daigdig ng mga Santo at Diyos. Gaya ng nabanggit ko kanina, para maging espesyalistang ‘surgeon’, na may kakayanang pagdugtungin muli ang mga naputol na paa pabalik sa katawan at mapagalaw ito katulad ng dati, kailangan magkaroon ng mataas na antas ng kaalaman at tunay na pag-ibig sa sangkatauhan, bukod sa hindi takot sa mahirap na trabaho at sakripisyo at displina sa sarili; gayunpaman, kailangan pa rin nyang malampasan ang lahat ng mga pagsubok para mapili. At ang mga propesor na marunong sa sining na ito ay iilan lamang, kaya kung maraming kandidato, karamihan sa kanila ay nakakapanood lang ng pag-oopera, at walang pagkakataon na magsanay nang aktwal matapos nilang maghintay ng mataagal. Ganoon sa isa sa mga ospital na alam ko sa Germany. Ang buong sitwasyong ito ang dahilan kung bakit mahirap maging espesyalista ng surgery. Pag ang isa ay nakapasa, hindi lang nya maililigtas ang marami, matuturuan nya rin ang iba na maging katulad nya. Dahil dito tinitingala ng mga tao ang mga espesyalitang ito na parang Diyos. Kita nyo, ang magkabit ng naputol na bisig sa katawan nito ay nangangailangan na ng maraming kondisyon at matinding tiyaga at pambih-

rang disiplina. Paano pa kaya kung ikaw ay magiging ‘Doktor ng Kaluluwa’?

Alam naman natin, habang tinatahi ang naputol na paa pabalik sa katawan nito, ang mga ‘surgeon’ ay kailangan maggugol ng kanilang buong konsentrasyon sa trabaho, kahit na ibig sabihin nito ay hindi sila pwedeng kumain o magpahinga sa loib ng mahabang oras, dahil ang mga “cells” ay mamatay ng mabilis, at anumang pagkakamali o pagkaantala ay katumbas ng buhay o kamatayan ng pasyente. At sa pagdating ng paa sa ‘surgery room,’ iyon ay pinalamigan ng ilang oras, at hindi kasing sariwa ng ordinaryong laman. At pagnatagalan, ang mga ‘cells’ ay magiging walang silbi. Dapat nating labis na pahalagahan ang presyur ng kanilang trabaho sa ganong kalagayan at magkaron tayo ng simpatiya sa mga doktor na ito. Ginagawa nila ang mga iyon para sa kapakanan ng mga pasyente. Ganon din ang ating Tunay na Master, na kayang magsama sa kaluluwa pabalik sa Tunay na Sarili nito muli. Walang makasariling motibo ang Master kundi ang kaniyang buong puso at isipan na lahat ay nakalaan para sa kapakanan ng iba. Habang inililigtas ang mga kaluluwa ng mga disipulo, matinding paghihirap at pasakit ang nararanasan ng Master dahil sa pasaning karma na ipinasa sa kanya, para palayain ang kanyang minamahal na mga anak. Kanyang hinugasan sila at ginawang nagliliwanag sa luwalhati habang kanyang inako ang lahat ng kahihinatnan ng mga masasamang ginawa ng kanyang mga disipulo. Ginagawa nya lahat ng ito nang walng reklamo na tulad ng isang mapagmahal na ina na isinasakripisyo ang lahat para sa kaginhawaan ng kanyang mga anak, tulad ng mapagmahal na doktor na dedikado sa kapa-

kanan ng kanyang pasyente.

Mula noong sinaunang panahon, ang mga Tunay na Master ay maihahalintulad sa ganoong mga doktor, na gumagamot sa mga sugat ng kaluluwa ng mga tao at ibinabalik ito sa Pinagmulan, binubuhay muli, at pinapahid ang lahat ng kanilang mga luha at dalamhating dulot ng pagkalayo. Matapos nilang makamit ang pinakamataas na Kapangyarihan, kanilang ipinamamahagi ang mga ito sa mga nangangailangan. Ang Quan Yin Method- and paraan ng trasedental na pakikinig at pagtingin- ay makatutulong kaninoman na maging manggagamot ng kaluluwa. Halina at magsanay kasama namin. Sa pagdami ng taong sasama, mas mabuti. Kailangan ng mundo ang mga mararantal na boluntaryo. Napakaraming mga pagsubok at pagdurusa sa mapait na karagatan ng buhay, kaya kailangan nating lahat magtrabaho para makamit ang pinakamataas na antas para mapagsilbihan ang mga tao at ang ibang mga nilalang sa paggagamot ng kanilang mga puso at kaluluwa.

T: Mahal na Master, kahapon ay dumalo ako sa Iyong lektur at binigyan Mo ako ng ilang ‘binasbasang pagkain.’ Habang pauwi ako at nagbabasa ng iyong mga diskurso, kinakain ko rin ang ‘binasbasang pagkain.’ Tapos, biglang nagkaroon ng pwersa na umakyat mula sa kalooban ko. Napakaginhawa ng pakiramdam ko at iyon ay bago sa akin. Talaga bang may kapangyarihan sa mga keyk na iyon?

M: Ikaw mismo ang nakaranas nito, bakit ka pa nagtatanong? Ang tanong mo mismo ang pruwera sa kasagutan. (Halakhak) Anumang ibigay ng Master sa iyo ay may taglay na ‘naka-

pagliligtas-buhay na Kapangyarihan.' Kung takot kang malig-tas, ay mas mabuting huwag ka na lang kumain niyon muli. (Halakhak) Dahil kung hindi, ikaw ay mabiyayaan at hindi na maipanganak muli sa miserableng mundong ito. Kung mahal mo pa rin ang mundo, huwag mong kainin ang keyk na binas-basan ng Master!

T: Noon, sinubukan kong mag-'meditate' sa sarili kong paraan at nakarinig ako ng panloob na tunog; pero dahil sa takot na makulong ako sa lambat ng ilusyon, itinigil ko ang pag-sasanay. Tama ba ito?

M: Tama. Ang mga panloob na Tunog ay iba't iba; ang iba ay mabuti at nakatutulong sa ispiritwal na pag-unlad, habang ang iba ay masama at dapat na hindi pansinin. Ang tunay at mahusay na Master ay tuturuan kang malaman ang pagkakaiba ng mga iyon at ilalayo ka sa lahat ng panganib. Kung wala kang ganoong Master, tama na itinigil mo iyon!

Ang mga Benepisyo ng Pamamaraang Quan Yin

Sinabi ni Supreme Master Ching Hai
Marso 7, 1987
Taipei, Formosa
(Orihinal sa Chinese)

Sa loob ng 49 na taon ng Kanyang misyon, tanging isang paraan lang ng meditasyon ng liberasyon ang itinuro ni Shakyamuni Buddha sa lahat ng mga banal na kasulatan ng Budismo. Gumamit sya ng lahat ng klase ng parabula para mapansin ng mga tao ang Paraang Quan Yin ng meditasyon. Kahapon ay may babaeng nagtanong sa akin, “Ano ang sinasabi ni Buddha sa Lotus Sutra?” Sa tanong na ito, narinig na ng mga disipulo ko ang sagot ng maraming beses!”

Ang sinasabi sa Lotus Sutra ay ang Paraang Quan Yin, ang panloob na Tunog. Subalit kung hindi mo pa ito nasubukan, hindi madaling paniwalaan. Sa Lotus Sutra, tinawag ni Shakyamuni Buddha ang Paraang Quan Yin na ‘Paraang Lotus.’; sa Diamond Sutra, tinawag nya itong ‘Paraang Dyamante’; sa Amitabha Sutra naman, tinawag Nya itong ‘Paraang Busilak na Lupain.’ Kaya maaring hindi natin agad maunawaan at matanggap ang paraan dahil sa iba’t ibang pakahulugan. Kinailangan ni Buddha na gumamit ng iba’t ibang paliwanag para tukuyin ang isang

paraan ng meditasyon dahil ang mga tao ay may iba't ibang pinagmulan at antas ng talino; hindi dahil sa mayroon Syang iba't ibang paraang itinuturo sa tao. Nabanggit ko ito noon at ang paliwanag na ito ay makatutulong sa inyo sa sunod nyong pagbabasa. Kung babasahin nyo iyon pag nagkaoras kayo, mas maiintindihan nyo ito.

Ikaapat na araw ngayon ng aking pangangaral at maraming bagay na ang aking natalakay, pero ang mahalagang puntos na gusto kong tandaan nyo ay: ang pinakamagandang paraan ng pagpapaunlad ng sarili para sa Katotohanan ay ang Paraang Quan Yin. Hindi dahil sa mahilig akong magsalita o dahil sa napakarami kong oras kaya ako nagpunta rito at nangaral sa mga araw na ito. Gusto ko lamang na liwanagin na karamihan sa mga tinatawag na paraan ng meditasyon ay hindi perpektong paraan ng liberasyon at tanging ang Paraang Quan Yin lang ang pinakamataas. Pero hanggang ngayon ay ina-anunsyo, ipinakikilala, at pinupuri ko lang ito; hindi nyo pa natututunan ang paraan. Tama? Ito ay dahil habang isinasalin ng buhay na Master ang Pwersa ng Buhay (ng Paraang Quan Yin), hindi siya gumagamit ng anumang lenggwahe kung kaya matatanggap ng mga disipulo ang Dharma; at dahil hindi sya gumagamit ng anumang lenggwahe kaya hindi natin makikita ang mga paglalarawan tungkol dito sa mga banal na kasulatan. Lahat ng mga sinaunang master ng Zen ay isinalin ang paraang ito nang 'walang sutra, walang sinulat o sinabing lenggwahe,' dahil sa sinulat na mga salita, hindi pwedeng maisalin ang Pwersa ng Buhay na ito. Ang mga Sutra at banal na kasulatan ay mga sinulat na dokumento lang na magagamit natin sa pag-aaral ng mga pamumuhay at panloob na pangitain ng mga sinaunang disipulo para maihambing ang kanila sa atin, o para maunawaan ang mga waliwanagang antas, ideya at ekspresyon ng mga sinaunang mga Santo matapos na sila ay maliwanagan. Ito ang layunin ng mga banal na kasulatan, pero ang mga kasulatang ito ay walang kakayanan na magsalin ng

Pwersa ng Buhay. Sa kwentong ‘Ang Paglalakbay sa Kanluran,’ nakita natin na ang Dakilang Master Hsuan Tsang, habang naglalakbay para hanapin ang “Tao”, ay kinailangan humarap sa maraming mga balakid. Kinailangan nyang malampasan ang mga tinatawag na “panlilinlang ng Maya” sa kanyang paglalakbay mula China patungong India, at ilang beses sya na parang natalo! Ang kanyang disipulo, ang Dakilang Unggoy na si Suen Wu Khong, ay parating pinu-protektahan ang kanyang master sa pakikipaglaban sa mga demonyo at sa pamamagitan ng ‘paglilinis’ ng daan, para sa wakas ay kanilang makuha ang banal na ‘kasulatan,’ at ang pinakamataas na paraan ng liberasyon. Pero ang aklat na ito ay hindi si ‘Hsuan Tsang.’ Kaya hindi sa pagbabasa ng ‘Ang Paglalakbay sa Kanluran’ tayo uunlad (sa ispiritwal). Hindi rin natin makukuha ang ‘banal na salita,’ ang paraan, o ang naramdaman ni Hsuan Tsang sa kanyang paglalakbay at ang maraming mga paghihirap na kanyang dinanas. Ni hindi natin maiintindihan ang kapangyarihan na nakamit ni Suen Wu Khong. Ang magagawa lang natin ay ilarawan sa isipan natin ang laman ng kwento. Hindi ba?

Ang Paraang Quan Yin ay pinuri ng Surangama Sutra, Lotus Sutra at ng Diamond Sutra bilang pinakamataas na paraan ng pagsasanay para sa perpektong kaliwanagan, pero hindi pa rin natin maunawaan ang pamamaraan na ito. Maraming nagbabasa ng Surangama Sutra na nakakaalam na ang Paraang Quan Yin ang pinakamataas na paraan pero konti o walang nakakaalam kung paano ito gawin- hinuhulaan lang nila.

Halimbawa, pumunta sila sa dalampasigan at nakinig sa alon ng tubig, o pumunta sa batis at pinagmasdan nila ang tuloy tuloy na daloy ng tubig, at akala nila na iyon ang pamamaraang ‘Quan Yin’ (pagninilay sa Tunog). Mayroon ding naniniwala na ang Paraang Quan Yin ay ang pagbibigkas ng pangalan ng Quan Yin Bodhisattva (Diyosa ng Awa ng

Budismo) tulad nito: ‘Namo Quan Yin Pu Sa’; akala ng iba na kailangan nilang bigkasin ang Ta Pei Chou (Mantra ng Dakilang Awa); at mayroon ding nag-aakala na ang paraang ito ay nangangahulugan na kailangang hindi pansinin ang mga hindi kanais-nais na mga tunog, halimbawa, kahit na pinagalitan ka, hindi ka dapat magalit sa loob loob mo. Mayroon ding iba na itinuturing ang Paraang Quan Yin na pagsasanay na nagninilay sa pagiging-maawain (dahil iniisip nila na si Quan Yin Bodhisattva, na kilala din bilang Avalokitesvara, ang Diyosa ng Awa). Halimbawa, uupo ako dito at iisipin ko na napaliligiran ako ng iba’t ibang tao. Maaring sa harapan ko ay naroon ang mga mahal ko sa buhay, sa likuran ay ang mga kinaiinisan ko; sa kaliwa ay ang mga kaibigan at kamag-anak ko at sa kanan ay mga taong hindi ko kakilala. Pagkatapos ay padadalhan ko sila ng aking pinaka-taus pusong hiling ng kapayapaan, kaligayahan at pag-ibig, atbp. Pero ang lahat ng ito at ang iba pa ay hindi ang Paraang Quan Yin!

Basahin mo lang mabuti at unawain ang mga sutra at malalaman mo na ang mga paraang nabanggit ay walang malinaw na basehan at na ang mga iyon ay nagmula lamang sa imahinasyon ng pangkaraniwang tao. Ang Awa ng Quan Yin Bodhisattva ay walang katapusan, dahil Siya ay isang Bodhisattva (naliwanagang Nilalang, Santo). Kung hindi pa natin nakakamit ang antas ng kanyang kaliwanagan, paano natin mauunawaan at masusukat ang Kanyang awa? Ang ating imahinasyon bilang tao ay limitado, pero ang awa ng Quan Yin Bodhisattva ay walang hangganan. Kung kaya lang nating unawain ang lawak ng Kanyang awa, ay naabot na natin ang Kanyang antas sa pamamagitan lang ng paggamit ng ating mga utak, at hindi na natin kailangang magsanay sa anumang paraan ng meditasyon para sa makalangit na karunungan!

Kung sa pagbibigkas ng Ta Pei Chou sa loob ng mahabang oras ay maka-

kamit natin ang ‘libo-libong mga bisig’ at ‘libo-libong mga mata’ tulad ng nagawa Nya, siguradong sa Formosa pa lang ay napakarami na ng mga Quan Yin Bodhisattva noon pa man. Ang mga Aulacese na Budista at ang mga Tibetans ay napakasigasig sa pagbibigkas ng mga mantra nang napakatagal nang panahon pero wala pang ni isa ang naging Bodhisattva ng anumang uri. Karamihan sa mga bumibigkas ng Ta Pei Chou-ang Mantra ng Dakilang Awa – ay walang sapat na awa! Patawad kung nasabi ko ito, pero ito ang totoo! Kita ko na sila ay kontrolado pa rin ng pagnanasa, poot, kamunduhan at kasakiman. Sa pagdaldas ng kanilang pagbikas ay lalo silang nagiging palalo. Akala nila’y napakataas na nila dahil sila ay ‘nagsasanay’, ‘bumibigkas ng lihim na kaalaman,’ sila ay ‘sumasamba’ kay Buddha, sila ay ‘maawain,’ sila ay puno nito at niyon... Ang kanilang kayabangan ay tumitindi na walang sinoman ang kayang mangaral sa kanila, walang makapagturo sa kanila ng bago at mas mataas na paraan. Dahil sinasakop na ng kanilang ‘ego’ ang buo nilang utak, kaya wala nang puwang para paglagyan ng anumang bago o kapakipakinabang. Akala nila ay alam na nilang lahat at nauunawaan na nila lahat.

Kaya kung hindi natin nauunawaan ang tunay na paraan, mahirap magsanay at madaling makulong sa kayabangan, sa ating personal na ‘ego.’ Bago sila nagsanay, maaaring may konti pa silang kapakumbabaan na unti-unting nawala matapos na sila’y magsanay sa loob ng maikling panahon. May nagtanong sa akin kung may benepisyo bang makukuha sa pagbibigkas ng mga sutra at kung mabuti ba ang pagbibigkas ng mga iyon. Sabi ni Bodhidharma ay wala iyon mabuting maidudulot, pero sabi ko ay mabuti iyon. (Halakhak) Dahil wala akong ganang makipag-away sa inyo; gusto ko lang makipagkaibigan. Kung gustong-gusto nyong bigkasin ang mga sutra, bakit hindi?

Halimbawa, kung gusto mong kumain ng matamis na keyk, wala akong nakikitang problema; kaya anong problema sa pagbikas ng mga sutra? Mas mabuti pa iyon kaysa sa pakikipagtsismisan, hindi ba? Kaya, kung gusto nyo, edi paulit-ulit nyong bigkasin ang mga sutra. Sa ganoong dahilan, mayroon itong konting benepisyo. Pero hindi iyon sapat. Tanging makamundo at makalangit na pabuya ang maibibigay nito. Kung ang pagbigkas pauli-ulit ng sutra nang hindi naman iyon nauunawaan ay sapat na, ay kahit ang ‘tape recorder’ ay pwedeng maging Buddha! (Halakhak) At mas higit na meritos pa ang kayang tamasahin ng tape recorder dahil mas magaling itong bumigkas kaysa sa atin. Maaari tayong magkamali kapag tayo ay pagod na o inaantok, pero ang recorder ay hindi. Hindi ito natutulog o napapagod.

Maraming nag-aakala na sa pag-linang ng ‘Tao’ (Katotohanan) ay kailangang paulit-ulit bigkasin ang mga sutra at magdasal sa imahen ni Buddha o ng mga Santo. Akala nila ay hanggang doon na lang. Dito nagsisimula ang pagiging mapagmataas na hindi maiiwasan. Tanging ang mga nagbabasa ng mga Sutra para sa impormasyon, para sa pagkaunawa at para hanapin ang Katotohanan ang makakaiwas sa bitag ng kayabangan, kahit na hindi nila naiintindihan ang malalim na pakahulugan ng mga banal na kasulatan. Sa ganitong dahilan, ang pagbabasa ng sutra ay kapa-kipakinabang. Nakatutulong itong maipakita kung paano nagsanay ang mga sinaunang tao at nakapagbibigay ito ng pruwera ng kaliwanagan, at nakapag-eengganyo sa atin na hanapin ang Tao- konting pang-hihimok kumbaga! At unti-unting mapupukaw nito ang ating pagnanais na magsanay, na humanap ng naliwanagang Master, at pag-aralan ang pamamaraan ng paglinang sa sarili. Pero kung matindi ang kapit natin sa paniniwalang ang pagbikas paulit-ulit ng mga sutra ay magbibigay sa atin ng mga makamundo at makalangit na pabuya at inaasam natin ang mga ito bilang bunga ng ating benerasyon, mali ang ating pagtingin.

Sa pagdaldas ng ating pagbigkas, iniisip natin na sa pagdami rin ng ating merits. Kahit hindi naman talaga natin alam kung ano ang mga pabuya, hindi natin iyon nakikita o nahahawakan, pero iniisip natin na ang dami na nating naipon! At naging mapagmataas tayo at masyadong kumakapit sa ‘Ako’ o ego; napaka-mapagmalaki na natin, at iyon ay napakadelikado!

Sa Surangama Sutra ay may ilang pamamaraan ng paglinang sa sarili na nabanggit. Bawat isa sa kanila ay nagbibigay ng espesyal na benepisyo at nakatutulong sa konsentrasyon sa pagsasanay. Kapag ikaw ay naniniwala sa isang paraan at masipag kang nagsasanay, siguradong magbibigay iyon ng magandang resulta-ito ay hindi maitatangi. Pero sinasabi ko, kahit na bigkasin mo paulit-ulit ang iyong pangalan, magdadala din iyon ng mabuting resulta. Subukan mo. Ituon mo ang iyong atensyon sa pangalan mo at paulit-ulit mo itong bigkasin at sa loob ng isang linggo ay maari kang makapasok sa ‘Samadhi’. Pero kailangan mo talaga ng konsentrasyon para makakuha ng resulta. Sige at subukan mo. Ngayon, pwede nyo nang pagpahingahin si Amitabha Buddha o si Hesus at palitan sila ng sarili nyong pangalan sandali, (Halakhak) at makikita nyo ang resulta!

Walang duda, na ang pagbigkas ng ngalan ni Amitabha Buddha ay makapagbibigay ng ilang benepisyo, dahil ang ‘Amitabha’ ay isang Sanskrit na pangalan na napakalapit sa Tunog ng panloob na sansinukob. Kapag ikaw ay hindi pa nakakakontak sa Tunog ng sansinukob sa kaloo-ban, ang pagpokus sa ngalan ni Amitabha- pakikinig sa Tunog sa Sanskrit- ay makakatulong kahit papaano.

Narinig ko iyan noon, mayroong kinagawian sa China na paggamit ng mga ‘beans’ sa halip na ‘prayer beads.’ Sa twing bibigkasin nila ang

pangalan ni Amitabha, ilalagay nila ang isang ‘bean’ sa isang garapon. Pagkatapos, ang mga ‘beans’ ay ipamimigay sa mga tao bilang kawang-gawa para makalikha ng kaugnayan sa kanila. Mayroon kwento tungkol sa matandang babae na walang sapat na halaga para makabili ng bagong mga ‘beans’ para sa pagbigkas at kinailangan nyang gamitin ang parehong ‘beans’ paulit-ulit. Pagkatapos ng bawat pagbibigkas at naubos na ang ‘beans’, ibabalik nya sa unang garapon at gagamitin nya uli sa sunod na pagbigkas. Paglipas ng panahon, ang mga ‘beans’ ay naging ‘buhay’; sa twing bibigkasin nya ang pangalan ni Amitabha Buddha, ang isang ‘bean’ ay kusang tumatalon sa ikalawang garapon! Hindi na nya kailangan gamitin ang kamay nya, nagkukusa na ang mga ‘beans.’

Naniniwala ba kayo sa kwentong ito? Narinig nyo na ba ito? Alam nyo ba kung bakit nangyari iyon? (May sumagot: “Dahil binigkas ng matandang babae ang pangalan ni Buddha nang may matinding pananampalataya.”) Pero bakit ang iba ba na bumibigkas sa ngalan ni Buddha buong buhay nila ay walang ganoong pananampalataya? (May isa pang sumagot, “Dahil sya ay nakatanggap ng tugon mula sa Buddha.”) Saan nagmula ang tugon? Bakit sa iba ay walang tugon? Imposible na sa buong China ay may isang tao lang na bumigkas ng may pananampalataya at ang iba ay wala! Sa isang napakalaking bansang tulad ng China na napakaraming tao na bumibigkas sa ngalan ni Buddha, bakit iisa lang ang nagkaron ng ganoong resulta?

Sinoman na nagsasanay bilang pampalipas oras lang ay hindi ito mauunawaan. Pero kung siya ay magsasanay nang masigasig, makikita niya na sa sansinukob ay may maraming klase ng ‘sentient’ na nilalang. Ang iba ay may mataas na posisyon, ang iba ay may matataas na panloob na antas, ang iba ay napakaliit at ang iba ay napakapino at hindi kapansin-pansin na hindi kayang makita ng ating mga mata at hindi matukoy ng ating

ordinaryong paningin. Pero sila ay nandyan lang, at minsan sila ay mag-papakita para ipaalam sayo na ang niluluto mo ay nasusunog na! Hindi natin sila nakikita kaya binabalewala lang natin sila.

Kapag ang mga maliliit na nilalang na ito ay nakita ang ating pagpapakapagod at pagtiyatyaga, minsan ay nililibang nila ang sarili nila at binibiro tayo o tutulungan nila tayo ng konti. Kung iisipin, wala naman talaga silang masyadong dapat gawin. Ang iba sa kanila ay kagiliw-giliw, ang iba ay mga pilyo. Pero sila ay hindi demonyo; sila ay mga elemento na nalikha ng kalikasan. Kapag sinabi kong sila ay nilalang na nilikha sa pamamagitan ng natural na transpormasyon, siguro ay mas madali nyong maintindihan. Kaya sinasabi na ang mga puno, ang mga halaman ay nagtataglay ng mga ganitong uri ng elemental na ‘espiritu.’ Kahit saan ay may mga bahagi ng matatalinong elemento na nalikha mula sa kalikasan sa pamamagitan ng transpormasyon. (Sinabi ni Buddha Gautama na may apat na uri ng nilalang: mga nilalang na isinilang bilang ‘fetus’, mga nilalang na isinilang bilang itlog, nilalang mula sa halumigmig, at nilalang mula sa transpormasyon) Ang mga pahayag ni Buddha ay napaka-siyentipik; sa nakalipas na dalawang libong taon ay Kanya nang nasabi na ang mga nilalang na hindi natin nakikita ay napakadami. Sa pamamagitan ng kanyang mata-ng-karunungan kaya nagawa nyang tumagos sa kailaliman ng sistema ng sikreto ng kalikasan at makita ang maraming bagay.

Hindi nakikita ng ating ordinaryong mata ang mga pinong nilalang na ito, na produkto ng natural na transpormasyon. Mayroon na medyo mabait at tutulungan tayo kahit papaa-

no, at may iba na medyo pilyo at mahilig manggulo na syang dahilan kaya nag-aaway ang mga tao. Likas sa kanila ang lumikha ng kaguluhan. Minsan kapag tayo ay nag-uusap, ang mga nilalang na ito ay palilibutan tayo, at mapapansin natin na ang paligid ay napakaliwanag. Kapag sinoman na hindi nagsasanay ay nakita ito, maaaring isipin nya na ang mga Buddha at Santo ay nagbuhos ng liwanag para tulungan tayo. Subalit, hindi lahat ng liwanag ay mabuti! Ang uri ng liwanag na ito ay hindi likas na positibo; iyon ay nabibilang sa liwanag ng itim na pwersa. Ang mga natural na elementong ito ay mayroong ding liwanag pero kung ang ating mata-ng-karunungan ay hindi bukas, hindi natin malalaman ang pagkakaiba.

Sa Bibliya ay sinasabi din na may dalawang uri ng liwanag na nilikha ang Diyos; ang liwanag ng araw at ang liwanag ng gabi. Bakit nagkaroon din ng liwanag sa gabi? Ang ibig sabihin nito ay ang liwanag ng masamang pwersa, ng maitim na pwersa, naintindihan? Dahil maraming uri ng ganitong nilalang sa kapaligiran, minsan ‘pag nagsusunog tayo ng insenso ay dadating sila at pauusukin nila ang insenso ng papilipit pataas. Gusto lang nilang makipaglaro sa atin ng konti, pero naniniwala tayo na nakikipag-usap ang Buddha sa atin sa pamamagitan ng senyales na ito! Hindi iyon ganon; nililibang lang nga mga elemental na nilalang ang kanilang mga sarili, iyon lang yon! Nangyayari ito ng madalas.

Halimbawa, pag tayo ay nasa daan at nagmamaneho ng maayos, nang walang problema, pagkatapos, sa hindi malamang dahilan ay biglang nagkaaksidente, at pagkatapos noon ay sunod sunod na aksidente ang mangyayari sa ibang sasakyan

sa parehong lugar. Ito ay dahil sa mga elemental na nilalang. Kaya madalas nating naririnig na ang lugar na iyon ay tinitirhan ng mga multo, o may masamang atmospera, atbp., at lahat ng dumaan sa lugar na iyon ay kailangang maghandog ng kung anumang dahil kung hindi ay magkakaroon ng aksidente. Matapos ng sunod sunod na aksidente, ang lugar na iyon ay napuno ng ganoong atmospera, dahil maraming ganoong ‘espiritu’ ang napapadala sa lugar na iyon. Lilikha sila ng iba’t ibang uri ng gulo sa mga dumadaan. At nalilibang sila sa ganoong paraan!

May mga taong sobrang maramdamin. Madali silang matakot o magalit. Kahapon, nabanggit ko ang tungkol sa ‘magnetic field’ at na anumang mangyari sa atin, mabuti man o masama ay tayo mismo ang lumikha. Ang ating mga mabubuti at masasamang iniisip ang bumubuo sa ating pagkatao. Minsan ay dahil sa ating kapalaran at pinagmulan. Ang mga nagsasanay ng paglinang sa sarili gamit ang maaasahang paraan ay hindi nilalapitan ng mga ganitong mapanggulong uri ng elemento at sila ay madalang magkasakit. Ang mga nagsasanay sa Paraang Quan Yin ang pinakaligtas. Sinasabi ko ito base sa aking personal na karanasan. Ang pagsasanay sa ganitong paraan ay pagkonekta sa Pinakadakilang Pwersa ng Paglikha, ang Panloob na Tunog na binanggit ko kahapon. Sa Suran-gama Sutra, ito ay tinatawag na Daloy ng Tunog; sa Bibliya ng Kristyano, ito ang Boses ng Diyos o ang Salita. Sinusun-dan ng mga Santo (mga Buddha) ang Daloy ng Tunog papunta sa mundong ito para iligtas ang mga sentient na nilalang, habang sinusundan naman ng mga sentient na nilalang ang Daloy ng Tunog para makabalik sila sa orihinal nilang Tah-

anan. Ito ang Daloy ng Musika, ang Boses, ang Salita; ito ang tinatawag ni Lao Tzu na Ang Pangalan na hindi mabigyan ng ngalan.

Kapag tayo ay hindi nakakonekta sa Daloy ng Musika o sa Salita na hindi kayang pangalanan, tayo ay labis na malungkot at makadarama ng pag-iisa, dahil walang sinoman, walang anomang pwersa ang makatutulong sa atin; kundi ang sarili lang natin. Pero sa oras na pumasok tayo sa Daloy ng Tunog, ay para tayong nakilahok sa ‘Kataas-taasang Pagtitipon.’ Ang ‘Kataas-taasang Pagtitipon’ ay may pinakamataas na pwersa. Ang pwersa ng tao ay napakalimitado, pero ang pwersa ng pinagsamasamang asembliya ay napakamakapangyarihan at ang pwersa ng kasamaan ay hindi makapapasok. Sa mundong ito ay may itim at may puti, at may kasamaan at may kabutihhan. Kapag tayo ay konektado sa mabuting pwersa, hindi na tayo gagambalain ng masamang pwersa dahil umalis na tayo at iniwan ang kanilang grupo. At alam din nila na hindi na natin sila babalikan!

Kaya kapag lumisan tayo sa mundong ito, ang mga demonyo, ang anghel ng kamatayan ay hindi makakalapit sa atin. Matalino sila para layuan ang mga nagsasanay ng Paraang Quan Yin. Dahil sinomang nagsasanay sa Paraang Quan Yin ay nababago ang kaniyang ‘magnetic field’; hindi na katulad ng dati. Tanging mabuti lang ang inaakit nito, hindi na nito sinisipsip ang mga masasamang elemento dahil ang Daloy ng Tunog ay tinutulungan tayong magbago, nililinis nito ang masamang magnetismo at iniwan lang ang mabuti. Noon ang ating magnetic field ay may mga “butas”; may mabuti, may

masama; ang mabuti ay inaakit ang mabuti at ang masama ay inaakit ang masama. Pero ngayon, salamat sa Tunog ng Sانسinukob, ang buhay na Simbuyo ng Buhay, ang Pwersa ng Paglikha, ang Orihinal na Kapangyarihan, na nagpapabago sa ating magnetic field, at naglilinis ng masasamang impluwensya. Ito ay tulad ng operasyon na surgery na tinatanggal ang may sakit na parte ng ating katawan para panumbalikin ang ating kalusugan at pagkatapos ang lahat ay ok na uli. Ang pagsasanay ng Paraang Quan Yin ay pareho lang. Dahil ginagamit natin ang Dakilang Pwersa para ayusin ang ating kulang na lakas, lahat ng ating paghihirap ay malilinis at mapapawi ang kalungkutan, maliban na lang kung hindi tayo nagsasanay ng mabuti, o kung tunay na maingat ba tayo sa pagsunod sa mga panuntunan ng Master. Pero ang mga ganitong sitwasyon ay madalang. Sapat na na kumonekta sa Pwersang ito para magiging ligtas parati. Ang koneksyon na ito ay hindi mapuputol. Pero kung hindi natin kinokontak ang Pwersang ito, malinaw na hindi tayo magkakaroon ng marami nito.

Halimbawa, kung pagkatapos mamatay ng ating ama ay nakamana tayo ng malaking kayamanan pero hindi natin ito hinanap, o hindi tayo pumunta sa banko para kunin ang pera, at ni hindi man lang tayo nag abala para hanapin kung nasaan ang kayamanan, natural lang na wala tayong matatanggap ni isang kusing. Pero ang totoo, tayo ay mayaman. Alam ng mga tao na may malaking halaga tayong minana, pero ang gamitin ito o hindi ay depende sa ating pangangailangan, iyon lang 'yon. Kung gagamitin natin ang ating kayamanan, ang ating buhay ay magiging mas komportable at matatamasa natin lahat ng mga magagandang bagay sa buhay; pero kung hindi na-

tin alam kung paano ito gamitin, ang ating buhay ay magiging kasing hirap gaya ng dati at walang kaginhawaan ang ating buhay. Subalit, alam ng lahat na tayo ay may pera sa banko na iniwan ng ating ama!

Ang mga tumanggap ng inisasyon at nagsasanay sa Paraang Quan Yin ay makakakontak sa Dakilang Pwersa ng sansinukob, at makakalahok sa Dakilang Pagtitipon ng mga malalayang nilalang; pero kailangan nilang lumago para unti-unting maging kapantay ng mga ito. Tanging pagkatapos ng inisasyon lang natin tunay na nalilintang ang katangian ng isang tao. Bago mag-inisasyon, tayo ay kalahating-tao lang! Ngayon tayo ay kompleto na. Pero sa mga hindi nagsasanay ng masigasig, ang kanilang pamumuhay at pag-uugali, atbp ay hindi gaanong magbabago.

Sa loob ng maikling panahon, siguro sa ilang linggo, ang mga masisipag na naglilintang ng kanilang sarili ay agad matutuklasan ang benepisyong Paraang Quan Yin at ang tunay na Pwersa na inihahandog ng paraang ito. Kapansin-pansin ang pagbabago sa buhay, karakter, panlabas na anyo at sa magnetikong pwersa. Hindi na katulad ng dati. Kahit hindi nya ipagsabi sa mga tao, mapupuna ng mga tao na may pambihirang pagbabago sa loob nya kaya maaakit sila sa kanya at nang makinabang ng konti sa kanyang natatagong nakapag-papahinahong Pwersa. Tulad ito ng tubig na pumupuno sa tasa at umaawas ng kanya; katulad din ng puno ng sandalwood na humahalimuyak ang bango sa kanyang kapaligiran. Ang Paraang Quan Yin ang nag-iisa at natatanging pamamaraan ng liberasyon ng Pinakamataas na Samahan sa sansi-

nukob na ito. Pinakamabuti na gamitin ng buong daigdig ang iisang ‘Tunog’, pag-aralan ang Tunog na ito, para hindi na natin kailangan ang ibang lenggwahe, pwede nating gamitin na lang ang iisang lenggwahe ng Quan Yin. Iisa lang ang Tunog, isang ‘Salita’ at maiintindihan ng lahat! Ito ang ibig sabihin ni Buddha Gautama nang sinabi nyang ang mga Buddha ay iisang lenggwahe lang ang sinasalita, pero may iba’t ibang pagkaunawa ayon sa antas na nakamit sa loob ng nagsasanay. Ang Tunog sa Loob, ang Salita ay tulad ng sistema ng telepono; ikonek mo lang ang kable sa iba’t ibang parte ng daigdig para makausap mo sinoman na may koneksyon din sa sistemang ito. Walang mahirap dito!

Kapag ang koneksyon mo ay naayos, hindi ka na mag-iisa. Pwede mo nang makausap sinomang gusto mong kontakin, nasa Kanluran man o Silangan. Kahit gaano kalayo pa iyon, pindutin mo lang ang numero at dadating ang pulis, kapitbahay, kamag-anak o doktor para tulungan ka kung kailangan mo sila. Hindi ba? Noon, nang wala pang telepono, walang makakaalam na may problema tayo o na kailangan na kailangan natin ng tulong; may mga taong maaaring namatay na sa loob ng bahay nila at dumaan na ilang araw pero wala pang nakakaalam! Ngayon, karamihan sa mga tao ay may mga telepono na, kaya napakadali na. Kung tayo ay labis na may karamdaman at hindi makagalaw, tumawag lang tayo at dadating ang ambulansya para dalhin tayo sa ospital o ihahatid tayo ng ‘taxi’... Tunay na napakadali!

Ang sistema ng komunikasyon ng Quan Yin ay ganon din. Katulad ito ng kuryente na nagkokonekta sa lahat ng mga ba-

hay, at sa lahat ng tao sa iba't ibang panig ng mundo. Basta maayos lang natin ang koneksyon, ay nasa daanan na tayo ng komunikasyon at kahit anong oras ay pwede tayong maki-pag-usap sa iba, kahit nasaan sila. Sa pagdalas ng ating pagsasanay sa paraang ito, ay mas lalo nating makikilala ang ibang mga nilalang. Katulad nang paggamit ng telepono; sa pagdalas nating ginagamit ito, mas lalo natin itong napakikinabangan sa twing nakakausap natin ang ating mga kaibigan na nakauunawa sa atin at nakatutulong sa atin pag kailangan. Dahil lahat ng nilalang ay nagtataglay sa loob nila nitong Panloob na Tunog, ng Agos ng Musika, kapag pumasok tayo sa Agusan na ito na nagkokonekta sa lahat ng nilalang, mauunawaan natin sila, mula sa mga ibon, langgam hanggang sa mga elepante...

Kung may Amerikanong tumawag sa atin, maririnig natin. Kung may taga-France na iniisip tayo, malalaman natin agad. Pwede pa nating gamitin ang ating 'transedental na katawan' para bisitahin siya. At kung ang taong iyon ay masigasig din na nagsasanay ng Paraang Quan Yin, pwede rin niyang gamitin ang kanyang 'transedental na katawan' para puntahan tayo. Parehong prinsipyo lang iyan ng sa telebisyon o nang sistema ng telepono, na kung saan nakikita ng tao sa kabila ang nagsasalita sa kabilang linya.

Subalit, ang sistema ng Quan Yin ay higit na mas mabilis at mas mahusay. Hindi na kailangan ng bayad, pera o kuryente. At walang ibang makaalam kung kanino tayo nakikipag-usap. Hindi na kailangan ng anumang pag-aayos, pagkilos o pagpindot ng mga numero. Hindi natin kailangan magsalita o

mag-isip ng anuman. Ang sistema ng Quan Yin ang pinaka-simple at pinaka-awtomatik, ang pinakamabilis. Posible na matapos magsanay ng Paraang Quan Yin, na makausap natin ang mga Buddha o Santo sa mas mataas na dimensyon, at ang mga nilalang sa mabababang daigdig. Ito ang tinatawag ng isang sinaunang relihiyon sa Silangan na: “Sa itaas ay tamasahin ang kabutihan ng apat na dakilang tagapagpala at sa ilalim ay iligtas ang mga nilalang sa tatlong nagdurusang lupain.” (Ang apat na tagapagpala: Inang Bansa at ang gobyerno rito, mga magulang, asawa at kaibigan, mga guro. Ang tatlong lupain ng pagdurusa: Impyerno, gutom na kaluluwa, mga hayop) Bago magsanay sa Paraang Quan Yin ay hindi kayang unawain ninoman ang kasabihan. Dahil kung wala pa tayong koneksyon sa Pwersa ng Paglikha, hindi natin masasabi na gusto nating iligtas ang iba; ni hindi natin mailigtas ang sarili natin, hindi rin natin alam kung nasaan tayo bukas o kung kelan tayo lilisan sa mundong ito, wag na nating banggitin pa ang pagliligtas sa iba!

Karamihan sa inyo na nakikinig ay marunong ng Mandarin, mga 90 porsyento sa inyo ay marunong; at sa mga hindi, ay okey lang dahil ang inyong panloob na karunungan ay marunong. Sa katunayan ay sapat na ang pagtitig sa mga mata ng Master para matanggap ang direktang transmisyon, direktang Grasya at Biyaya. Bakit hindi tayo makipag-usap sa isa’t isa sa ganitong paraan? Sige, balik kayo bukas at magtitigan na lang tayo sa loob ng dalawang oras. (Tawanan) Tunay, na ang mga mahusay na nagsasanay, kapag nakikita nila ang Master, wala silang pagnanais na magsalita; gusto lang nilang makita ang Master, at subukang hulihin ang mga mata ng

Master. Kapag matagal na nilang hindi nakikita ang Master, madarama nila na parang mayroong kulang. Kaya pupunta sila para bisitahin ako, at magtititigan kami, walang salita, tapos alis na sila at babalik sa meditasyon... Ganito ang nang-yayari sa relasyon sa pagitan ng Master at mga disipulo! Kaya ko sinasabi na ang ating paraan ay isang ‘tahimik na paraan.’ Hindi tayo masyadong nagsasalita. Kapag isinasalin ko ang paraan, hindi ako nagsasalita; sa loob ng 7-araw na ‘retreat’, mas madalang akong magsalita kaysa sa normal. Pag ang mga disipulo ay pumunta para makita ako, hindi ibig sabihin n’on na may mahalaga kaming dapat pag-usapan. Siyempre, narinig nyo na kailangang ‘pakinggan ang Tunog’, kailangang magnilay, pero napakatahimik namin doon. Habang pinakinggan ang Tunog sa Kalooban, walang makakakita kung ano iyon, walang nakakaalam kung anong pinagninilayan namin. Ito ang Tunog, ang ating panloob na antas, walang sinoman ang makapag-susuri, makaka-kontrol, o makakapag-nakaw. Walang makakapilit sa amin na iwanan ang daigdig sa kalooban sa anumang dahilan.

Halimbawa, sabihin nating tayo ay mga Budista at araw-araw tayong nagpapatirapa sa harapan ng estatwa ni Buddha at nagsisindi ng insenso, atbp. May mga naniniwala... at hindi naniniwala sa ganoong paraan ng pagsamba. Kung may mangyaring hindi pagkakaunawaan, maari nilang sirain ang aming pananampalataya, at lusubin ang aming mga templo, at sunugin ang lahat ng aming mga pang-ritwal na simbulo. Dahil dito, magkakaroon ng sagabal, isang magulong sitwasyon para sa amin. Saan kami sasamba? Ito ay dahil kailangan natin ang mga panlabas na simbulo na napupuna ng iba kaya nila

tayo nilulusob. Pero kung nagsasanay tayo sa Paraang Quan Yin, walang makakaalam at makakapansin nito. Pwede nating gawin sa bus, sa abalang istasyon ng tren o sa isang sulok ng parke, o kahit sa banyo, sa bodega, atbp. Kahit saan, kahit kailan ay pwede nating pagnilayan ang panloob na Kaluwalhatian ng Diyos o ng ating Tunay na Sarili.

Matapos nating magsanay sa loob ng ilang panahon, kahit hindi tayo nagninilay ay parati na nating maririnig ang panloob na tunog na ito. Hindi na tayo iiwanan nito. Ito ang ating magiging pinaka-matapat na kasama. Ang pinaka-mapagmahal na tagapag-silbi at ang pinaka-kokonti ang 'ego' sa lahat ng ating mga kaibigan.

Anumang oras na kailangan natin, nasa tabi lang natin ito para tulungan tayo; sa twing tayo ay may suliranin, nandiyan ito para lutasin ang ating problema sa kung anomang paraan. Ginagawa nito ang lahat para sa ating kaginhawaan. Ni hindi na natin kailangang humiling ng kahit ano o magnais ng kahit anumang. Tayo ay natural at agad na magiging Buddha. Kaya sinasabing ang paglalakad ay Zen, ang pag-upo ay Zen, ang pag-higa ay Zen, at ang pagtayo ay Zen din. (Ang Zen ay Ch'an sa Chinese o Dhyana sa Sanskrit, na ibig sabihin ay Diwa, Totoong Mukha, Pinagmulan ng lahat ng bagay at hindi lang ang 'meditasyon'.)

Pero bago makamit ang antas na ito, mainam na huwag masyadong pag-usapan ang tungkol sa Zen o Ch'an, na dapat ang Ch'an ay ganito o dapat ay ganoon, atbp. Sa mga nakamit na ang matataas na antas ng panloob na daigdig kung saan

ang Ch'an at ang buhay ay naging isa, ang marinig ang iba na pinag-uusapan ang Zen ay labis na nakakatawa! Pero ang mga taong ito ay walang sasabihing anomang laban dito, dahil alam nila na ang lenggwahe ay hindi angkop para dito. Isa pa, alam nila na napakakonti lang ang makauunawa sa kanilakung gusto man nilang pag-usapan ito. Napakakonti lang ang may sapat na karunungan para matanggap ang pinakamataas na paraan, na siya ring pinakasimple at natural. At ang pag-usapan ang maliit na aspeto ng Quan Yin ay hindi siyang transmisyong Paraang Quan Yin. Ang transmisyong ay hindi nangangailangan ng lenggwahe. Kung may nagnanais na makamit ang paraang ito, kailangan nilang hintayin na tumigil ako sa pagsasalita, kapag ako ay tahimik na tahimik! Huwag nyong isipin na matapos nyong pakinggan aking pagsasalita ay nakamit nyo na ang Paraang Quan Yin. Ang Paraang Quan Yin ay may tatlong bahagi. Ang una ay may kinalaman sa karunungan. Sa mundong ito, lahat ay kailangan ng utak para mapag-isipan ang mga bagay-bagay. Halimbawa, ang iba ay iniisip ang asawa, ang iba ay ang kanilang pag-aaral, at ang iba naman ay iniisip ng kanilang mga trabaho; may nag-iisip sa mga kwento sa mga nobela, may nag-iisip ng mga problema, mga ambisyon sa buhay, atbp. Pero may nagsabi na kung ang iniisip mo ay si Amitabha Buddha, ang mga problema mo ay mababawasan o mawawala. Alam namin mula sa aming pag-aaral na si Amitabha ay ang Walang-hanggang Liwanag ng Sansinukob. Si Amitabha mismo ang walang-hanggang Liwanag, hindi sya persona. Gayunpaman, kung may nakakita kay Amitabha, ibig sabihin nito na sya ay nasa daigdig pa ng "tunog at anyo." Siya ay wala pa sa tuktok ng lahat ng mga daigdig.

Ano ang ibig sabihin ng ‘Walang-hanggang Liwanag’? Ito ang Panloob na Liwanag, ang Panloob na Iluminasyon na taglay nating lahat. Marami tayong tinataglay na katangian, tulad ng galit, selos, kamangmangan, pag-aalala, kayabangan; pero tayo ay likas ding mapagmahal, maawain, mapagpasensya, atbp. Twing tinatawag natin ang pangalan ni Amitabha Buddha, pinapaalala natin sa sarili natin ang ating natutulog na maliwanag at nakapagbibigay – liwanag na katangian. Sa twing tatawagin natin ang pangalan ng Quan Yin, ang Diyosa ng Awa, ating pinapaalala sa sarili natin ang ating likas na maawaing katangian; kapag naman tinawag natin ang pangalan ni Mahasthamaprata (Ta Shi Chi Bodhisattva), maaalala natin sa ating ‘subconsciousness’ ang dakilang Pwersa ng san-sinukob. Ito ang mga kahulugan ng pagbanggit sa pangalan ni Amitabha, o sa mga ngalan ng ‘Trinidad na Buddha.’

Ang Trinidad na Buddha ay sina Amitabha, Avalokitesvara at Mahasthama. Dapat nating taglayin ang Walang-hanggang Liwanag tulad ng Amitabha, ng dakilang panloob na Pwersa tulad ni Mahasthama, at ang walang-hanggang awa tulad ni Quan Yin. Kaya ang Trinidad na Buddha ay sumasagisag sa ating pinaka-mabubuting katangian sa ating kalooban. Kapag binibigkas natin ang pangalan nila ay nangangahulugan na gusto nating makamit ang pinakamatataas na katangiang ito; pero maging sa pinakataos-puso at mabuting intensyon, ang pagbigkas sa mga ngalan nila ay hindi makakatulong sa atin masyado. Dahil hindi natin talaga alam kung sino ang tunay na Amitabha, twing tinatawag natin Sya, walang tunay na komunikasyon.

Halimbawa, narinig natin sa kasaysayan ng China. Si ‘Si Shi’ ay labis na napakagandang babae, kahit na hindi pa natin sya nakikita. Narinig lang natin. Kaya imposible para sa atin na likhain sa isip natin kung ano hitsura nya. Maaari mong ikumpara sa asawa mo pero hindi rin ito posible dahil hindi mo naman alam kung ano hitsura ni Si Shi. Posibleng mas maganda sya sa asawa mo. Pero matagal na syang pumanaw sa mundo kaya ni hindi natin maisip ang kanyang ganda o kahit ang isipin lang sya. Hindi ba? Pareho din yan ng pagtawag kay Amitabha, Quan Yin Bodhisattva o sa ibang mga santo. Wala tayo masyadong mapapala, dahil walang aktwal na komunikasyon sa totoong ‘persona’ ng Amitabha; hindi pa natin nakikita ang Walang-hanggang Liwanag, wala tayong tunay na koneksyon sa Pwersang ito ng Sansinukob, o sa tunay na Pangalan na ‘hindi pwedeng pangalanan,’ na ating napag-usapan kanina. Kapag tinawag natin ang Quan Yin nang walang tunay na kontak sa maawaing katangian ng Quan Yin, wala ito masyadong halaga. Ito ay tulong lang sa konsentrasyon at pambawas sa araw-araw na pag-aalala at yon lang yon- lalo na’t binibigkas natin ito kadalasan sa bibig lang at hindi sa ating puso!

Kapag iniisip natin ang ating asawa, madalas nating iniisip: “Kahapon nag-away kami dahil lang sa maliit na bagay. Grabe sya, ayaw talaga magpatalo. Makikipag-hiwalay na ako sa kanya!” (Tawanan) Kung patuloy tayo sa ganitong pag-iisip, dadaan tayo sa maraming alitan sa pagitan ng mag-asawa. Kaya kung sa mga pagkakataong iyon ay inisip natin si Amityabha, kahit papano ay makakalimutan natin ang away; maka-

kalimutan natin ang imposible o agresibong asawa, kaya mas konti lang ang problema. Sa ganitong bagay, ang pagbigkas sa ngalan ni Amitabha ay may epekto: para mabawasan ang silakbo ng damdamin; pero ‘yon lang ‘yon. Hindi ito makakatulong sa atin na makamit ang pinakamataas na antas ng liberasyon, hindi rin nito tayo matutulungang isilang sa Paraiso sa Kanluran. Kahit ang pagpunta sa Amerika, kailangan nating bumili ng tiket para makasakay sa eroplano. Paano tayo, kung sa tulong lang ng pagbigkas paulit-ulit makapupunta sa Kanlurang Paraiso ni Amitabha? Hindi lohikal, diba? Hindi madaling pumunta sa Kanlurang Paraiso. Ang pagbigkas sa ngalan ni Buddha ay makakabawas sa ating alalahanin, at makakatulong sa ating isip na maging malinaw at mas matalino, para ang ating ispirito ay magiging mas mapayapa. Ito ang benepisyo na makukuha sa pagtawag sa pangalan ni Amitabha. Pero kahit gayon, kailangan nating gamitin ang ating karunungan para maunawaan kung bakit may benepisyo. Karamihan sa mga tao ay bumibigkas lang gamit ang bibig kaya wala sila masyadong makuhang benepisyo. Habang sila ay bumibigkas, kung may umistorbo at may itanong sa kanila, maaring magalit sila agad; kung hinihingi ng mga anak nila ang kanilang atensyon sa mga oras na sila ay bumibigkas, baka mahampas nila ang mga bata ng ‘prayer beads.’ (Tawanan.) Ganyan sila magbigkas ng pangalan ni Buddha! Isinasagisag ni Amitabha ang Walang-hanggang Liwanag, si Quan Yin naman ang Awa, at si Ta Shi Chi ang ating panloob na Pwersa. Subalit, bukod pa rito, mayroon tayong ibang katangian na hindi pa nalilining. Kaya may mga tao na bumibigkas sa walumpu’t-walong pangalan ng mga Buddha na may intensyon na magkamit ng mas maraming tagumpay. May iba na

bumibigkas sa sampung-libong pangalan ng mga Buddha, napakarami nang sampung libong pangalan ng mga Buddha.... Sa katunayan, ay napakaraming Buddha sa buong sansinukob. Bakit? Dahil sa twing ang isang nilalang ay naging Buddha, ay pumapasok sya sa Dakilang Samahan ng mga malalaya at dakilang nilalang, siya ay naging tunay na malaya na; at simula sa araw ng paglikha, napakaraming nilalang na ang naging Buddha. Kaya padami nang padami parati.

Maaring matapos na ako ay ‘maging Buddha,’ o pagkatapos ng aking Nirvana, bibigkasin ng mga tao ang ‘Namo Ching Hai Buddha.’(Tawanan) kaya, isa na namang Buddha ang nasa listahan! Pero bakit sa pagdalas na binibigkas ninoman ang pangalan ni Buddha, sa pagdami ng isipin o pag-aalala na ating naiipon? Bakit hindi mabuksan nito ang ating karunungan? Bakit hindi natin makakamit ang katangian ni Buddha sa ganitong paraan? Alam nyo ba kung bakit? Dahil para ka lang nasa bahay at inuulit ang, “Gatas, gatas, gatas...,” makakakuha ka ba ng gatas sa ganoong paraan? Syempre, hindi. Kung gusto mo ng gatas, pumunta ka lang sa tindahan na may tindang gatas; at kahit hindi mo ulit-ulitin ang salitang ‘gatas’ doon at ituro mo lang, ibibigay sayo ng tindera ang gatas agad. Kung hindi, kahit pa ulitin mo ang salitang ‘gatas’ nang 10 milyong beses, walang darating na gatas sayo. (Tawanan) Katulad din ng pera at iba pang pangangailangan. Kapag nasa bahay ka lang at inulit ulit mo ang salitang ‘pera,’ walang mangayari. Kailangan mong pumunta sa banko. Ibigay mo sa kanila ang tseke, at kahit hindi ka magsalita, ay alam na nang empleyado kung ano ang kailangan mo; maari ding makilala ka na nila bago ka pa man magsalita, dahil pumunta ka na sa banko ng ilang beses at kilala na nila ang pangalan mo. Ang

pera mo ay nakadeposito sa banko at pwede mong kuhanin kung kelan mo gusto.

Kaya ang mga malayo na ang naabot sa paglinang ng ‘Tao’ ay sinasabi na “ano ang kwenta ng pag-uulit ulit sa Amitabha?” Sila mismo ay naabot na nila ang pagka-Buddha, kaibigan na sila ni Amitabha. Para sa kanila ay hindi na kailangang magsalita pa nang kung anumang sapat na ang maki-pagtitigan! Halimbawa, kung hindi pa natin kilala ang isa’t isa ay kailangan nating magpa-iskedyul ng pagkikita sa telepono o sa liham bago natin bisitahin ang isa’t isa. Pero kung nakita na natin ang isa’t isa ng ilang beses, hindi na mahalagang magsalita masyado. Pwedeng tingnan na lang natin ang mga mata ng isa’t isa at magkakaunawaan na tayo. Gayon din, sa pagtawag sa ngalan ni Buddha ay nangangahulugan na kilala mo ang Buddhang iyon. Sa ganito lang natin tunay na maiisip si Buddha. Sa sandaling iyon, pwede nating banggitin ang pangalan ng madalas; pero wala masyadong kwenta kung hindi naman natin alam kung ano ang Buddha! Para lang iyang pag-uulit sa salitang pera sa halip na kumuha ng pera sa banko. Kahit pa ulit-ulitin natin ang napakaraming pangalan ng mga Buddha, isang bahagi lang ng pamilya ng mga Buddha ang binibigkas mo, hindi natin alam bigkasin ang kabuuan, ang kompleto, o ang pinakamataas na Buddha. Hindi ko sinasabi na ang isang Buddha ay mas mataas kaysa sa isa, ibig ko lang sabihin na ang kanilang trabaho ay magkaiba. Nauunawaan nyo ba?

Iyan ang dahilan kung bakit pinupuri ni Shakyamuni Buddha si Amitabha Buddha at pinayuhan ang mga tao na ulit-ulitin

ang pangalan ni Amitabha- pero ang totoo ay ang Kanyang tunay na Pangalan ay hindi kayang pangalanan. Dahil hindi nyo ito alam, hindi nyo iyon mabibigkas nang malinaw at tama. Ang maniwala na ang paggamit sa bibig sa pagbigkas sa ngalan ni Amitabha ay mabuti ay parang pag-iisip na ang patalastas tungkol sa biskwit ay ang biskwit. Ang totoo, ang biskwit ay iba sa patalastas, at ang patalastas ay kailanman ay hindi magiging biskwit! Inuulit-ulit man nating bigkasin ang Amitabha bilang sagisag ng ating iluminasyon sa ating kaloo-ban, pero hindi pa natin na didiskubre o nalilintang ang katangiang ito; ating binibigkas ang ngalan ni Quan Yin Bodhi-sattva na kumakatawan sa ating pagka-maawain, pero napa-kakonti lang ng katangiang ito ang mayroon tayo; at kahit na mayroon tayo ng mga katangiang nabanggit, marami pa ring katangian ang wala tayo. Kaya marami pa ring ‘butas’!

Ang mga sinaunang sundalo, halimbawa, ay gumamit ng armor para protektahan ang sarili nila. Binabalot ng armor ang kanilang buong katawan, maliban sa mga mata. Kung gustong patayin ng kaaway ang isa sa sa mga sundalong ito, kailangan nyang hanapin ang parte ng katawan niya na hindi protekta-do; kung hindi, kailangan nyang hintayin na tanggalin ng sundalo ang kanyang helmet o ang kanyang armor. Gayon din, twing binibigkas natin ang pangalan ng mga Buddha gamit ang ating dila, nag-iiwan ito ng maraming butas- ang armor ay hindi sapat dahil isang bahagi lang ang natatakpan nito at ang ibang bahagi ay hindi.

Si Amitabha ay Panginoon lamang ng Kanlurang daigdig. Sa Silangan, nandoon si Yao Shih Buddha (Ang Buddha ng Me-

disina), at sa Timog ay may ibang mga Buddha; sa sampung direksyon ay maraming mga Buddha na may iba't ibang pangalan at trabaho. Hindi lamang ang Buddha ng Kanluran. May mga Buddha sa sampung direksyon at ng tatlong panahon (nakaraan, kasalukuyan, hinaharap).

Kaya hanggang kailan tayo matatapos sa pagbigkas? Bawat daigdig ay may Pinakamataas na Master o Panginoon. Kung hindi natin sila kilala, kahit pa paano anong bigkasin natin, isang bahagi lang iyon ng mga Buddha at hindi iyon sapat. Ang pagbigkas sa anumang pangalan ng Buddha ay maaring magbigay ng mga meritos pero tandaan nyo na ang trabaho nila ay iba't iba. Halimbawa, kung gusto nating pumunta sa palasyo ng presidente, kailangan na alam muna natin ang address. Kung hindi natin hahanapin ang presidente ng direkta, at sa halip ay mga tagapaglingkod lang ng palasyo ang kinausap natin, hindi natin magagawa ang ating pakay. Napakalinaw na hindi sila ang pinakamataas na tao sa palasyo. Kahit na may pakinabang sa pagbigkas ng pangalan ni Amitabha, Sya ay Panginoon lang ng Kanlurang Paraiso, hindi Panginoon ng buong sansinukob. Bawat daigdig na nalikha ay may Supreme Master o Panginoon. Kung alam natin ang mga Panginoon na ito, ang pagbigkas sa kanilang mga pangalan ay makapagbibigay ng mabuting resulta at walang-hanggang benepisyo mula sa Pinakamataas na Samahan. Pero kahit kilala natin ang Tagapagligtas at ang Panginoon ng mataas na daigdig, ang kaalaman na ito ay hindi makakatulong sa atin kung walang magrerekomenda sa atin sa Kanya. Kaya mariing isinasaad na kailangan nating humanap ng tunay na Master, dahil ang isang tunay na Master ay kaibigan ng Panginoon, ng

Kaitaasan; dadalhin Nya tayo sa Panginoon at ipakikilala sa Kanya at sasabihing, “Siya ay aking disipulo at kaibigan.” Sa gayon ay may mapapala tayo. Halimbawa, kilala natin ang pangalan ng presidente ng Amerika. Kahit na alam natin ang pangalan nya at na siya ang pinakamataaa na kumakatawan sa Amerika, wala itong maitutulong sa atin, dahil walang magdadala sa atin sa White House at magpapakilala sa atin sa presidente ng panahong iyon. Walang magsasabi sa Presidente na, “Siya si Master Ching Hai. Mabuti siya at bla bla bla...” At walang magsasabi sa atin na, “Ito ang ating presidente. Sa twing nasa Amerika ka o saan man, kung kailangan mo ng tulong, ipaalam mo lang sa kanya at siguradong gagawin nya ang kanyang makakaya...”

Gayon din, kung ang alam lang natin ay pangalan ni Amitabha Buddha, hindi ito makatutulong masyado. Ang pagkakilala lang mismo kay Amitabha ang makakatulong, dahil ang pangalan ay hindi siyang kumakatawan sa Kanya. Sinoman ay makapipili ng parehong pangalan. Sa Amerika, ang ilang mga tao ay may parehong pangalan gaya ng sa presidente, pero wala itong maitutulong sa kanila. Gayon din, kung gusto nating tawagin ang anumang ngalan ng Buddha para sa Kanyang tulong, kailangan na maghanap muna tayo ng tao na kilala siya at maipakikilala Siya sa atin. Matapos tayong ipakilala, ang Buddhang iyon ay makikilala tayo at mabibigyan tayo ng proteksyon. Naintindihan? Alam ko rin ang pangalan ng kasalukuyang presidente, pero kapag naeexpire ang aking visa, kailangan ko pa ring umalis sa bansang ito gustuhin ko man o hindi. Hindi ako tutulungan ng presidente. Walang magagawa ang pangalan nya sa kasong ito, dahil hindi ako makakahin-

gi ng tulong sa kanya. Pero kung may sumulat na sa kanya at ipinakilala ako: “Isang araw ang aking kaibigan na si Ching Hai ay hihingi sayo ng tulong, kaya umaasa akong matutulongan mo siya...” at ipinaalam nya saken na sumulat sya sa presidente para ipakilala ako at na inihingi nya ako ng tulong, kaya lahat ay okey na. Nakuha nyo ba ang ibig kong sabihin? Syempre, ito ay halimbawa lamang.

Binibigkas ng mga tao ang pangalan ni Buddha pero posible na hindi pa sila nakakakita ng Buddha; hindi ganito kung ang tunay na Master ang nag-utos sa inyo. Syempre, alam dapat mismo ng Master kung sino ang Buddha na dapat nating tawagin. Sinabi ni Buddha sa mga disipulo nya na tawagin si Amitabha dahil kilala Niya si Amitabha. Dinala rin niya ang Kanyang mga disipulo sa Busilak na Lupain, o sa tinatawag na Kanlurang Paraiso, at ‘tiniyak’ Niya kay Amitabha na ang Kanyang mga disipulo ay nais na manirahan sa Lupain ni Amitabha (Ang Busilak na Lupain) at lahat sila ay hindi kumain ng laman ng mga hayop, at sumunod sila sa tamang asal at pinagnilayan nila ang ngalan ni Amitabha, atbp. Kaya si Amitabha ay malulugod at mangangako na iligtas ang mga kaluluwa ng mga disipulo ni Shakyamuni Buddha at tatanggapin sila sa Busilak na Lupain pagkatapos ng kanilang buhay sa mundo. Iyan ang dahilan kung bakit pinagnilayan ng mga disipulo ni Shakyamuni Buddha ang pangalan ni Amitabha. Pero sa ngayon, tanging bibig lang ang ginagamit natin sa pagbigkas sa pangaan niya; hindi ba’t nakapagtataka?

Nabanggit ko na si Amitabha ay isang Panginoon lang ng Kanluran, hindi ng buong nilikha. Kapag binigkas mo ang

Kanlurang Paraiso sa iyong labi, pero ang puso mo ay nasa Silangan, hindi ka makakarating sa Kanluran. Kaya pinakamabuti na tawagin ang Buddha ng Pinakamataas na Samahan dahil kung saan man tayo bumagsak, iyon ay Kanya paring sakop. Pero ang Pangalan ng Pinakamataas na Samahan ay wala sa mga banal na kasulatan ng anumang relihiyon dahil ang tunay na 'Pangalan' ay hindi kayang pangalanan. Kung gusto ninomang bigkasin ito, hindi nila magagawa. Maari lang natin itong malaman at maangkin. Posible ito sa pamamagitan ng Buhay na Master. Maaari na ang Master ay kaibigan ng mga Buddha, o na sya ay nagtatrabaho para sa mga Buddha, o posibleng sya ay tagapagsilbi ng mga Buddha. Wala itong kaso dahil kahit isang katulong lang sya ay kilala nya ang mga Buddha at masasamahan nya tayo sa Kanila. Halimbawa, kung kilala natin ang paboritong kusinero, hindi ba't napakabuti nito para sa atin? Mas mabuti pa ito kaysa sa pagkakilala sa bigating mga opisyaes ng gobyerno, dahil ang kusinero ay napakalapit sa Kanyang Mahal na Kaharian. Pwede pa niya tayong irekomenda sa hari pagdating ng panahon. Ang makilala ang tagapaglingkod ng Buddha ay higit na mas mabuti, dahil ito ang pinakamaikling daan patungo sa Palasyo ng Buddha.

Hindi sapat na subukan at sukatin ang panloob na antas at kapangyarihan ng Master. Sapat na na sigurado tayong siya ay tagapaglingkod ng Buddha, na kilala niya ang buddha, na pwede nya tayong ipakilala pagdating ng panahon o agad. Iyan lang ang mahalaga para sa atin. Para lang iyang pagkakilala sa kusinero ng Palasgyo, maaari nya tayong ibida sa Hari. Pero ang makilala ang mas matataas opisyaes ay

walang halaga; ang matataas na opisyaes mismo ay maaring kabahan pagkakita sa hari!

Maaaring hindi masyado nakikita ng mga matataas na opisyaes ang mga hari maliban kung may mga malalaking okasyon gaya ng mga pambansang pagpupulong. Maaring sila ang responsable sa seguridad at dahil sa kanilang trabaho, hindi nila nakikita o hindi sila nakalalapit sa hari; sa halip ay nasa labas lang sila para protektahan ang palasyo. Kaya walang tsansa na makausap nila ang hari para sa atin. Gayon din, kung gusto nating makilala ang Buddha. Kailangan nating humanap ng tao na kilala na ang mga Buddha. Ang tagapaglingkod ng mga Buddha ay isa lang utusan sa opisina, na kakilala ng boss. Kung gusto nating makilala ang Buddha, kailangan nating humanap ng katrabaho o tagapaglingkod man lang ng Buddha.

Kailangan nating maging matiyaga kung gusto nating mag-sanay sa Paraang Quan Yin. Magkakaroon tayo ng mga pan-loob na pangitain para masukat ang ating pag-unlad at upang malaman ang pinakamataas na Pangalan ng mga Buddha sa sansinukob, ang 'Pangalan' na hindi pwedeng pangalanan. Ang pangalan na kailangang gamitan ng dila para mabigkas ay hindi siyang tunay na Pangalan. Gayon din, ang estatwa ni Buddha ay hindi ang Buddha. Kung gusto nating makilala sila, may Paraan, iyon ay, sa pamamagitan ng Paraang Quan Yin. Pero kailangan nito ng ating oras at pagsisikap. Ang pagsasanay ng paglinang sa sarili ay ang pagdipende sa sarili matapos na matagpuan ang Tunay na Master at nakamit ang Tunay na Paraan. Dahil kinagawian na nating 'mag-

nilay' sa mga bagay, o 'pag-isipan' ang mga bagay tulad ng ating asawa, anak, negosyo, atbp., para mabawasan ang mga isiping ito, iniisip natin si Amitabha, ang Busilak na Daan. Subalit, gaya ng nabanggit, Siya ay sagisag lang ng ating nagliliwanag na katangian. Kung gusto natin ng pinakamataas na benepisyo, may mas magaling, o mas mataas na pangalan ng mga Buddha na kumakatawan sa buong 'cosmos' at sa Walang-hanggang Katotohanan. Kahit na ang Tunay at Pinakamataas na Pangalan ay hindi mabibigkas sa makamundong lenggwahe, dahil kinagawian na nating palaging 'nag-iisip' ng kung anu-ano – kadalasan sa mga iyon ay nagdudulot ng magulong isipan – kaya ang Master ay ibibigay sa atin ang pinakamataas na Pangalan ng mga Panginoon na syang dapat nating isipin. Ang mga pangalan na ito ang pinaka-kapakipakinabang, pinaka-makapangyarihan sa buong nilikha. Sila ang mga Panginoon ng Sansinukob. Ang pagtawag sa kanilang mga Pangalan ay makapagbibigay ng malaking pagbabago sa ating buhay, makapagbubukas sa ating karunungan, at magbibigay sa atin ng walang-humpay na meritos. Pero kailangan na ang mga iyon ay maisalin o maipasa sa pamamagitan ng isang BUHAY AT TUNAY NA MASTER.

Kaya sa ating Paraang Quan Yin ay mayroong pagbibigkas ng mga Pangalan ng Buddha bilang maliit na bahagi ng pag-sasanay, at syempre may iba pang mga baagi. Gayunpaman, hindi ito tulad ng pagbibigkas ng pangalan ni Amitabha na ginagawa ng sekta ng Busilak na Lupain; ito ay ang Pangalan ng pinakamataas na Buddha, na pinuno ng kapangyarihan ng Buhay na Master sa pamamagitan ng kanyang panloob na Pwersa mula sa kanyang paglinang sa Sarili at paglinang sa

Diyos (sa pamamagitan ng meditasyon). Kapag isinalin ng Master ang panloob na Pwersa sa pangalan na Amitabha, ay magkakaroon din ito ng bisa. Mula ito sa Kapangyarihan ng Master at hindi lang sa pangalan. Bago ito, ang pagbibigkas sa ‘Amitabha’ ay parang alambre ng kuryente na walang elektrisidad, walang koneksyon sa pinagmumulan ng Kapangyarihan. Pagkatapos ng inisasyon sa Paraang Quan Yin, kung hindi mo pa rin kayang bitawan si Amitabha, ay pwede mo Syang isama nang may permiso ko – bagaman ito ay magpapasikip sa asembliya! (Tawanan)

Pwede nating sabihing marami tayong pera, pero kung walang namang laman ang ating bulsa, walang maniniwala sa atin. Hindi tayo paniniwalaan ng tao sa pagbigkas lang ng ‘pera’. Kailangan ng totoong pera. Halimbawa, nagpapanggap tayong isang milyonaryo pero ang totoo ay napakahirap natin, mahahalata ng mga tao sa ating pagkilos na nagsisinun-galing lang tayo. Makikita ng mga tao ang ating motibo at panlilinlang sa ating pagsasalita. Hindi ba’t ganon?

Isa pang halimbawa ay kung may nagbanta sa atin na papatayin tayo, kung nagtapang-tapangan tayo at sinabi sa kanya na, “Hindi ako takot..., Hindi... ako... takot... May.... may.... may... baril a... ako...,” dahil sa ating nangangatal na boses, alam na ng kaaway na tayo ay takot at wala talagang baril para protektahan ang sarili. Gayon din, kung binibigkas natin ang pangalan ni Buddha nang walang nakakubling kapangyarihan o anumang pwersa sa likod nito, hindi tayo katatakutan ng mga demonyo. Lalapitan pa rin nila tayo at iistorbohin at bibigyan ng problema at pagdurusa.

Ang Paraang Quan Yin ay may kasama ring pagbigkas ng pangalan ng mga Buddha ng Pinakamataas na Samahan. Ang Banal na mga Pangalan na pinuno ng Master ng kapang-yarihan ay makapagbibigay sa atin ng walang-hanggang proteksyon, basta hanapin natin ito at sumuko tayo rito. Kapag tayo ay nasa panganib, tutulongan talaga tayo nito; pag tumawag tayo, tutugon ito. Sa saglit na tawagin natin ang pangalan ng mga Buddha ng Samahang ito, ang mga demonyo ay maglalaho, at hindi tayo masasaktan o ang ating mga mahal sa buhay. Hindi lang tayo, kundi pati ang ating mga mahal sa buhay ay poprotektahan ng ating Master. Ito ang tunay na ‘pagbigkas’ ng mga Ngalan ni Buddha!

Ang pagbigkas sa mga banal na Pangalang ito ay makakatulong din sa atin upang makita si Amitabha, ang ‘Walang-hanggang Liwanag’ ng ‘cosmos.’ Kaya tayo ay palaging nasa loob ng Liwanag na ito, natutulog sa Liwanag, kumakain sa Liwanag, nakatayo, nagsasalita, at nagtatrabaho sa Liwanag na ito. Hindi tayo nito iiwanan. Ang Liwanag ay magiging nasa lahat ng lugar. Kaya ito tinatawag na ‘Walang-hanggang Liwanag.’ Poprotektahan tayo at tutulongan tayo nitong mapaunlad ang ating karunungan at lahat ng ating mga likas na makalangit na katangian, na sa kasalukuyang natutulog sa ating kalooban. Babantayan tayo nito araw at gabi patungo sa ating pinakamataas na destinasyon, at kung gusto natin, sa Tahanan sa Kanluran.

Bukod sa pagbigkas ng pinakamataas na mga Pangalan ng mga Buddha, ang Walang-hanggang Liwanag, sa pammagitan

rin ng Paraang Quan Yin ay makokontak natin ang kamangha-manghang Tunog sa kalooban, ang Daloy ng Musika na madalas banggitin sa iba't ibang banal na kasulatan ng mga relihiyon ng mundo. Ang pagpapasa 'mula sa puso patungo sa puso' mula sa Tunay at Buhay na Master ay makatutulong sa ating makamit ang Panloob na Kapangyarihang ito, ang Panloob na Daloy ng Tunog, na siyang pinakamataas na manipestasyon ng Panginoon ng Sansinukob. Ang malaman ang Tunog na ito ay ang makilala ang Panginoon; mapapalapit tayo nang mapapalapit sa Kanya sa tulong ng Daloy ng Tunog. Lahat ng Kaligayahan at walang-katapusang kasiyahan at Luwalhati ay tinataglay ng mga nagsasanay ng Paraang Quan Yin sa paggabay ng isang Buhay na Katawan ng Pinakamataas na Mapagpalang Master.

Palagi nating naririnig na hindi kailangan ng Zen ng anumang lenggwahe. Ito ang ibig sabihin ng 'puso sa pusong pagsasalin': Ang Master ang nagsasalin ng hindi maaring makitang Kapangyarihan sa atin para tulungan tayong buksan at paunlarin ang ating karunungan at makalangit na katangian. Ang pagsasalin ay nagaganap nang walang salita. Sa twing may salitang kasama, walang tunay na transmisyon, o hindi pa kompleto ang transmisyon o pagsasalin. Kaya sinabi ng Ikaanim na Patnyarka ng Ch'an na ito ay ang 'walang-anyong paraan.' Ang paraang ito ayon kay Shakyamuni Buddha ay 'hindi ginawa at hindi rin masisira, hindi busilak at hindi rin marungis..., at Ito'y walang dila o mga mata, walang mga tenga o ilong... hindi madarama o matitikman..., hindi ito maiintindihan sa pamamagitan ng isipan o talino... Dito ay 'wala' – ito ang tunay na Paraang Quan Yin; pero ito ay hindi

‘wala.’ Ito ay ang ‘Pangalan na hindi pwedeng pangalanan’; hindi ito masasalita o mailalarawan gamit ang ordinaryong lenggwahe, pero lahat ay taglay ng Daloy ng Tunog na ito, ng Pangalang walang pangalan na ito, ng Orihinal na Salita. Sa simula ay ang Salita, at ang Salita ay nasa Diyos, at ang Salita ay ang Diyos at ang lahat ng bagay ay gawa rito, at walang bagay na nalikha na hindi gawa rito... May isa lamang espesyal na kondisyon, na habang isinasalin ang paraan ay walang lenggwahe, walang anumang galaw, pero matatanggap pa rin ng disipulo ang paraan. Makukuha niya ang Kapangyarihan, ang Grasya ng Diyos, ng Buddha. Bawat disipulo sa unang kontak sa Tunog na ito o sa Panloob na Pwersa, ay makakakuha ng pruwera ng panloob na mga daigdig at panloob na Grasya. Siya ay tiyak na magkakaroon ng walang-hanggang kailayan. Alam niya ito at mararamdaman niya ito. Siya ay sigurado rito... Ang mabigat na pasanin na karma ay matatanggal sa kanyang mga balikat, at sa kauna-unahang pagkakataon ay madarama nya ang makalangit na Kaligayahan na madalas banggitin at ipangako sa mga banal na kasulatan ng lahat ng relihiyon!

Hindi dahil sa hindi tayo gumagamit ng anumang lenggwahe sa transmisyon ay walang nangyaring transmisyon. Ito ay dahil ang paraan, ang Kapangyarihan ay walang anyo, kaya ang lenggwahe ay hindi kailangan. Katulad lang ng pag-ibig, ng elektrisidad, atbp., na walang tunay na anyo pero sila ay nandiyan. Kaya ang transmisyon ay ‘puso sa puso’ o ‘ispirito sa ispirito.’ Tanging ang ating panloob na ispirito ang kabilang at nakauunawa sa proseso, kaya ang ating isip at talino ay ni hindi maghihinala. Ang ating Kapangyarihan sa loob

ay mabubuksan, ang ating kaluluwa ay aangat. Ito ay nang-yayari sa matahimik at awtomatikong paraan; walang leng-gwaheng kailangan. Tulad ng alambre ng kuryente. Kapag ito ay konektado sa pinagmumulan ng kuryente, awtomatikong magkakaran ng elektrisidad; ang mga ilaw ay masisindi-han, ang mga bintilador ay gagalaw, ang pampainit ay mag-iinit...; wala nang dapat ipaliwanag. Kung mayroong nagsa-sanay mag-isa ng walang Master, nang walang Paraang Quan Yin, kahit pa magpakapagod siya sa loob ng napakatagal na panahon, hindi siya makakarating sa Trono ng Panginoon. Ni hindi siya makakalapit doon. Tanging ang mga disipulo ng Quan Yin ang nakakaalam ng daan sa kalayaan. Tanging sila ang may pribileheyo. Ang mundo ay puno ng mga tina-tawag na 'ispiritwal na tagalinang' pero ang populasyon ay hindi nababawasan. Dahil karamihan ay nagsasanay kasama ang hindi mahusay na master at gamit ang mababang paraan; walang tunay na Panloob na Kapangyarihan ang nag-aangat at nag-aalaga sa kanilang mga kaluluwa patungo sa makalan-git na antas ng pamumuhay; nadarapa sila sa daan patungo sa 'Tao.' Tunay na nakakalungkot makita ito. Ito ay parang kapag tayo ay nagugutom, pero wala tayong makain kaya nilalaman na lang natin ang ating tiyan ng mga bato!

Sa lahat ng mga banal na kasulatan, sinabi ni Shakyamuni na ang Paraang Quan Yin ang pinakamaikling daan patungo sa pagkakaligtas. Sinabi niya na lahat ng mga Buddha sa sampung direksyon at sa tatlong periyod ng panahon ay kinailan-gang magsanay sa paraang ito para makamit ang Pinakamata-as na Kalangitan, at na ang pagsasanay sa 'Quan Yin' ay ka-tumbas ng pagbigkas sa bilyon-bilyong mga pangalan ng mga

Bodhisattvas.

Ito ay napakaliit na bahagi lamang ng mga meritos na maaring makuha sa pagsasanay ng Paraang Quan Yin – ang pinakama-halagang Hiyas sa mundong ito. Pero mauunawaan mo lang ito pagkatapos ng inisasyon!

Anumang Paraan ng Pagninilay para sa Kaliwanagan ay 'Paraang Quan Yin'

Sinabi ni Supreme Master Ching Hai
Pebrero 12, 1987
Penghu, Formosa
(Orihinal sa Chinese)

Ngayon araw na ito ay pag-usapan natin ang 'Diamond Sutra.' Anumang sutra ay katulad lang ng Diamond Sutra, dahil iisang paraan lang ang tinutukoy nilang paraan ng meditasyon para sa kaliwanagan. Ang banal na kasulatan na 'Diamond Sutra' ay hindi siyang tunay na dyamanteng 'sutra' (sutra – 'Jing' sa Chinese; na ang ibig sabihin ay 'ang Daan ng sansinukob'); ito ay isang lamang nailathalang sermon ni Shakyamuni Buddha nang ipakilala niya ang tunay na dyamanteng 'sutra' sa pamamagitan ng lenggawhe.

Isang araw ay isinalin ko ang Paraang Quan Yin sa babae na 'sinapian.' Alam nyo ba kung anong pakiramdam ng 'masapian'? Nasasapian ang isang tao kapag nagninilay siya ng mag-isa o kung siya ay tinuruan ng hindi maaasahang guro,

o gumagamit siya ng masamang paraan, o kung siya mismo ay hindi sapat na malinis. Ang salitang ‘sinapiang’ ay nangangahulugang ang katawan ay sinaniban ng masasamang ispiritu: tinatanggal ng demonyo ang sariling kaluluwa ng may katawan at ginagamit nito ang katawan sa paggawa ng mga kakaibang bagay tulad ng pagmumustra ng kamay (mudras, o sikretong senyas ng kamay), pagsenyas ng paa, pagsenyas ng ulo o pagsasalita ng wardo o kakaiba, atbp. Ang sinapiang tao ay nakakarinig ng mga bulong na nag-uudyok sa kanyang gumawa ng mga bagay-bagay; ang kanyang mga kilos ay hindi normal at hindi nya alam na ang kanyang bibig ay nagsasalita nang kung anu-ano. Minsan hindi nya mapigilan ang sarili na gawin kung anong iutos ng demonyo sa kanya. Tinatawag natin ‘sinapiang’ ang taong nagkaganon.

Mangyaring nagsalin ako ng ‘Paraang Quan Yin’ sa ganong klase ng ‘sinapiang’ tao – isang babae na kaibigan ng isa sa kapwa ko nagsasanay. (Madalas kong tinatawag na fellow-practitioner o ‘kapwa-nagsasanay’ ang aking mga estudyante dahil iisang paraan lang ang aming sinasanay.) Dinala ng aking estudyante ang kanyang kaibigan na nasapiang sa loob ng ilang taon, at isinalin ko ang paraan sa kanya dahil sa aking estudyante. Kahit na siya ay nasapiang sa loob ng ilang taon, ang babaeng ito ay isang mabuting tao, siya ay vegetarian, sumasamba kay Buddha, at bumibigkas ng pangalan ni Buddha, at nagninilay, atbp., dahil may pagnanais din siya sa liberasyon. Sa kasamaang-palad, napunta sya sa ganoong kalagayan dahil sa kanyang nakaraang maling pagsasanay o dahil walang mabuting Master ang nagturo sa kaniya.

Ang babaeng ito ay napakanormal sa kanyang panlabas na anyo at sa kanyang araw-araw na pakikisalamuha sa ibang tao. Walang makakapansin na siya'y may sapi sa unang tingin. Pero, noong inisasyon, sa kanyang katawan ay may ilang mga masasamang epiritu na nagsilabasan na matinding nakikipag-away sa isa't isa. Sa sandaling iyon ng inisasyon, ang ilan sa aking mga disipulo na nandoon ay kinilabutan nang makita ang mukha ng babae na ginawang kakilakilabot ng mga demonyong iyon. Ang mga boses ng mga demonyo ay nakapangingilabot; isa sa kanila ay parang tumatahol na parang aso, at may isa na umaatungal na parang liyon. Ang iba ay nagsasalita ng 'Hakka' – isang dialekto sa Kanlurang China na hindi kailanman nasasalita ng babae; ang iba ay mayroong punto ng mga taga Mainland China.

Sinabi ko sa kanya na bigkasin niya ang mga Pangalan ng mga Buddha, pero ayaw niya. Kahit na nababasa niya ng malakas ang 'Amitabha,' hindi nya magawa, at hindi niya manlang subukan, at ayaw din nyang basahin ang ibang mga Pangalan ni Buddha at ang paraan na itinuturo ko sa kanya. Nang sa wakas ay inutusan ko syang bigkasin ang mga Ngalan na itinuturo ko, kanya itong binibigkas ng mali at lubos na kakai-ba kaya ang aking mga disipulo ay kinilabutan. Ang ilang mga salita na lumabas sa kanyang bibig ay tulad ng tahol ng aso! Ang ilan sa mga demonyo sa kanyang katawan ay malumanay at pinagsabihan nya ang iba, "Tumigil kayo at bigkasin nyo ng tama! Siya ay napakabuting Master na dapat nating irespeto." Ang inisasyon nang araw na iyon ay parang isang maingay na pagdiriwang. Isa sa mga demonyo ay sinabi sa iba, "Hindi ko hinahangaan ang Master na ito. Pero dapat kong irespeto

at sundin ang Kanyang mga utos dahil hawak Niya ang Dyamanteng Paraan.” Napakamapangahas nila para magdaos ng ganoong pagdiriwang sa lugar ng Master!

Bakit ko ito naikwento sa inyo? Ayaw ko talagang banggitin ang mga ganitong bagay, dahil baka magdala kayo sa akin ng mas maraming pang mga ‘sinapiang’ tao at bigyan ako ng maraming problema. Ayoko niyan. Ang totoo, nakakayamot at hindi madali ang magligtas sa mga sinapiang tao, dahil ito ay nangangailangan ng napakaraming lakas at oras; mas higit itong mahirap kaysa sa pagliligtas sa normal na tao. Naintindihan? Minsan kahit ang normal na tao ay hindi masundan ang aking instruksiyon, paano pa kaya ang sinapiang tao na may pumupigil na paniwalaan ang Master.

Bakit ko ito sinasabi sa inyo? Nabanggit ko kanina na “Anumang sutra ay ang Dyamanteng Sutra.” Ganon din ang sinabi ni Buddha. Ayon sa kanya, “Anumang paraan ng pagninilay para sa Katotohanan ay ang Dyamanteng Paraan.” Kahit ang mga demonyong nabanggit ko kanina ay alam din ang Dyamanteng Paraan, na Paraang Quan Yin. Sa Dyamanteng Sutra, sinabi ni Buddha kay Subhuti (isa sa kanyang sampung punong disipulo) na magsanay sa Dyamanteng Paraan: pero sa ibang sutra ay ginamit nya ang pangalang Paraang Quan Yin sa pagtuturo sa tao. Kahapon sinabi ko sa inyo, “Sa Kabanata ng ‘Universal Door’ (Pangkalahatang Pintuan; isang kabanata sa Lotus Sutra) ito ay tinatawag na paraan ng Pangkalahatang Liberasyon (Pu-men); habang sa Amitabha Sutra ng sekta ng Busilak na Lupain, ito ay ang paraan ng Amitabha o Busilak na Lupain; at sa Sutra ng Ikaanim na Patnyarka ng

Zen, ito ay ang paraan ng 'Prajnaparamita' (Pinakamataas na Karunungan)." Mamaya ay ipapaliwanag ko kung bakit.

Naalala nyo ba ang sinabi ko kahapon na sa Amitabha Sutra ay may paglalarawan tungkol sa Tunog, ang marilag na Tunog sa kalooban? Sa Surangama Sutra, ang Quan Yin (pagninilay sa Tunog) ay nabanggit, at labin-limang mga Bodhisattva ang naglahad nang mga Tunog na kanilang napakinggan nang sila ay maliwanagan. Sa kabanata ng 'Universal Door' (Pu-men Pin) ay sinabi, Ang Tunog ng Sanskrit at ang alon ng Karagatan ay mas mataas kaysa sa makamundong tunog. Kung ang tinutukoy sa sutra na tunog ay ang alon ng karagatan sa mundong ito, ang lahat ng mga tao sa Penghu (maliit na isla malapit sa Formosa) ay naliwanagan na, dahil naririnig nila ang tunog ng alon ng karagatan sa kanilang mga pintuan araw-araw. Hindi ba? Kaya malinaw na hindi iyon ang tinutukoy ni Shakyamuni Buddha.

Sabihin nating ang 'alon ng karagatan' na tinutukoy sa sutrang ito ay ang tunog ng alon ng karagatan sa mundong ito, ngayon, paano naman ang tunog ng Sanskrit? Paano mapakikinggan ng mga tao ito? Kailangan ba nilang pumunta sa kabundukan o sa dalampasigan para madinig ito? Hindi, hindi ito maririnig kahit saan sa mundo. Ang Sanskrit ay ang sinaunang salita ng India. Posible ba na makakamit natin ang kaliwanagan sa pagpunta sa India para pakinggan ang mga taong nagsasalita ng Sanskrit? Syempre hindi. Ngayon, ano kaya ang 'Tunog' na mas mataas kaysa sa makamundong tunog? Saan natin ito matatagpuan at mapapakinggan?

Ang tinutukoy ni Shakyamuni buddha ay ang panloob na Tunog, ang Tunog ng Kaliwanagan, na tinatawag ding Tunog ni Buddha. Ito ang panloob na Tunog na sinanay pakinggan ni Quan Yin Bodhisattva para makamit ang ‘God-realization’ (o Kaliwanagan), at hindi ang makamundong tunog na naririnig sa panlabas na mundo. Kaya ito ay mas mataas kaysa sa makamundong tunog. Ngayon ipapaunawa ko sa inyo na ang kabanata ng ‘Universal Door,’ ang Amitabha Sutra, ang Paramita Sutra at ang Surangama Sutra ay iisa ang tinutukoy.

Ang Surangama Sutra, hindi ito ang tunay na Surangama ‘sutra,’ sa halip ito’y tanging sinulat na pagpapakilala lamang; ang Dyamanteng Sutra ay hindi siyang tunay na Dyamante na ‘sutra,’ na nakakamit lamang sa transmisyon mula sa isang naliwanagang Master. Bakit ko ito nasabi? Matapos marinig ni Hui Neng (ang Ikaanim na Patnyarko ng Zen)ang iba na bumibigkas ng Dyamanteng Sutra ay agad syang naliwanagan, pero kinailangan pa rin nyang pumunta kay Hong Ren, ang Ikalimang Patnyarka ng Zen, para humingi ng transmisyon ng Dyamanteng Paraan. Bakit?

Dahil ang nakalathala na Dyamanteng Sutra ay hindi ang ‘tunay’ na Paraang Dyamante. Bigyan ko kayo ng halimbawa. Sabihin nating ako ay nag-aalok ng isang uri ng biskwit. Paulit-ulit kong sinasabi na ito’y napakasarap na biskwit; maganda sa kalusugan, at may pinakamataas na kalidad, ito ang pinakamasarap, ito ay magandang klaseng biskwit, at napaka-pambihira na hindi mo ito basta-basta mabibili sa mga karaniwang tao. Kung inirekord mo ang boses ko sa ‘tape recorder,’ pwede mong pakinggan ang aking anunsyo sa bahay.

Pero kahit paulit-ulit mong pakinggan ang mga salita ko ng maraming beses, hindi mo pa rin malalaman kung anong lasa ng biskwit, dahil hindi mo pa ito natitikman. Kung hindi mo naintindihan ang tinutukoy ko sa anunsyo, pwedeng akalain mo na ang mga salita ko mismo ang biskwit! (Pero syempre ito ay hindi mangyayari dahil alam natin kung ano ang biskwit.)

Ang tinutukoy ng mga sutra ay ang pinakamataas, napakalalim at mysteryosong paraan na hindi kayang unawain ng ating pang-taong pang-unawa. Hindi natin matatanong si Shakyamuni Buddha tungkol dito dahil mahigit na 2500 taon na nang siya ay lumisan. Iniisip natin na ang pagbigkas sa Diamond Sutra ay sapat na at na iyon na mismo ang paraan. Pero mali ito, dahil ang Diamond Sutra, gaya ng sinabi ko, ay hindi ang tunay na Diamond na 'sutra.' Anumang sutra na nababasa, o nakikita ng mata, na naririnig ng tainga ay hindi siyang tunay na 'sutra.' Ang tunay na Diamond Sutra ay nakakamit lamang sa pamamagitan ng transmisyon mula sa naliwanagang Master, at dahil dito ang tunay na Prajnaparamita 'sutra' ay mauunawaan, at ang tunay na Kabanata ng 'Universal Door' ay maririnig, at ang tunay na Amitabha 'sutra' ay mararanasan.

Sa palagay ko ay mas mabuti na wag muna nating pag-usapan ang mga sutra sa ngayon; tunay na hindi ko alam kung paano ilarawan sa mga salita ang aking napagtanto. Kanina lang ay inuuga ko ang ulo ko at iniisip kung paano ko maipauunawa sa inyo ang estado na aking narating. Hindi talaga madaali! Siguro ay makakatulong ang analohiya: Ang tubig ay tina-

tawag sa iba't ibang pangalan sa iba't ibang lenggwahe gaya ng Formosan dialect, Mandarin, English, French, German, Spanish, atbp. Sa German ito ay 'wasser'; sa French, "l'eau"; sa English, "water"; at sa Chinese, "shui," at iba pa.

Inihatid ni Shakyamuni Buddha ang Kanyang mga sermon sa parehong paraan. Sinabi niya sa mga taong gusto ang Paraang Dyamante, "Ito (Paraang Quan Yin) ang 'Paraang Dyamante'"; at sa mga taong gusto ang Amitabha Buddha at ang Busilak na Lupain sa Kanluran sinabi Nya, "Ito ang paraan ng Busilak na Lupain. Magsanay kayo sa paraang ito at makararating kayo doon." Totoo na makararating kayo doon dahil sa Paraang Quan Yin ay maririnig nyo ang magagandang Tunog na siya mismong inilalarawan sa Amitabha Sutra (isang banal na kasulatan tungkol sa Busilak na Lupain sa Kanluran). Samantala, sinabi naman ni Shakyamuni Buddha sa mga mas gusto si Quan Yin Bodhisattva, "Ito ang Paraang Quan Yin. Sundin nyo ang paraang ito para linangin ang inyong mga sarili at mapapalapit kayo kay Quan Yin Bodhisattva, at maririnig nyo ang mga Tunog ng Sanskrit at ang alon ng karagatan na mas mataas kaysa sa makamundong mga tunog, gaya ng narinig ni Quan Yin Bodhisattva."

Matapos marinig ang sinabi ni Buddha, ang mga maka-Quan Yin ay walang-duda na matutuwa at tutugon, "Tama, tama. Pakisalin sa akin ang paraang ito." Ang mga may gusto kay Amitabha ay sasabihin, "Ok. Pakiusap bigyan mo agad ako ng inisasyon sa paraan ng Walang-hanggang Liwanag (Amitabha), dahil gusto kong makipag-usap sa Walang-hanggang Liwanag at pakinggan ang magagandang Musika ng Busilak

na Lupain ng Kanluran.” Sa mga tao na sanay magsanay sa Zen (na meditasyon), sasabihin ni Buddha, “Ito ang paraan ng Prajnaparamita, na nagbibigay ng pinakamataas na Kapang-yarihan at dakilang karunungan. Sundin mo ang paraang ito at ika’y agad maliliwanagan.”

Minsan ang mga nagsanay sa Zen ay inaakala na ang paraan ng sekta ng Amitabha ay para lang sa mga pangkaraniwang tao at na sila ay hindi pangkaraniwan dahil nagsasanay ‘sila’ ng Zen. Kaya sinabi ni Buddha sa kanila, ” Ang paraang ito ay ang Paraan ng Zen na siguradong magdadala sa inyo sa kaliwanagan, at dakilang karunungan.” Sa Sanskrit, ang ibig sabihin ng ‘Maha prajnaparamita’ ay paraan ng dakilang karunungan.

Kinailangan ni Buddhang ituro sa mga tao ang paraan gamit ang iba’t ibang mga pangalan, para dalhin sila sa Nirvana sa pinaka-tamang paraan. Kung gusto mong humingi ng tubig, kailangan mo itong tawagin sa kung anumang lenggwahe na nararapat. Hindi mahalaga na pare-pareho ang mga pangalan. Kahit na gumamit si Buddha ng pare-parehong pangalan para sa mga taong may iba’t ibang pinagmulan, ang paraan na Kanyang pinalaganap ay iisa at pareho lang.

Ang paraan ng kaliwanagan ay hindi nakikita sa mga sutra. Hindi ito maisusulat, dahil walang lenggwahe ang ginagamit sa oras ng transmisyong paraan. Bibigyan ko kayo ng paliwanag bago at pagkatapos ng transmisyong paraan ipaliwanag ang paraan, pero sa mismong transmisyong paraan ay nakaupo lang ako, walang kibo o salita. Hindi kailangan ng mata, tainga,

isip, utak, katawan, dahil walang kinakailangan; at lahat ng bagay kasama ang katawan, pananalita, at isipan ay kailangang kalimutan at isantabi muna. Kailangan mo ng katawan sa pagtulog, tainga para makinig sa mga tsimis, o sa ‘anunsyo tungkol sa biskwit.’ Pero hindi mo kailangan ng anim na pandamdam o nang anuman kapag ‘kinain mo na mismo ang biskwit.’

Kapag may taong naniniwala sa akin agad, ibig sabihin nito na mayroon syang natatagong ugat ng karunungan, malalim na ugat ng karunungan; ibig sabihin din nito na mayroon syang malinis na isipan na kaya nyang magtiwala sa akin sa unang tingin pa lang kahit na wala pa syang naririnig sa aking kahit ano. Mayroon na syang likas na ugat ng karunungan at kaugnayan sa akin. Pero syempre mas mainam na huwag tayo agad-agad naniniwala sa kahit ano hangga’t hindi ito napatunayan.

Ating narinig na minsan si Hui Neng, ang Ikaanim na Patnyarka, at kilala rin bilang pinakatanyag na Master ng sekta ng Zen, ay nagpunta sa Hong Ren, ang Ikalimang Patnyarka, para magtanong tungkol sa paraan. Isang kalagitnaan ng gabi makalipas ang walong buwan, pinapunta ni Hong Ren si Hui Neng sa kanyang kwarto at isinalin sa Kanya ang Paraang Dyamante. Pagkatanggap sa paraan, ay umalis si Hui Neng para ilayo ang Kanyang sarili para sa pagsasanay ng paraan. At matapos ng kanyang pagsasanay sa loob ng 16 na taon ay lumabas sya sa wakas para ipalaganap ang paraan.

Sa unang kabanata ng ‘Zen ng Ikaanim na Patnyarka ng Zen’

ay nabanggit na ipinakilala ni Hui Neng sa libo-libong tao ang paraan na kanya mismong ginamit, tinawag nya itong 'ang paraan ng Prajnaparamita.' Ibig sabihin nito na ang Paraang Dyamante ay ang Prajnaparamita. At sa pinakasimula ng "Heart Sutra" ay sinabi, "Kapag ang nagninilay na Bodhisattva ng Kapangyarihan ay nakapasok sa malalim na estado ng Prajnaparamita, Kanyang mapagtatanto ang kawalan ng lahat ng limang mga diwa at makakamit niya ang liberasyon sa lahat ng pagdurusa..." Ibig sabihin nito na Kanyang nakamit ang dakilang kaliwanagan habang pumapasok siya sa estado ng malalim na meditasyon gamit ang paraan ni Maha Pajnaparamita.

Kilala nyo ba kung sino ang nagninilay na Bodhisattva ng Kapangyarihan? (Sumagot ang madla, 'Quan Yin Bodhisattva.') At ano ang paraan na Kanyang sinanay? (Sagot ng madla, 'Paraang Quan Yin.' Tama. Kaya, hindi ba ibig sabihin nito na ang paraang Maha Prajnaparamita ay ang Paraang Quan Yin? Maari nating palitan ang mga salita sa 'Heart Sutra' ng ganito: "Kapag nakamit ni Quan Yin Bodhisattva ang malalim na estado gamit ang Paraang Quan Yin, Kanyang mapagtatanto ang kawalan ng limang diwa at makakamit ang liberasyon sa lahat ng pagdurusa..."

Anong pinapatunayan nito? Na ang paraan ni Maha Prajnaparamita ay ang Paraang Quan Yin. At dahil natanggap ni Hui Neng (Ang Ikaanim na Patnyarko) ang paraan mula kay Hong Ren (Ang Ikalimang Patnyarko), mas mauunawaan natin na sila at ang Quan Yin Bodhisattva ay nagsanay sa parehong paraan.

Hindi tayo gumagamit ng mga bahagi ng katawan gaya ng tainga, mga mata o isipan para magsanay ng Paraang Quan Yin. Kaya natin sinasabing ‘Quan Yin’ (pagninilay sa Tunog) sa halip na ‘Ting Yin’ (pakikinig sa Tunog). Ang ‘magnilay’ ay nangangahulugang hindi paggamit ng alinman sa anim na pandamdang, dahil tulad ng sinabi ko, tayo ay ‘nagninilay’ sa pamamagitan ng karunungan. Sa China ay may Zen Master ng sekta ng Tsao Tung na sumulat ng libro (hindi ko alam ang pamagat) tungkol sa pagsasanay ng paraan ng kanyang sekta. Sa aklat ay kanyang pinaliwanag na sa pagsasanay ng paraan ng Tsao Tung na sekta ay hindi kailangan gumamit ng anumang bahagi ng katawan tulad ng tainga, mata, ilong, katawan, bibig o isip, katulad ng ginagawa namin sa pagsasanay ng Paraang Quan Yin. Hindi ba’t ang paraan ng sekta ni Tsao Tung ay Paraang Quan Yin din?

Sa Tao Te Ching, binanggit ni Lao Tzu (ang nagtatag ng Taoism) na ang ‘walang-salitang Salita’ (Pangalan na hindi kayang pangalanan) ay ang pinagmulan ng lahat ng nilikha. (Kabatana isa ng Tao Te Ching: Ang pangaan na pwedeng pangalanan ay hindi siyang tunay na Pangalan. ‘Wala’ ang pinagmulan ng lahat ng nilikha.) Ang ibig niyang sabihin ay, sa simula ay ‘wala’ hanggang sinimulang likhain ng ‘walang-salitang salita’ ang sansinukob.

Ang parehong doktrina ay nabanggit sa Bibliya: Sa simula ay ang Salita (Tunog), at ang Salita ay nasa Diyos, at ang Salita ay ang Diyos; lahat ng nilikha ay ginawa nito at walang nilikha ang hindi ginawa nito. Sinoman na nakarinig na ng

'Analects ni Confucius' ay nakakaalam na minsan nang nakinig si Confucius sa isang uri ng musika at siya'y labis na lumigaya na nakalimutan niya ang sarili niya. Kahit lumipas na ang tatlong buwan ay siya'y labis paring namamangha sa labis na kagandahan ng Musika na alam na natin na siguradong ang panloob na Tunog, dahil ang makamundong tunog ay hindi magiging kasing kamangha-mangha at walang kakayanan na magbigay ng nagtatagal na epekto.

Sa Indian Sutra, kabilang ang Vedas, ay nabanggit din na ang orihinal na Tunog ng sansinukob ay katulad ng 'OM' na tinatawag nilang 'Shabda' (ang Tunog). Sa kwento ni Master Hsuan Tsang ay nalaman natin na siya at ang ibang master ay nagpunta sa India sa iba't ibang panahon at nag-aral ng paraan ng 'Shabda.' Sa Koran, ay nabanggit din ni Mohanmed ang Tunog ng sansinukob, pero sa ibang pangalan. Sa ibang banal na kasulatan ng ibang relihiyon ay marami pang ibang mga tawag gaya ng: NAM, ANHAD-NAAD, UDGIT, SARMAD, KATGA, at KIRTAN RAGA...

Sa katunayan, lahat ng mga Master ay iisa lang ang tinutukoy. Ito ay aking napagtanto matapos ng aking pagsasanay ng Paraang Quan Yin. Bago iyon ay maaring hindi ko nalaman ang pagkakapareho at pagkakaiba ng kanilang mga turo.

Isang araw ay isinalin ko ang paraan sa isang Bhiksus (monghe na Budista) na noon ay nagsasanay ng paraan ng Tien Tai na sekta at may nakamit na syang medyo mataas na antas pero dumating sa pagkahinto at hindi siya makausad. Siya ay napakasinsero at mapagkumbaba, nagpapatirapa sa akin ng

paulit-ulit para humingi ng inisasyon. Noong una ay parang ayokong isalin sa kanya ang paraan dahil iniisip ko na, “Dahil ang mga Bhiksus ay parating iniisip na sila ay mas mataas sa Bhiksunis (mongha na Budista), bakit pupunta ang Bhiksus dito at magpapatirapa sa harap ko para hingin ang paraan?” Kaya nag-aalala ako na hindi nya mauunawaan kahit na isalin ko sa kanya ang paraan. Pero pagkatapos ay kanya namang naunawaan.

Pagkatapos ng inisasyon ay sinabi nya, “Ang paraang ito ay tulad ng sa sekta ng Tien Tai.” Tumugon ako, “Oo tama, noon ay ito talaga.” Sekta ng Tien Tai ang tawag kapag may totoong Master na magsasalin ng paraan; ito ay sekta ng Tsao Tung kapag mayroon silang tunay na Master, at ganon din sa Paraang Quan Yin, at sa mga sekta ng Zen, ng Amitabha , ng Kabanata ng Pangkalahatang Pintuan, atbp. Kung walang transmision mula sa tunay na Master, inuulit-ulit lang nilang bigkasin ang panlabas na teksto at wala silang makakamit na anumang panloob na pakinabang, dahil wala siyang natanggap na tunay na kapangyarihan mula sa Buhay na Master. Sinoman na maliit na bahagi lang ng paraan ang nalalaman at isinalin sa iba ang paraan ay nagsasalin ng hindi kompletong paraan. Wala siyang sapat na kapangyarihan na gabayan ang mga tao pataas at mapapahinto sila sa kalagitnaan dahil hindi niya alam na may mas mataas na daigdig, at hindi rin niya alam kung paano umakyat pataas.

Parepareho lang silang lahat -ang sekta ng Tien Tai, ng Lin Ji, ng Busilak na Lupain, at ng paraang Quan Yin at Prajna-paramita – kung mayroon silang tunay na Master at kapang-

yarihang magsalin ng paraan; kung hindi ay hindi sila kapareho. Ang lenggwahe na ibinibigay ng mga tao sa paraan ay hindi mahalaga, dahil walang wikang ginagamit sa pagsasalin, walang paraan na dapat pag-usapan o dapat na isalin. Pero kung walang 'transmisyon', walang 'paraan.' Kaya ito tinawag na 'walang-anyong paraan' ni Hui Neng, ang Ikaanim na Patnyarka ng sekta ng Zen.

Kahapon ay sinabi ko na, "Anumang sekta ay noong una ay pareho lang." Lumabas lang ang pinagkaiba dahil ang tunay na paraan ay na hadlangan at nawala matapos na ang naliwanagang Master ay pumanaw nang walang mahusay na kahali-li para ipagpatuloy ang pagsasalin ng paraan. Pero kapagdaka katulad sa lugar na India, Formosa o mainland China, ay malamang na ang mabuting disipulo ay lumabas, disipulo na nakamit na ang perpektong kaliwanagan at siyang nagpatuloy sa pagsasalin ng paraan, sa ibang lenggwahe at sa ibang pangalan. Hindi mahalaga na kanyang ipalaganap ang turo sa parehong lugar at sa parehong lenggwahe kung saan ang nagpalaganap ang kanyang Master.

Si Hui Neng ang Ikaanim na Patnyarka, halimbawa, ay natanggap sa Ikalimang Patnyarka ang Dyamanteng Paraan, ang tunay na Dyamanteng 'sutra,' ang tunay na 'sutra', pero nang Kanyang pinalaganap ang paraang ito ay sinabi Niya, "Ito ang paraan ng Prajnaparamita." Si Quan Yin Bodhisattva ay nagsanay sa Paraang Quan Yin; pero sinabi Niya kay Sariputra na iyon ang Prajnaparamita. Oo, pare-parehong paraan lang sila. Ito ay naging paraan ng sekta ng Lin Ji, ng Tsao Tung matapos itong lumaganap sa mainland China. 'Lin Ji' ang pangalan ng

nagtatag ng sekta ng Li Ji. Gayon din, matapos pumanaw ni Shakyamuni Buddha ay pinanglanan ng mga tao ang kanyang doktrina na ‘Budismo;’ at matapos na pumanaw ni Hesukristo ay tinawag natin ang Kanyang mga turo n ‘Kristiyanismo’; at matapos na pumanaw si Lao Tzu ay tinawag natin itong ‘Lao-ism’ (Taoism). Ang totoo ay ang kanilang mga doktrina ay iisa lang.

Ang mga tunay na Master ay iisang doktrina lang ang itinuturo at isinasalin sa kanilang mga disipulo para palayain ang mga nilalang sa pagdurusa, dahil iisang paraan lang ang makakatulong para makamit nila ang walang hanggang liberasyon (paglaya), at iyon ay ang Paraang Quan Yin. Anumang itawag dito; ang paraan ng Busilak na Lupain, ng ‘Universal Door,’ ng Prajnaparamita o ng paraang Dyamante, o anumang paraan na makakapagpalaya sa atin ay Paraang Quan Yin.

Ang panloob na tunog ang makakapagpalaya sa atin mula sa pagdurusa. Kaya sa Surangama Sutra ay pinuri ni Buddha ang Paraang Quan Yin sa misteryosong Kapangyarihan nito. Sinabi niya na ang mga Buddha sa sampung direksyon at ng tatlong panahon (nakaraan, kasalukuyan, hinaharap) ay kailangang magsanay sa paraang ito para makamit ang ANUT-TARA SAMYAK SAMBODHA- ang Supremo at Perpektong Kaliwanagan, na tinawag ng Katolisismo na ‘ang Panginoon’ (the Lord). Sa mga Katoliko ang pinakamataas ay ang Panginoon, at para sa mga Budista, ito ay ang Supremo at Perpektong Kaliwanagan. ‘Supremo’ dahil wala nang mas tataas pa rito at walang makakalampas dito. Ang ang ibig sabihin ng ‘Panginoon’ para sa mga Kristiyano ay katumbas ng Supremo

at Perpektong Kaliwanagan ng mga Budista; pareho silang nangangahulugang pinakamataas na hangarin at pinakadakilang karunungan.

Dahil sa ang mga sumunod na henerasyon na hindi pa sapat ang kaliwanagan o karunungan ay hindi nauunawaan ang mga banal na kasulatan ng kanilang relihiyon, at isinalin nila ang mga doktrina nang mali at dinagdagan nila ng kanilang mga makamundong opinyon kaya ang ang kasalukuyang mga doktrina ay lumayo na sa orihinal na turo ng mga Guro. Alam nating lahat na hinati ng mga Budista ang kanilang mga sarili sa iba't ibang sekta at angkan katulad ng mga tahasunod ng ibang relihiyon. Kung kanilang napagtanto ang tunay na diwa ng lahat ng relihiyon, hindi sila makikipag-debate o makikipag-away sa isa't isa.

Sa Au Lac ay may master na nagturo ng paraan na katulad ng Paraang Quan Yin. Sinabi niya na ang 'ANUTTARA SAMYAK SAMBODHA' ay 'ang mataas at walang-laman na Samadhi.' Ang ibig nyang sabihin sa 'walang-laman' ay: sa mataas na estado ng Samadhi ay walang kahit ano at walang sinoman; walang mga tao, walang 'ako', walang 'ikaw', walang 'siya', walang tinatawag na mga 'sentient na nilalang' o 'Buddha.' Kaya sinabi niya na ito ang mataas na walang lamang Samadhi. Maraming mga naniniwala sa Budismo ang hindi ito nauunawaan, hindi nila nagustuhan ang turo ni Buddha at ayon sa kanila'y Siya ay erehetiko. Pero hindi ako sumasang-ayon, dahil itinuro din niya ang 6 na Paramitas (anim na paraan ng perpekasyon) ng Budismo: Kawanggawa, panununan, tiyaga, pagsisikap, meditasyon at karunungan.

Maaring hindi niya itinuro ang Dyamanteng Sutra; wala siyang hawak na Dyamanteng Sutra sa kanyang kamay at iyo'y ipinaliwanag, at sinabi, " Ang unang paraan sa perpekasyon ay kawanggawa, ang ikalawa ay ang mga panuntunan , ang ikatlo ay..." Pero wala iyong pinagkaiba. Ipinalaganap niya ang paraan sa kanyang sariling pamamaraan. Sinabi niya rin sa mga tao na isabuhay ang mga kabutihan tulad ng hindi pagpatay, hindi pagnanakaw, hindi pag-inom, hindi pakikiapid, at hindi pagsisinungaling..." na katumbas ng Limang Panuntunan.

Kanya ring itinuro ang Paraang Quan Yin. Maaring kanyang natutunan ang paraan mula sa isang naliwanagang Master at matapos Niyang makamit ang perpektong kaliwanagan ay kanya ring isinalin ang paraan sa iba. Pero sa halip na pangalanan itong 'Paraang Quan Yin' ay tinawag niya itong 'ang misteryosong hindi-paggawang paraan ng Budismo.' Ang 'hindi-paggawa' ayon sa kanya ay katulad ng 'hindi paggawa' ng Taoism, na ang ibig sabihin ay 'paggawa na walang diwa ng ego; paggawa, pero hindi-paggawa.'

Hindi niya ako estudyante, at hindi ko pa rin sya nakita; pero nang una kong mabasa ang paraan na inilarawan nya sa kanyang aklat, nalaman ko na agad na iyon ay ang Paraang Quan Yin. Noong una, ang paraan ay hindi pwedeng isulat, pero paminsan minsan ay may isinisiwalat siya sa kanyang maliit na aklat, kaya nalaman ko na iyon ay Paraang Quan Yin. Kung hindi ko inaral ng Paraang Quan Yin ay hindi ko mauunawaan ang sinabi niya at maaring masabi ko na siya ay

'erehetiko' (hindi naniniwala sa Diyos). Pero matapos kong magsanay ng Quan Yin, ang aking karunungan ay nabuksan, na nakatulong sa akin na lubos na maunawaan ang lahat ng malinaw, tulad kapag nakatingin ka sa malinaw na salamin, ipinapakita nito ang lahat ng mga bagay-bagay. At makikita mo ang lahat ng manilaw dahil walang alikabok sa salamin.

Kapag hindi natin nakikita ang mga bagay bagay ng malinaw, madalas nating inaatake ang relihiyon ng iba dahil iniisip natin na ang ating relihiyon ang pinakamabuti. Ang maniwala sa relihiyon kahit hindi mo naman tunay na nauunawaan ang doktrina ay wala masyadong maitutulong sa atin, kahit na maari tayong makatanggap ng ilang pagpapala mula sa daigdig ng mga tao o deva upang aliwin tayo ng konti. Pero ito ay wala masyadong silbi para sa atin, dahil hindi pa rin natin mapagtanto kung sino talaga tayo. Hindi pa natin makita ang ating sariling likas na pagka-Buddha at matagpuan ang daan pabalik sa pagiging Buddha. Kaya ang ibang mga Budistang guro, pati ang mga Zen na Master, ay nagsabi na ang mga sutra ay para lamang panggatong sa pagluluto! Minsan ay nasabi ko rin ito noong ako ay dismayado sa mga sutra dahil hindi nito napalalaya ang mga mambabasa sa pagdurusa. Minsan ang mga masyadong panatiko (fanatic) sa sutra ay nakikipagdebate sa akin, sa halip na hingin ang paraan. Ayon sa kanila ay kailangang bigkasin ang Dyamanteng Sutra para maliwanagan at maging isang Buddha. Pero hindi ito totoo. Sinabi sa atin ng Dyamanteng sutra na kailangan nating 'gawin' sa halip na 'bigkasin' ang sutra. Ang gawin ang mga panuntunan o 'precepts' ay iba sa pagbabasa ng mga panuntunan, gayon din, ang paggawa sa sutra ay iba sa pagbigkas sa

sutra.

Wag nyong isipin na sapat na ang pagbabasa ng mga salita ng mga ‘panata ng mga Bodhisattva’ matapos nyang manumpa. Paano iyon magiging sapat? Kailangan nating isabuhay ang mga panata ng Bodhisattva at sundin ang pamumuhay ng isang Bodhisattva. Gayon din ang pagbigkas ng mga sutra. Hindi sapat na basahin lang ang mga sutra. Tiyak na alam ni Buddha ang ibig sabihin ng sutra, kaya anong silbi ng pagbigkas paulit-ulit ng sutra sa harap ng estatwa ni Buddha? At dahil ang karamihan sa mga tao ay hindi nauunawaan ang sutra, ano ang silbi ng pagbabasa ng sutra sa kanila? Mauunawaan lang ng tao ang sutra kung isinasabuhay niya ito.

Sinimulan kong basahin ang Dyamanteng Sutra simula nang aking kabataan dahil ayon sa mga tao ay napaka-kapakipakinabang daw nito. Pero matapos kong bigkasin ito sa loob ng maraming taon, wala akong nakamit na anumang kaliwanagan. Hindi ko alam kung naging kapakipakinabang ito kay Hui Neng o hindi, pero sa akin ay hindi. Sa pamamagitan ng pagbigkas ng Lotus Sutra, o ng Nirvana Sutra, wala akong napala na kahit ano, kaliwanagan pa kaya? Hindi ko maintindihan kung ano ang mga sinasabi ni Shakyamuni Buddha sa lahat ng mga sutrang ito!

Pero pagkatapos kong magsanay sa Paraang Quan Yin sa maikling panahon, ay naunawaan ko ng maliwanag ang mga nilalaman ng mga sutra kaya naisip ko na sunugin na ang mga ito, dahil hindi ko na iyon kailangan. Walang mapapala ang sinoman sa sutra hanggat hindi niya ito lubusang nauun-

awaan. Kahit pa sambahin niya ito, ilagay sa kanyang ulo, yu-
muko rito, at lumuhod sa bawat hakbang, ay wala itong silbi.
Kung hindi ka pa naliwanagan para makilala kung sino ka tal-
aga, walang silbi ang pagsamba kay Buddha, maging disipulo
ni Buddha, o maski ang pagpapakintab ng sapatos ni Buddha.
Sabi ni Buddha na dapat tayong maging Buddha; Hindi niya
sinabing sambahin natin si Budda. Pwede mong sambahin si
Buddha kung gusto mo pero una, dapat mo munang kilalanin
kung sino si Buddha. Paano mo mami-mis ang iyong magig-
ing-asawa kung hindi mo alam kung anong hitsura nya?

Kaya sinabi ni Buddha, Ang maniwala sa Buddha nang hin-
di nauunawaan ang Buddha ay paninirang-puri kay Buddha.
Isang araw nang makita ni Bodhidharma ang isang lalaki na
bumibigkas ng Nirvana Sutra ay tinanong Niya, “Bakit mo
ito ginagawa?” Sumagot ang lalaki, “Sinasabing ang pag-
bigkas sa Nirvana Sutra ay makakatulong sa aking maliwa-
nagan at makamit ang pagiging-Buddha.” Tapos sumagot si
Bodhidharma, “Ibigay mo iyan sa akin. Gusto kong sunugin
ang bagay na iyan na nagpapabobo sa mga tao!” Ito ang ibig
sabihin sa Tsinong alegoryang, “Ang pagguhit ng keyk ay
hindi makakabusog ng tiyan.” Walang anumang kapangyari-
han ng transmisyon ng Dharma sa mga banal na kasulatan, na
mga pagpapakilala lamang sa paraan. Wala tayong ginagamit
na lenggwahe sa mismong transmisyon. Kaya sinasabi na,
walang lenggwaheng kailangan ang Zen.

Halimbawa, hanggang ngayon, ay pinapapurihan ko ang
Paraang Quan Yin sa mahigit isang oras, sinasabing sinoman
na alam ang ‘Quan Yin’ ay makatatanggap ng walang-hang-

gang meritos. Ang ibig kong sabihin ay ‘ang gawin ang Paraang Quan Yin.’ Sinoman na nakikinig lang sa mga ini-rekord kong mga salita ay makatatanggap din ng ilang mga biyaya, subalit hindi ng pinakamataas na liberasyon. Para maabot ang pinakamataas na liberasyon, kailangan nating pagsanayan ang Paraang Quan Yin, kailangan nating magsanay ng Quan Yin, o dapat nating sanayin ang Kabanata ng Pangkalahatang Pintuhan. Ano ang ibig sabihin ng ‘magsanay’? Ibig sabihin nito ay ‘maglinang o gawin.’

Halimbawa, ito ay ang paggawa sa mga panuntunan, hindi lamang ang pagbigkas sa mga pangalan ng mga panuntunan ang magbibigay sa atin ng benepisyo. Anong silbi ng pagbigkas lamang ng Limang Panuntunan – hindi pagpatay, hindi pagnanakaw, hindi pakikiapid, hindi pagsisinungalin, at hindi pag-inom ng alak? Marami nagsasabi na sila ay mga Budista dahil kumukubli sila sa sampu o labinlimang mga Budistang monghe at nangongolekta ng marami, maaring limamput limang mga pangalan ng Budistang Dharma (mga ngalan na ibinigay ng mga Budistang monghe sa kanilang mga estudyante ayon sa angkan ng kanilang sekta), pero patuloy pa rin sila sa pagkain ng karne at pag-inom ng alcohol. Hindi nila tala-ga nauunawaan ang ibig sabihin ng ‘hindi pagpatay.’ Sabihin na nating okey lang na kumubli sila sa labinlimang mga master, at magkaron ng limamput-limang mga ngalan ng Buddha, pero wala itong kwenta kung hindi nila isinasabuhay ang mga panuntunan. Mas mabuti pang sunugin na lang nila ang mga ‘katibayan ng kanilang debosyon’ para ipakita ang kanilang katapatan, kung hindi sila ay nandaraya lang. Anong klaseng Budista ang kahihinatnan nila sa ganitong paraan?

Si Buddha ay higit na maawain. Pero matatawa Siya kapag nakita Niya na niloloko lang ng mga tao ang kanilang mga sarili. Sasabihin niya, “Anong ginagawa nila? Hindi nila nai-intindihan ang Limang Panuntunan at bulag-bulagan silang nagpapakaabala! Anong silbi nang pagpunta sa mga monghe at pangongolekta ng mga ngalan ng Buddha?” Nauunawaan nyo? Marami ang kumakain pa rin ng karne kahit kanilang binibigkas ang mga panuntunan!

Kahapon ay nagsalita ako tungkol sa pagkain ng karne. Ang pagkain ng karne ay hindi-direktang pagpatay, ganon din ang magalak sa ginagawang pagpatay ng mga tao. Ang mga tao ay hindi magbebenta ng karne kung walang naghihintay ng karne sa hapag-kainan. Sa Lankavatara Sutra, malinaw na sinabi ni Buddha kay Bodhisattva Mahamat: “Ang pangunahing dahilan kung bakit pumapatay ang mga tao ng ibang nilalang ay dahil may mga taong kumakain nito. Kung ang mga tao ay titigil sa pagkain ng laman, ay wala nang papatay. Kaya ang mga tao na kumakain ng karne ay nagkakasala din katumbas ng sa mga taong pumapatay!

T: Mayroon bang anumang kondisyon para makapagsanay ng Paraang Quan Yin?

M: Tulad ng sinabi ko kahapon, walang anumang espesyal na kailangan. Sinoman ay pwedeng magsanay ng paraang ito, pero kailangan niyang sundin ang mga panuntunan, na sa totoo ay mga pangkaraniwang pamantayang obligasyon ng moralidad. Ang batas mismo ay nagbabawal sa pagsisinungaling, at sa pananakit ng iba. Ang mga ito ang batayang prinsip-

iyo ng moralidad na dapat nating sundin. Gaya ng sinabi ni Confucius, Huwag mong gawin sa iba ang ayaw mong gawin ng iba sa iyo. Ito ay lumang kasabihan sa China, kaya hindi mo na kailangang maglinang ng karunungan para malaman ang panuntunang ito.

Bakit natin hinihikayat ang ibang pumatay para sa atin kung tayo mismo ay ayaw mapatay? Kung ang mamatay ay katumbas ng matinding pagdurusa at takot para sa atin, ganon din para sa mga hayop. Paano nating nakakayang maging walang-awa at balewalain ang kanilang pagdurusa at namnamin ang bunga ng kanilang pagdurusa? Paano natin nakakayang magpakabusog sa kanilang matinding pagdurusa? Dapat ay mataagal na nating pinagbawalan ang sarili natin sa pagpatay, pati sa pananakit ng anumang may buhay. Kaya ang ‘hindi-pagpatay’ ay sa katunayan ay hindi maituturing na panuntunan! Kung hindi natin magagawang kainin ang bangkay ng ating kamag-anak, paano natin nakakayang kainin ang bangkay ng ibang nilalang?

Ang katawan ng mga hayop ay napakadumi. Kalimitan, hindi natin maatim na yakapin ang baboy o kambing o manok, hindi natin sila maiisip halikan o tumulog sa kama kasama sila. Paano natin nagagawa ngayon na subuan ang ating marangal na mga bibig ng kanilang mga bangkay? Ang ating mga bibig ay para tayo ay makapagsalita ng mga mabubuting bagay at makapagbikas ng mga eleganteng literatura at mga tula, pero ngayon sila ay naging pasukan ng mga bangkay. Ginawa natin ang ating katawan na libingan ng mga patay. Ang ilan ay hindi mangangahas na matulog sa simenteryo, pero hindi sila takot

na matulog nang may simenteryo sa kanilang mga tiyan. Ang mga hayop ay gusto ring mabuhay at takot sa kamatayan tulad natin; kaya hindi patas na pwersahin natin silang mamatay.

Ang mga halaman at mga gulay ay hindi nakakapagsalita ng lenggwahe ng tao, pero kung napaunlad na natin ang ating mata-ng-karunungan ay malalaman natin na iniimbitahan nila tayong kainin sila. Maririnig mo silang, “Handa na ako. Pitasin mo na ako para pagkain.” Pero ang mga hayop, manok atbp., ay lubos na takot mamatay o mapatay. Hindi gawain ng isang maginoo ang hulihin ang mga maliliit, mahihina at walang-magagawang mga hayop, na hindi kayang ipagtanggol at protektahan ang sarili nila, na hindi kasing talino o kasing lakas tulad natin, at tadtarin ang kanilang mga katawan!

Alam niyo ba ang taktika sa militar? Sa oras ng pakikipagdigma, ang dalawang hukbo ay patuloy sa pakikipagpatayan hanggang matapos, dapat ay pantay ang pwersa nila sa isa’t isa; kung hindi, ang nagtagumpay ay hindi papatayin ang mahina at natalong kalaban. Sa kabaligtaran, walang-awa nating pinapatay ang mga hayop na higit na mas mahina kaysa sa mga natalong kalahok sa digmaan. Hindi nila kayang ipagtanggol ang kanilang sarili sa atin, at kapag nakakita sila ng tao, sila ay tatakbo para tumakas sa takot. Pero, patuloy pa rin natin silang hinahabol hanggang mahuli at maiuwi sa bahay para gawing pagkain! Ang isda na nakatira sa karagatan ay hindi tayo sinasaktan, pero hinuhuli pa rin natin sila. Ang mga hayop na naninirahan sa kabundukan at walang pakialam sa atin, pero binibitag natin sila at kinakain. Hindi tama na gawin natin ang mga ito dahil labag ito sa ‘Tao’ (ang Pama-

maraan ng Sansinukob, ang Katotohanan). Ang mga gulay ay walang diwa ng pagkatakot, dahil sila ay binubuo ng mahigit 90 porsyentong tubig at kokonti lang ang pakiramdam o malay; samantalang ang mga hayop ay kapantay ng mga tao pagdating sa pakiramdam o malay. Kaya ang mga kabayo at aso ay napakatapat sa kanilang mga amo o tagapag-alaga. Kilala nila ang kanilang tagapag-alaga at minamahal nila sila. Masasabi nating ang mga hayop ay pareho ang nadarama sa sangkatauhan. Minsan, kapag namatay ang kanilang tagapag-alaga, labis silang nalulungkot na hindi sila makakain at labis na nagdadalamhati ng ilang araw pagkamatay ng kanilang tagapag-alaga. Ang ilang mga aso at kabayo ay ganyan katapat sa kanilang mga tagapag-alaga.

Kaya hindi natin dapat kainin ang mga hayop, dahil halos kasing talino nila tayo at tulad natin ay may pakiramdam sila. Hindi dapat natin sila pinupwersang mamatay, at matapos nating makitang pinapatay sila ng iba, hindi tayo dapat nagagalak na kainin sila at namnamin ang kanilang pagdurusa. Ano ang ating motibo sa pag-aasam na maging Bodhisattva? Ito ay dahil nais nating makalaya mula sa atin sariling pagdurusa at gusto nating dalhin patungo sa liberasyon ang ibang may buhay mula sa kanilang pagdurusa. Kung hindi natin mada-la ang mga nilalang palayo sa ating mga hapag-kainan, kailan pa natin sila madadala sa kalayaan? Bago tayo maging isang Bodhisattva, lahat ng nilalang ay naipadala na sa ating mga tiyan! (Tawanan)

Kaya bago tayo maging Bodhisattva, kailangan muna nating magkaron ng maawaing isipan: kailangan nating ituring ang

lahat ng nilalang bilang ating mga kamag-anak. Kung hindi natin kayang maging maawaing Bodhisattva ngayon, paano tayo makakapunta sa Kanlurang Busilak na Lupain (Kanlurang Paraiso) – isang lupain na para lamang sa mga Bodhisattva na may napakaraming meritos at dakilang awa? Sinabi ni Amitabha Sutra na sinomang nasa daigdig ng mga tao o daigdig ng mga 'deva' na kokonti lang ang basbas na pabuya ay hindi makararating sa Kanlurang Busilak na Lupain.

Ang pinakamahalagang aspeto ng pagsasanay sa Katotohanan ay awa; ito'y binibigyang diin ng bawat relihiyon. Kaya imposibleng makapunta tayo sa Busilak na Lupain nang walang maawaing isipan.

Naalala ko nang ako ay bata pa, nagtanim ako ng bulaklak na tinatawag naming 'pampahaba ng buhay na bulaklak.' Kung gusto mo itong lumago, kailangan mong putulan ang usbong nito sa isang punto ng paglaki nito, kung hindi ay mananatili itong maliit, konti lang ang mga dahon at konti lang mamulaklak. Kapag pinutol mo ang mga usbong nito, lalaki itong malakas, malago at mamumulaklak ng masipag. Hindi ba? Bukod sa bulaklak na ito, ang parsley at karamihan sa ibang mga gulay ay mas namumulaklak at namumunga kapag pinitas mo ang kanilang mga bunga. Hindi ba? Kung mapagmasid ka ay mapupuna mo ito.

Kaya gusto ng mga gulay na kainin natin sila, dahil dito ay lalago sila at mamumunga ng mas maraming prutas. Pero kung hindi natin sila kakainin sa tamang panahon, ay malulungkot sila at malamang na bawat halaman ay namumun-

ga lang ng isa at agad malalanta matapos natin itong pitasin. Kung hindi ka naniniwala, umuwi ka at subukan mong magtanim ng dalawang 'longevity flowers' (pampahaba ng buhay na bulaklak); ang isa ay putulin mo ang usbong, at makikita mo ang pinagkaiba sa kanilang paglago.

Kaya ang mga halaman at gulay ay handang magpapatol at magpakain. Kapag pinutol mo ang sanga ng isang puno, ito ay magdadahon agad. Pero kapag kinatay mo ang manok o baka, magpapatuloy ba ito sa paglaki? Hindi, ang isang taga ay sapat na para tapusin ang buhay nito. Sapat na gamitin natin ang ating mga pisikal na mata, kahit hindi ang ating 'mata ng karunungan,' para makita na ang mga halaman at mga gulay ay gustong magpakain at magbigay serbisyo sa atin, samantalang ang mga hayop ay ayaw magpakatay. Para makapagsanay ng Paraang Quan Yin, kailangan mong magreserba ng kahit dalawa at kalahating oras para sa Quan Yin at meditasyon para magkaron ka ng sapat na kapangyarihan na linisin ang iyong mga pangsagabal na karma at makapunta sa Kanlurang Busilak na Lupain o sa Lupain ng mga Buddha na gusto mong puntahan. Ang napakaraming sagabal na karma na ating nakuha sa ating nakaraan at kasalukuyang mga buhay ang pumipigil sa ating makarating doon. Kailangan nating mag-sanay hanggang sa magawa nating 'mapagnilayan' ang mga Buddha sa pamamagitan ng nakapokus na isipan. Pero hindi ito posible kung hindi tayo sumusunod sa tamang paraan. Para makamit ito, kailangan mong 'mag-meditate' sa loob ng kahit dalawa at kalahating oras araw-araw. Ito lamang ang tunay na pagbigkas sa mga Pangalan ni Buddha.

Ang 'magnilay' ay nangangahulugang 'ang mag-isip.' Masasabi natin na sa loob ng dalawa at kalahating oras ay talagang iniisip natin ang mga Buddha lamang. Ito ang totoong pagbigkas ng Buddha, pagninilay na may nakapokus na isipan. Sa loob ng dalawa at kalahating oras ng meditasyon, isinasantabi natin ang lahat sa mundo at inaalay ang ating buong katawan, salita, at isipan sa mga Buddha. Mayroon tayong bente-kwatro oras sa isang araw, kaya ang dalawa at kalahating oras na kabahagi ng mga Buddha ay tanging sampung porsyento lamang nito. Pero karamihan sa mga tao ay napakadaming palusot gaya ng "Napakadami kong gawain. Ako ay may asawa, at mga anak na dapat intindihin. Kailangan kong magtrabaho..." atbp.

Nabanggit ko na para makapagsanay ng Paraang Quan Yin, kailangan mong ialay ang iyong 'katawan, salita at isipan' sa mga Buddha sa loob ng dalawa at kalahating oras araw-araw, gamit ang ating tunay na Sarili sa pagninilay sa mga Buddha. Kaya hindi na natin kailangang maghintay na makapasok sa Samadhi para magkaroon ng nakapokus na isipan; kung taimtim tayong nagninilay araw-araw bilang pag-aalay sa mga Buddha, inaalay sa Mga Buddha ang ating tunay na Isipan, ito ang nakapokus na isipan.

Hindi madaling makamit ang estado ng Samadhi.

Kailangan mong magsanay araw-araw. Kailangan mong magsanay ng matindi sa simula. Imposible na sa pamamagitan ng pagbigkas ng Pangalan ni Amitabha Buddha araw-araw ay makakamit mo ang nakapokus na isipan. Kailangan nating gawin ang tunay na pag-aalay sa Buddha. Araw-araw, kahit 10

porsyento man lang ng ating araw ay magamit natin ang ating tunay na Sarili sa pag-isip sa Buddha, para magnilay sa mga Buddha. At makakarating tayo sa estado ng nakapokus na isipan.

Kaya ang mga ito ang mga ‘alituntunin’ na dapat mong gawin kung gusto mong magsanay ng Paraang Quan Yin: kailangan mong maging ‘vegan’, kailangan mong ‘magmeditate’ ng dalawa at kalahating oras araw-araw, at yung iba ay wala namang partikular na kailangan. Pagnilayan mo ang mga Buddha kapag ikaw ay ‘nagmeditate,’ pero dapat ay malaman mo muna kung paano ‘magnilay’ ng tama. Ang mga nasabi ko sa inyo hanggang ngayon ay panlabas lang, ito ay larawan lang ng biskwit o ito ay baso lang na may lamang tubig. Ang tubig ay nasa baso. Hindi mo pa naiinom ang tubig, at hindi mo pa rin natitikman ang biskwit.

Ang Misteryo ng Mata ng Karunungan

Sinabi ni Supreme Master Ching Hai
Pebrero 16, 1987
Penghu, Formosa
(Orihinal sa Chinese)

Ngayon gusto kong ipaliwanag kung bakit sinabi ni Shakyamuni Buddha na Lahat tayo ay may Likas na Buddha , pero hindi natin ito makita? Narinig din natin na si Buddha ay nasa puso natin, pero bakit hindi natin ito madiskubre? Sinabi ni Buddha na Lahat tayo ay “Buddha,” pero bakit may mga masasama at mabubuting tao pa rin sa mundong ito? Ito ang mga bagay na pag-uusapan natin ngayon. Nang mga nakaraang araw, pinag-usapan natin ang Busilak na Lupain at ang marungis na lupain. Tanda nyo pa ba? Sa pagitan ng dalawang lupaing ito ay may daigdig na naghihiwalay sa kanila. Ang mundong iyon ay napakaitim, napakadilim, walang anumang daan o liwanag. Narinig na natin na sa Busilak na Lupaon, o sa tinatawag na Kanlurang Paraiso o Lupain ni Amitabha, walang pagkakaiba ng kasarian, walang kasalanan, walang impyerno. Para sa mga Katoliko ang daigdig na ito ay tinatawag na Langit o Kaharian ng Diyos, at ito ay tinawag ni Shakyamuni Buddha na Likas na Buddha o ang Orihinal na Mukha. Nabanggit din ni Hesukristo ang Langit. Sinabi nya, Ang Langit ay nasa iyong kalooban. Pero bakit hin-

di natin ito makita? Kung ang isang tao ay may Kaharian ng Diyos sa kanyang kalooban, siya ay napakabait, hindi ba? Pero alam natin na, hindi lahat ng tao sa mundo ay mababait. Kaya tinatanong natin ang sarili natin, “Bakit?” Ang dahilan ay dahil walang komunikasyon sa pagitan ng marungis na Lupain at sa Busilak na Lupain.

Ang buong estado ng sansinukob ay ganito. Sa loob ng Tatlong Daigdig ay may anim na direksyon ng reinkarnasyon (pag-iral): nilalang na tao, makalangit na nilalang (deva lokas), Asura (mga ispiritu), mga gutom na multo, impyerno at mga hayop. Sa ibabaw ng Tatlong Daigdig ay ang Busilak na Lupain (ang Kaharian ng Diyos), Lupain ni Buddha. Parati nating sinasabi, “Ang Liwanag ng mga Buddha ay palaging nagniningning,” na ang ibig sabihin ay ang Liwanag ng mga Buddha ay walang-katapusan at nagniningning saan man. Pero bakit ang Tatlong Daigdig ay walang ganoong liwanag at napunta sa ganoong kaguluhan? Ang dahilan ay mayroong madilim at itim na daigdig na naghihiwalay sa Lupain ni Buddha at sa Tatlong Daigdig. (Tingnan ang mga larawan sa huling pahina ng lektyur na ito.) Kapag nagsasalita ako tungkol sa sansinukob, pakiusap huwag niyong isipin na iyon ay ang daigdig lang sa labas; ito ay nasa kalooban din natin, tayo mismo ay maliliit na sansinukob. Ang sansinukob na nasa kalooban natin ay nagpapakita rin ng sitwasyon ng sansinukob sa labas. Kaya may madilim na daigdig din sa ating kalooban. Sa gitna ng ating ulo at ng ating paa’t kamay ay may madilim na lugar na sumasagabal sa ating karunungan na makadaan, at kahit na ang ilang karunungan ay magpakita, ito ay magiging madumi at mali. Kaya, madalas, may iniisip tayong mabuti sa ating isipan, sa ating karunungan, pero kapag ating gagawin na, ang kinalabsan ay masama. Ang madilim na lugar ay katulad ng pintuan na ngayon ay nakasara, na kailangan buksan para ang ating karunungan ay makalabas. Kapag ito’y nabuksan ng maluwang, makikita natin ang Liwanag ng mga Buddha, na syang to-

toong karunungan, ang ating panloob na Sarili.

Kaya ang ibang mga tao ay tinatawag itong ‘ang mata ng karunungan,’ ‘ang ikatlong mata’ o ‘ang mata ni Buddha.’ (Itinuro ni Master ang gitna ng Kanyang noo) Pero kailangan nyo pa ring mag-ingat dahil may dalawang pintuan dito. Ang isa ay patungo sa pinakamataas na lugar sa loob ng Tatlong Daigdig, na tinatawag na “Bramadeva” sa Budismo. Kapag ang pintong ito ay nabuksan, magkakaroon ka rin ng karunungan at pagpapalang pabuya. Ang isang pinto ay patungo sa walang katapusang daigdig sa ibabaw ng Tatlong Daigdig. Ang ‘mata ng karunungan’ na tinutukoy ko ay ang pintuan na patungo sa Busilak na Lupain sa ibabaw ng Tatlong Daigdig. Sa karamihan, nakasara ang dalawang pintuang ito; sa ilang mga tao, ang pintuan ng Tatlong Daigdig ay bukas ng konti. Kung ito ay mabuksan ng mas maluwang, makakakita ka ng ilang liwanag o ilang daigdig, na kabilang ng antas sa loob ng Tatlong Daigdig (ibig sabihin na iyon ay segunda klase lang!) Tanging ang mga nagsasanay ng Paraang Quan Yin ang mabubuksan ang kanilang mata ng karunungan at ang Liwanag ng mga Buddha ay parating magniningning sa kanila. Kapag ang pintuan ay nakasara ng mahigpit, ang Ilaw ng mga Buddha ay hindi tayo maaabot mula sa Busilak na Lupain; kahit na ito’y makarating, iyon ay madudungisan habang dumadaan sa madilim na lugar. Kaya masasabi nating na sa ibaba ng ating noo ay ang maduming lupain, at sa ibabaw ng ating noo ay ang Busilak na Lupain, o Langit. (Pakitingnan ang larawan sa huling pahina ng lektur na ito.) Hindi na mahalaga kung ano ang tawag mo rito dahil ang mga iyon ay pangalan lang na ibinigay natin sa mga iyon. Para sa mga nagsasanay ng meditasyon sa Paraang Quan Yin (Transedental na pagtingin at pakikinig), na ang kanilang mata ng karunungan ay nabuksan, ang Liwanag ng mga Buddha ay parating nasa sa kanya. Sa pagdalas ng ating pagsasanay, mas lalo nating makikita ang Liwanag ng mga Buddha, at kapagdaka, tayo’y magiging

ang sarili nating mga Master at habang tayo ay dumadaan sa madilim na lugar, ang karunungan na ating mabubuo ay hindi madudumihan at hindi magiging maling impormasyon para sa atin.

Kaya walang komunikasyon sa pagitan ng Busilak na Lupain at sa maduming lupain dahil sa sagabal ng madilim na dingding sa pagitan na pumipigil sa ating makaalis sa Ikatlong Daigdig at pumipigil sa atin na malaman ang Busilak na Lupain o ang Kaharian ng Diyos. Ang Tatlong Daigdig ay parang bilangguan at ito ay madilim, mataas ang dingding na naghihiwalay sa pagitan ng bilangguan at sa malayang daigdig sa itaas. Ang Busilak na Lupain ang may kinalaman sa ating karunungan at katawan. Halimbawa, ang Busilak na Lupain ay ang itaas na bahagi ng ating katawan, nasa ating utak; sa ibaba nito (itinuro ni Master ang gitna ng kanyang noo) ay ang marungis na lupain. Kaya, kung ang lalaki ay matalino, madalas nating sinasabi na meron syang utak. Hindi ba? Ang utak ang ‘punong komander’ ng ating katawan. Kapag ang utos mula sa utak ay hindi maipadala, ang taong iyon ay maaring magpamali-mali sa kanyang ginagawa, at masasabi nating “Wala syang utak,” o “Ang utak nya ay hindi mabuti,” atbp. Sa ibabaw ng mata-ng-karunungan ay ang daigdig na lampas sa Tatlong Daigdig, ang Busilak na Lupain, ang Likas na Buddha o Langit. Sa ibaba ng mata-ng-karunungan ay ang Tatlong Daigdig, ang marungis na lupain, ang lugar ng walang katapusang sirkulo ng pagsilang at pagkamatay. Kita natin na kapag ang isang lalaki ay matalino, ang kanyang noo ay mas malaki. Lahat ng nasa ibaba ng noo ay tanging sistema lang ng paglalabas ng dumi.

Sa paggabay ng isang naliwanagang Master, ang mga naghahanap-sa-Katotohanan ay magiging mas matalino at mas matalino, o kung hindi baka sila ay maligaw ng landas dahil baka mabuksan nila ang maling pintuan. Kapag nagsanay kang mag-isa, maaari kang mag-

kamit ng mga tinatawag na ‘supernatural’ na kapangyarihan dahil ang ating katawan ay maraming sentro ng kapangyarihan. Dito (itinuro ni Master ang Kanyang mata-ng-karunungan) ay ang ‘punong komander,’ ang sunod ay ang lalamunan , tapos ay ang puso, ang mababang bahagi ng tiyan atbp. Sabi ng ibang nagsasanay na nakukuha nila ang nektar (Salamangkang Gamot na makapagbibigay ng Walang Hanggang Buhay) sa pamamagitan ng pagpilit sa kanilang dila para maabot ang itaas ng panga , pero hindi ito ang tunay na Amrita (nektar) , na siguradong makukuha ng mga nagsasanay sa Paraang Quan Yin. Ang mga nakapagpaunlad ng mga sentro (ng kapangyarihan o enerhiya) sa ibaba ng mata-ng-karunungan ay pwede ring makakuha ng ilang ‘supernatural’ na kapangyarihan, pero ang mga sentro ng kapangyarihang iyon ay nasa loob pa rin ng Tatlong Daigdig at hindi tayo hahayaan nito na makalampas sa antas ng pagsilang, pag-iral, pagkabulok, at pagkasira. Kaya sa pamamagitan ng pagsasanay sa mga sentro ng kapangyarihan na nasa ibaba ng mata-ng-karunungan, ang nagsasanay ay hindi makakaalis sa Tatlong Daigdig at makakakamit ng walang-hanggang liberasyon.

Kung gusto mong magsanay para makaakyat sa ibabaw ng Tatlong Daigdig, kailangan mong simulan ang pagsasanay mula sa mata-ng-karunungan. Pero ang ibang tao ay nagsisimula sa pinakamababang sentro, at unti-unting umaakyat sa mas matataas na sentro. Napakabagal ng ganito. Igugugol nila ang buong buhay nila hanggang makaakyat sa mata-ng-karunungan, na para sa kanila ay ang pinakamataas, pero sa ating sistema tayo ay direktang nagsisimula sa mata ng karunungan.

Noong sinaunang panahon, ang mga nagsasanay ng Yoga sa India ay napakaraming oras para gawin ang lahat ng mga hakbang na iyon. Pero ngayon, karamihan sa mga ordinaryong tao ay wala masyadong oras dahil kailangan nyo pang magtrabaho para kumita ng pera pagkatapos

ay magsanay ng ispiritwal. Kapag nagsanay ka sa mabagal na paraan, baka patay ka na bago mo pa maabot ang pinakamataas. Kaya kailangan nating hanapin ang pinakamagandang paraan kung gusto natin talagang magsanay para sa Katotohanan.

Kapag ang isang tao ay nagsasanay nang mag-isa nang walang mahusay na Master, pwedeng may mabuksan syang sentro sa kanyang katawan, tulad ng ‘solar plexus’ (tiyan), na mag-iinit, at ang taong iyon ay magiging mainitin ang ulo; maari ding sya’y magkaron ng malakas na gana sa ‘sex.’ Kapag ang isang sentro ay nabuksan, kapag hindi nya ito kayang saraduhan, magkaron ng mga tinatawag na negatibong ispiritu na papasok sa sentro at sasaniban ang kanyang katawan dahil ang taong iyon ay hindi kayang protektahan ang kanyang sarili. Kaya kapag tayo ay nagsasanay, kailangan nating magkaroon ng naliwanagang Master para magprotekta sa atin, para magturo sa atin ng mabuti at ligtas na paraan dahil kung hindi, ay mapupunta tayo sa gulo at panganib maraming tao ang pumupunta sa akin para magtanong ng parehong tanong. Sabi nila noon daw, nang simula pa lang silang nagsasanay ng ispiritwal (sa ibang paraan), wala pa silang naengkwentrong mga masamang mga sagabal, pero kapagdaka, nagsimulang gumulo nang gumulo; ramdam nila na madaming mga ispiritu ang pumupunta sa kanilang katawan para is-torbohin sila. At gusto nilang malaman kung bakit. Ito ay dahil maling paraan ang sinunod nila kaya nabuksan ang maling sentro, o dahil ang kanilang master ay walang sapat na kapangyarihan para sila’y protektahan. Matapos na ang isang tao ay magsimulang magsanay, ang ilan sa mga sentro sa kanyang katawan ay mabubuksan; halimbawa, kahit na ikaw ay mag-‘meditate’ ng ganito (*habang ipinapakita ni Master kung paano), ang ilang mga sentro ay mabubuksan din. Kapag sinubukan mong pigilin ang iyong paghinga, ay magigising mo ang solar plexus sa iyong tiyan, na syang ‘pampainit na sentro.’ At maaring maging magag-

alitin ka o magkaron ng hindi normal na pagnanasa sa pakikipagtalik, atbp. Maaring hindi mo na makokontrol ang iyong mga pagnanasa.

Ang Kanlurang Busilak na Lupain ay malaki ang kinalaman sa atin. Ang ating katawan ay isang maliit na sansinukob sa kabila ng panlabas na malaking sansinukob. Sa ibabaw ng mata-ng-karunungan ay ang Busilak na Lupain at sa ibaba nito ay ang maduming lupain. Dahil ang karunungan ay nandito (itinuro ni Master ang kanyang noo), anumang ating gustong gawin o isipin, kailangan nating gamitin ang ating utak. Minsan ay hindi natin maalala ang isang bagay, mapapakunot-noo tayo, tulad kapag inaalala natin kung saan natin nakita ang taong iyon noon. Hindi ba? Sa mismong oras na iyon, kung ipinokus natin ang ating isip sa mata ng karunungan o sa ating ikatlong mata, ay mas madaling bigyang kasagutan ang problema. Dito naninirahan ang ating karunungan. Kaya tinatawag ito ng mga tao na mata ng karunungan, ikatlong mata, mata ng Katotohanan, mata ni Buddha, makalangit na mata atbp. Kapag nakatingin tayo sa imahen ni Buddha, ay makikita natin ang mata ng karunungan na isinisimbulo ng pulang tuldok sa gitna ng Kanyang noo, na nangangahulugan na nabuksan na niya ang Kanyang mata ng karunungan. Ang mata ng karunungan ng isang tao ay mananatiling nakasara kung hindi nila ito pinapaunlad o wala silang Master na makakatulong sa kanila. Ang saradong pintuan na ito, gaya ng sinabi ko ngayon lang, ay may kinalaman sa maitim na daigdig sa sansinukob. Ang dingding- ang maitim na lugar- na nasa pagitan ng Busilak na Lupain at ng madungis na lupain ang humaharang sa walang hanggan at pinakamataas na Liwanag sa pagbibigay liwanag sa mga lugar sa ibaba. Pero, kung bubuksan natin ang ating mata ng karunungan, ang walang-hanggang Liwanag (Liwanag ng mga Buddha) ay mabilis na aagos pababa, tulad ng noon ay may harang na daan na bumalik sa dating mabuting kondisyon. Ang daan ay nadyan palagi, kahit na may harang sa sandaling iyon.

Kung ating nabuksan ang ating mata ng karunungan, ang karunungan ay makakapaglakbay ng direkta mula sa itaas na bahagi ng ating katawan patungo sa ating kamay at paa at sa buong katawan. At anumang gawin natin ay magiging diretso, malinaw, at wais dahil sa oras na iyon ang ating karunungan ay nakadaloy pababa ng walang sagabal, para magkaron ng komunikasyon sa sistema ng ating katawan.

Kaya, ang sentro ng karunungan ay ang pinakamataas sa pagsasanay. Lahat ng iba pang sentro ay tanging labasan lang ng dumi. Alam nyo naman, ang ating mata ay labasan ng luha, ang ilong ay nagkakaran ng dumi at tumutulo, ang ating tainga ay nagkakatulì, ang ating bibig ay naglalaway at minsan ay may plemang lumalabas at ang ating puwet ay dumudumi. Sa pagbaba, sa pagtindi. Lahat ng siyam na bukas sa ating katawa ay nagpoproduk ng maduduming mga bagay dahil sila ay sistema ng pagpapalabas ng dumi, katulad ng sistema ng 'pagsilang, pag-iral, pagkabulok, at pagkawasak.' Kaya mapanganib at hindi pangmatagalan para sa atin na magsanay sa mga sentrong ito. Ngayon ay binibigyan ko lang kayo ng maikling paglalarawan, pero sa oras ng inisasyon ay ipapaliwanag ko nang mas malinaw at nang detalyado kung anu-anong mga bagay ang makikita nyo sa iba't ibang daigdig. Hindi ko ang mga iyon pwedeng ipaliwanag sa publiko. Kahit na sabihin ko ang mga iyon sa publiko, walang kwenta at kung sakali na subukan nyo nang basta-basta, ang inyong pag-iisip ay maiistorbo o kayo ay masasapian. Sa proseso ng inisasyon ay lahat ay maipapaliwanag ng malinaw. Sa paghahanda sa inisasyon, kailangan nyo munang linisin ang inyong katawan, salita at isipan. Ito ay alam nyo na. At pagkatapos, ay sasabihin ko sa inyo ang lahat ng dapat nyong malaman tungkol sa pagsasanay. Kaya hindi ko na iyon masyado ipapaliwanag ngayon, at ang mga nasabi ko sa inyo ay maliit na bahagi lang nito.

Minsan ay may nakikilala kang tao na napakatalino. Ito ay dahil kanyang nalinang na ang kanyang karunungan sa kanyang mga nakaraang buhay at ngayon ang ilan sa kanyang karunungan ay lumabas; ang kanyang mata ng karunungan ay bukas ng konti at hindi saradong sarado. Kaya sya ay matalino at matuwid ngayon. Kapag ang isang tao ay mas napaulad ang kanyang karunungan sa kanyang nakaraang mga buhay, ang kanyang pintuan ng karunungan ay mas bukas ngayon. Gamit ang mata ng karunungan, makikita natin kung aling bahagi ng isang tao ang bukas at alin ang hindi. Pero hindi na mahalaga kung ang iyong mata ng karunungan ay saradong sarado o hindi; kung makakatagpo ka ng tunay na naliwanagang Master, na ang Grasya at Pag-ibig ay walang-hanggan, tutulungan ka niyang buksan ito. Nasa kanya ang ‘susi.’ Napakadali, para ka lang naglusot ng susi sa kandado, at madali itong nabubuksan. Wala kang magiging problema kung hawak mo ang susi. Kaya, simula noong unang panahon hanggang ngayon, lahat ng naghahanap-sa-Katotohanan sa Silangan at sa Kanluran ay binibigyang diin ang pagkakaroon ng buhay na naliwanagang Master. Ating sinasamba ang mga nakaraang naliwanagang mga Master dahil nire respeto at hinahangaan natin sila, at umaasa na balang araw ay tayo’y magiging isa pang Shakyamuni Buddha, Amitabha, o Hesukristo. Iniwan na nila ang daigdig at hindi na nila mabubuksan ang pinto para sa atin. Naipasa na nila ang susi sa ibang mga naliwanagang Master ng kasalukuyang panahon. Kung gusto mong buksan ang pintuan, kailangan mong matagpuan ang mga may hawak ng susi ngayon. Hindi pa sila pumapanaw, kaya matutulungan ka nila.

Walang komunikasyon sa pagitan ng Busilak na Lupain at sa madungis na lupain. Para matanggap ang komunikasyon, kailangan ng ‘tao na makakapagdala ng susi’ mula sa Busilak na Lupain papunta sa atin, na ngayon ay nasa marungis na

lupain. Ang susi ay hindi bababa nang direkta mula sa Busilak na Lupain; kahit na ito ay makababa, ito ay mawawala sa ‘madilim na lugar sa pagitan’ na ating napag-usapan kanina. Ang pinakamataas na Liwanag ng mga Buddha ay malulunok din ng madilim na daigdig. Kapag ang ating mata ng karunungan ay hindi bukas, ang ating karunungan ay hindi bababa sa sistema ng ating katawan ‘sa ibaba ng ating mata ng karunungan’ at hindi natin makokontrol ang ating mga gawa. Kaya minsan, tayo ay nagagalit kahit hindi natin gusto; gusto nating gumawa ng mabuti pero sa halip ay pinagugulo natin. Ang dahilan ay dahil wala tayong tunay na karunungan na ngayon ay hinaharangan ng madilim na daigdig.

Gayundin, kung gusto nating dalhin ang Liwanag ng mga Buddha sa mundong ito, kailangan nating magkaroon ng mga kagamitan para maprotektahan ito, tulad ng alambre ng kuryente na nagdadala ng elektrisidad. Ang elektrisidad ay hindi makakarating dito kung walang alambre. Hindi tayo makakakuha ng elektrisidad kung wala tayong bagay na pangprotekta at pampanatili nito. Isa pang halimbawa ay ang tubo na nagdadala ng tubig pababa mula sa mataas na bahagi ng bundok. Kung walang tubo, ang tubig ay magiging madumi at hindi pwedeng inumin. Kaya ang buhay na Master ay parang malinis, at matibay na tubo na nagdadala ng malinaw at malinis na tubig papunta sa ating bahay. Basta mabuksan ang ating mata ng karunungan, tayo ay magiging Buddha. Kaya sinasabi ng sutra, Kapag ang “bulaklak (ibig sabihin ay ang mata ng karunungan)” ay nabuksan, makikita mo si Buddha, o Kapag nakita mo ang iyong Sarili, ikaw ay magiging Buddha. Talagang napakasimple. Pero para sa karamihan, hindi

sila maniwala na napakadaling maging Buddha. Bakit hindi? Sinabi ni Shakyamuni na ang Buddha ay nasa ating puso. Kung ganon, bakit hindi natin ito matagpuan agad? Para lang itong pera na nakalagay sa bag. Basta alam natin kung nasaan ang bag, makukuha natin agad ang pera. Kaya kung alam natin kung nasaan ang ‘puso,’ matatagpuan natin ang Buddha. Sinabi rin ni Hesukristo na, Ang Kaharian ng Diyos ay nasa kalooban mo. Kung ito ay mali rin, ay pareho Silang sinungaling. Pero imposible ito. Sila ay dalawang dakilang mga Master! Kung nilinlang nila tayo, hindi natin sila hahangaan ng sobra hanggang ngayon. Sila at si Lao Tzu ay ilan sa mga pinakasikat. Sa loob ng dalawa o tatlong libong mga taon, pasikat sila ng pasikat. Padami ng padami ang mga tao ang naniniwala at humahanga sa Kanila. Ibig sabihin nito na ang Kanilang mga turo ay tiyak na tama. Hindi lahat ng tao ay bobo; ang ilan sa mga tao ay napaunlad ang sarili nila sa ispiritwal na aspeto at naliwanagan, kaya alam nila kung ang mga sinabi nina Shakyamuni at Hesukristo ay tama o hindi. Kung sila ay mali, ay ipapaalam sa atin ng mga taong ito. Pero sa loob ng dalawang libong taon, napakaraming tao, napakaraming nagsasanay sa Katotohanan, bata o matanda, lahat sila ay humahanga sa dalawang Santo na ito. Ito’y patunay na Sila ay tama.

Sa simula ng lektyur, sinabi ko sa inyo kung bakit ang ilan sa atin ay napakatalino at ang iba ay napakabobo, ang iba ay mabait at ang iba ay sakim. Ito ay nakadipende sa kung ang pinto ng karunungan ay bukas o hindi o kung ang Busilak na Lupain at ang marungis na lupain ay may komunikasyon o wala. Ang iba ay nagtatanong, “Bakit kailangan nating maag-

sanay para sa kaliwanagan?” Ang dahilan ay dahil tayo, mga maliliit na sansinukob, ay may koneksyon sa malaking sansinukob sa labas, kapag tayo ay hindi ligtas at may problema, ang sansinukob sa labas ay gayon din. Kapag tayo, ang maliliit na mga sansinukob, ay konektado sa malaking sansinukob at naging kaisa nito, lahat ay magiging payapa at magkasundo. Ito ay ang ‘Lahat ay nilikha ng iisang isipan’ sa Budismo, at ang ‘Ako at ang aking Ama ay iisa’ na sinabi ni Hesus, at ‘ang Pagkamit sa Isa’ na sinabi ni Lao Tzu. (Kabanata 39, Tao Te Ching: Simula noong unang panahon hanggang ngayon, lahat ng nilalang na nakakamit ng ‘Isa’ ay iiral. Matapos na makamit ‘Ang Isa,’ ang kalangitan ay magiging payapa, ang lupain ay magiging tahimik, at lahat ng nilalang ay magiging masagana, at ang hari at ang mga mabubuting tao ay magiging mabubuting halimbawa sa buong bansa.)

Kaya kapag tayo ay nagsasanay sa Katotohanan, ibig sabihin nito na gusto nating isaayos ang maliliit na sansinukob at gawin silang ating sariling mga master. Kung hindi, madalas mangyayari na kahit ayaw nating magalit, hindi natin maiwasan, at kapag gusto nating magsalita ng bagay na mahinahon at mabait, hindi natin makontrol ang ating mga bibig kaya nakakapagsalita tayo ng bagay na nakakasakit sa ibang tao. Hindi natin sinasadyang saktan ang iba, pero ang ating kamay ay mas mabilis gumalaw kaysa sa ating karunungan; maaring sa simula ay ayaw ng ating karunungan na ang ating mga kamay ay makapanakit ng iba, pero kapag ang ating karunungan ay dumaan sa dingding ng madilim na daigdig, nagkakabaligtad. Kaya hindi natin makontrol ang sarili natin, naiwala natin ang ating kaharian.

Kapag hindi natin makontrol ang ating mga sarili, ang ating daigdig sa labas ay magiging magulo rin.

Kung hindi, ang ating mundo ay magiging mapayapa. Ito ang dahilan kung bakit sinasabi nating “Ang lahat ay nilikha ng iisang isipan.” Parati nating sinasabi, “Kapag ang ating isip ay malinis, ang ating mundo ay magiging malinis din.” Hindi kapag nakokontrol mo ang iyong asawa o pamilya na ang mundo ay magiging payapa. Hindi rin magiging mapayapa ang mundo kapag hinampas mo ang iyong asawa at pinahirapan. Kung gusto mo ng kapayapaan, kailangan mo munang baguhin ang sarili mo, at ang iyong asawa ay magbabago. Kahit na hindi magbago ang asawa mo, ang isip mo ay mananatiling mapayapa. Sinabi ni Hesukristo na kapag sinampal ka sa kanang pisngi, ibigay mo pa sa kaniya ang kabilang pisngi. Dahil wala nang galit sa iyong isipan, magkakaran ka ng mapayapang isipan at hindi ka na maaapektuhan kapag ipinahiya ka.

Bago magsimula sa ispiritwal na pagsasanay, kapag tayo ay sinaktan ng iba, sasaktan din natin sila; pero pagkatapos nating magsanay, sasabihin natin, “May kabilang pisngi pa at magiging pantay kung sasampalin mo pareho.” Ang dalawang sitwasyon ng pananakit ay pareho, pero ang ating pag-iisip na nagdidikta ng ating reaksyon ay magkaiba. Hindi dahil binago natin ang mundo, pero dahil nakamtan natin ang mapayapang isipan. Ang pagtaas at pagbaba sa mundo ay wala nang epekto sa atin. Tayo ay tunay na ang sarili nating mga master. Ang ating karunungan ang mamamahala sa sitwasyon kung dapat ba tayong magalit o hindi. Hindi na tayo kontrolado ng ating

anim na pandamdang (pandinig, pang-amoy, pangtingin, pan-lasa, pandama, at pang-isip). Hindi na tayo sumasailalim sa madilim na daigdig sa pagitan. Nakokontrol na natin ang sarili nating katawan; anumang gusto nating gawin nito, ay gagawin nito.

Kaya si Hui Neng, ang Ikaanim na Patnyarka ng sekta ng Zen ay nagsabi, “Ang Kanlurang Busilak na Lupain ay hindi napa-kalayo.” Ito ay narito. (Itinuro ni Master ang kanyang gita ng noo) Kung nagsasanay tayo ng mabuting paraan, mararanasan natin na ang lahat ng klaseng daigdig ay nandito. (Itinuro uli ni Master ang kanyang mata ng karunungan) Hindi na natin kailangang umakyat ng napakataas o lumipad pataas para makarating sa Kanlurang Paraiso. Sa katunayan, walang lugar tayong dapat puntahan. Kaya parati nating sinasabi, “Kung ang isip natin ay malinis, ang mundo ay magiging malinis din.” Ito ay dahil ang ating katawan, ang maliit na sansinukob, ay may malaking kinalaman sa malaking sansinukob. Sinabi ni Lao Tzu na, Malalaman ng isang nagsasanay ng Katotohanan kung ano ang nangyayari sa mundo kahit hindi siya lumalabas ng tarangkahan. (Kabanata 47, Tao Te Ching) Matapos na makapagsanay ng mabuti, sya, ang maliit na sansinukob, ay kayang makipag-usap sa at maging kaisa ng malaking sansinukob sa labas, kaya siya ay nasa kahit saan sa anumang oras, malalaman nya ang kahit ano sa kahit saang lugar.

Kaya, matapos na ang isang tao’y maging Buddha ay tinatawag natin syang Ju Lai. Ang ibig sabihin ng Ju Lai ay siya ay nasa kahit saan sa iisang oras; tinatawag natin syang Buddha o Ju Lai. Hindi lang si Shakyamuni ang makakakamit sa

pagiging Ju Lai, kundi kahit sino sa atin sa modernong panahon. Sinasabi ko ito hindi dahil ito'y sinabi ng iba kundi dahil ito ay naranasan ko mismo at matitiyak ko ito sa inyo. Ang tunay na sitwasyon ng Ju Lai ay ganito. Kapag ang sinoman na nakakamit ng Tao (ang perpektong karunungan o pina-ka Katotohanan) ay nakaupo rito, maaari din syang makita ng sinoman sa ibang lugar na nagtuturo sa iba o nagtuturo sa makalangit na lugar, atbp. Kaya tinatawag natin si Buddha na 'Master ng Kalangitan at ng mga tao' o 'Ama ng apat na klaseng pagkasilang.' Kapag pumunta ka sa Busilak na Lupain, maaari mo syang makita; kapag pumunta ka sa impyerno para magmasid, maaari mo rin syang makita doon. Dahil sa Intsik ang salitang Julai ay nangangahulugang 'hindi dumadating, hindi umaalis (omnipresence)'; saan ka man pumunta, maaari mo Syang makita. Hindi sya dumadating o umaalis dahil Sya ay hindi ang pisikal na katawan; Siya at ang Dharmadhatu (ang sansinukob) ay iisa. Siya ay naging ang Realidad, Siya at ang sansinukob ay iisa. Walang oras o espasyo na makapaghihiwalay sa kanya sa lahat ng nilalang dahil Siya at ang lahat ng nilalang ay iisa at lahat ng nilalang ay pwede syang makita kahit saan. Hindi siya ang lahat ng nilalang, pero nasa sa kalooban Siya ng lahat ng nilalang.

Kung walang komunikasyon sa pagitan ng Kanlurang Busilak na Lupain at sa Tatlong Daigdig, ang Tatlong Daigdig ay magiging magulo. Gayundin, kung ang karunungan sa itaas na bahagi ng ating katawan ay hindi makausap ang ibang bahagi sa ibaba ng ating noo, lahat ay magiging magulo rin. Ang sitwasyon ay parang ganito. Ang may ari ng bahay ay wala sa tahanan at may problema sa telepono. Kahit na ang mga tag-

apaglingkod at alipin ay nandoon, wala sila masyadong kaalaman at nasanay sila na sumunod lang sa ipinag-uutos. Kaya ngayon na wala ang may ari ng bahay, ang telepono ay sira, at hindi sila marunong sumulat ng liham. Kaya lahat ay magiging magulo dahil hindi nila alam kung paano isasaayos ang lahat.

Madalas nating naririnig na kapag ang ilang tao ay nagninilay, ay nakakapasok sila sa estado ng Samadhi at nakakapaglakbay sa buong mundo para makita ang nangyayari sa Amerika, para makita kung paano naging magulo ang mundo. Ito ay pangkaraniwang halimbawa lang ng paglabas ng kaluluwa sa katawan, at hindi ito estado ng Ju Lai. Tinatawag nila itong 'astral projection' sa Ingles. Wala itong kinalaman sa Ju Lai. Ang dalawang ito ay magkaibang-magkaiba.

Ngayon ay ipapaliwanag ko ito sa mga simpleng larawan (pakitingnan ng ikatlong larawan sa huling pahina ng lektyur na ito). Ito ang larawan ng isang tao. Maraming mga patong ang katawan sa labas ng panloob na bahagi, na siyang ating orihinal na Kakanyahan (Essence), ang ating Master, ang Realidad, Likas na Buddha, Langit, o ang ating tunay na kaluluwa, pwede mo itong tawagin sa kung anong gusto nyong katawagan. Ang ating pinakamataas na Kalikasan ay nakakulong sa sentro at hindi makalabas. Hindi dahil sa nakamit na nya ang pagiging Buddha, kundi kanya lang ginamit ang kanyang katawang astral (sa loob nito ay marami pang patong ng katawan at ang kaluluwa) para lumabas at iwanan ang katawang-laman. Ang ating katawan ay may pitong patong na tinatawag na 'ang pitong mga kalangitan' sa Katolisismo, at sa Islam ay

pareho rin ang kanilang paliwanag; ang lahat ng ito ay may kinalaman sa ating katawan.

Kaya ang ‘astral projection’ ay hindi katulad ng estado ng Ju Lai, o ng Likas na Buddha. Sa Likas na Buddha, hindi mo kailangang pumunta kahit saan at alam mo na ang nangyayari kahit saan kahit andito ka lang. Kumakain ka pa rin, tumutulong, lumalakad, at nagsasalita pero ikaw ay nasa kahit saan at alam mo ang kahit ano. Halimbawa, kahit na nakaupo ako dito, siguro mayroong nasa Taipei ang makakakita sa akin, nag-memeditate man sya o hindi. (Ito ay depende sa kanyang antas ng pagsasanay) Kapag kailangan nya ng tulong, ang aking nagliliwanag na anyo ay tutulong sa kanya. Ito ay iba sa astral projection na dinadala mo ang ibang patong ng iyong katawan maliban sa iyong laman na katawan (pisikal). Dinadala mo sila sa maraming lugar at bumabalik ka sa iyong pisikal na katawan kasama sila – parang nagsusuot ng damit o nagbubukas ng pinto para makauwi. Ang bahay ay nandiyan pa rin. Katulad kapag dinadala mo ang lahat ng bagahe para makapamasyal at pagkatapos ay dala-dala mo uli pabalik ang lahat ng bagahe, pera at iba pa.

Hindi ganito ang kondisyon ng Ju Lai. Ang Ju Lai ay nagpakita kahit saan hindi lamang kapag siya ay nagme-meditate; sya ay nasa kahit saan. Kahit na ang pisikal na katawan ay naglalakad, kumakain, natutulog, nangangaral, o gumagawa ng iba pang pang-araw-araw na gawain, sya ay sa parehong sandali ay nasa kahit saang lugar at inaayos ang anumang problema. Kaya nyang tulungan ang lahat ng ‘sentient’ na nilalang, kasama na ang kanyang mga disipulo.

Ang parehong kondisyon ay inihahayag sa Pu-men Pin (ang Kabanata ng ‘Universal Door’ sa Lotus Sutra). Ano ang ibig sabihin ng ‘Pu’? Ang ibig sabihin nito ay ‘pangkalahatan,’ halimbawa ‘pangkalahatang kaligtasan.’ Ang ‘Men’ ay pintuan, ang pamamaraan para sa kaliwanagan. Ang ibig sabihin ni Buddha sa kabanatang ito ay, matapos magsanay sa Paraang Quan Yin, maaari tayong mapa-kahit saan at na alam natin ang lahat; maaari tayong maging Ju Lai. Tayo mismo ay naging ang ‘Pangkalahatang Pintuan’; tayo ay naging Quan Yin Bodhisattva (Avalokitesvara o ang Diyosa ng Awa). Sa twing may sentient na nilalang saan mang lugar ang humingi ng tulong, agad natin syang makikita at maririnig at mapupuntahan para tulungan. Makikita at maririnig natin sa ating mata-ng-karunungan, na hindi dapat pagkamalan na ‘deva-eye’ o ‘deva-ear’ (celestial ear). Ito ay hindi ‘Pu-men’ at hindi rin antas ng Ju Lai. Alam ng Ju Lai ang lahat sa sansinukob sa pamamagitan ng kanyang Likas na Buddha, kaya tinatawag natin syang ‘Pu’ (universal o pangkalahatan). Kapag nagsanay tayo ng Paraang Quan Yin, ay maari din tayong maging ‘Quan Yin.’ Kaya tinatawag natin ang paraang ito na ‘Pu-men,’ ang ‘Pangkalahatang Pinto.’

Isinasaad sa “Pu-men Pin” ang paraan ng pagpapalaya sa mga sentient na nilalang; sinsabi nito kung paano maging Avalokitesvara, pero ito ay pagpapakilala lang at hindi nito ipapaliwanag ang mismong paraan. Kapag napagtanto natin ang tunay na kahulugan ng ‘Avalokitesvara’ (Quan Yin), tayo ay magiging ‘Quan Yin.’ Madalas nating binibigkas ang pangalan na ‘Quan Yin’ pero ang totoo ay hindi ito ang tunay

Nyang pangalan. Ang kanyang pangalan ay maririnig lang sa pamamagitan ng espesyal na pandinig dahil Ang pangalan na pwedeng ilarawan ay hindi ang tunay na Pangalan. Ang kanyang tunay na pangalan ay hindi ‘Quan Yin’; ito ay hindi mo malalaman hanggat hindi ka nagsasanay ng Paraang Quan Yin. Lahat nang pwedeng ilarawan o isulat sa lenggwahe ay hindi ang tunay na ‘Pangalan.’

Simula nang unang panahon, lahat ng naliwanagang Master ay inilalarawan ang iisang bagay. Hindi natin kailangang magtalo sa pagkakaiba-iba ng mga pangalan. Ang tanging kailangan lang natin ay ang alagaan ang ating satili, maging mabuting tao, at sundin ang kanilang doktrina. Hindi natin kailangan na makipag-away sa kung aling “Tao” (Ang Katothanan, Ang Daan) ang mas mabuti dahil tayo mismo ay hindi nakauunawa kung ano ba talaga ang “Tao.” Kaya, huwag mong sabihin kung aling relihiyon ang mas mabuti, dahil hindi naman natin alam ang ibang relihiyon. Kapag ang ‘Tao’ ay pwedeng ilarawan sa pangkaraniwang lenggwahe, hindi iyon ang ‘walang-hanggang Tao.’ Mailalarawan lang natin ito kung tunay na natagpuan na natin ito; kung hindi, tayo ay ignorante pa rin at nanghuhula lang at dahil dito’y nakalilikha ng sagabal na karma sa ating pananalita. Tanging matapos nating makamtan ang “Tao”, doon lamang natin mauunawaan kung ano ang mabuti at masama. Bago iyon, mas mabuting manahimik na lang tayo, gaya ng sinabi ni Lao Tzu na, Ang mga nakakaalam ay hindi nagsasalita, at ang mga nagsasalita ay hindi nakakaalam. (Tao Te Ching, Kabanata 56)

Kaya makakasigurado tayo na hindi talaga nauunawaan ng

isang tao kung ano ang “Tao” kung mahilig syang makipag-talo sa kung ano ba dapat ang “Tao.” Paano maipaliliwanag ang ‘Tao’? Habang isinasalin ko sa inyo ang Paraan, hindi rin ako nagsasalita. Ang aking ipinapaliwanag ngayon ay hindi pa ang transmisyon, kundi pagpapakilala lamang sa Paraan para magkaron kayo ng konting kaalaman tungkol sa iyong panloob na Kalikasan. Ito ay hindi aktwal na karanasan. Ang aktwal na karanasan ay nasa sa akin pa lamang; ako pa lang ang nakakaalam nito at hindi nyo pa alam.

Ang “Tao” na pwedeng ilarawan ay hindi ang tunay na ‘Tao’; ang pangalan na pwedeng sabihin ay hindi ang tunay na Pangalan. Dahil dito, alam natin na ang ‘Quan Yin’ ay hindi tunay na pangalan ni Quan Yin Bodhisattva. Ang kanyang pangalan ay ang pinakamaganda at higit sa lahat ng tunog sa mundo. Ito ay ang matamis na Tunog na hindi kayang madinig ng mga tainga ng pangkaraniwang tao. Kaya, ang ‘Pu-men Pin’ (ang Kabanata ng Ang Pangkalahatang Pintuan sa Lotus Sutra) ay hindi ang Pu-men na ‘paraan’ (ang pangkalahatang paraan). Matatanggap lang ang pangkalahatang ‘paraan’ sa pamamagitan ng isang naliwanagang Master. Ang ‘Pu-men Pin’ ay isa lang pagpapakilala ng mga karanasan ng ilang mga tao na nakakuha ng paraang Pu-men.

Ngayong araw na ito ay may nagsabi sa akin na ang lahat ng magagandang tanawin na inilarawan sa Amitabha Sutra ay walang halaga sa kanya at wala syang interes na pumunta roon. Alam natin na sa bahagi ng sutrang ito ay ipinakilala ang Kanlurang Paraiso, at sinabing ang mundo roon ay gawa sa ginto, ang mga dahon ng puno ay gawa sa mga hi-

yas, at ang huni ng ibon ay kamangha-mangha, at ang tubig ng walong-kabutihan, ang lotus na namumulaklak ng iba't ibang kulay at kumikinang ng iba't ibang kamangha-manghang Liwanag, atbp. Pero sumasang-ayon ako sa kanya. Kung iyon lang ang nasa Lupain ni Amitabha, wala rin akong interes na pumunta doon. Maging gawa sa ginto o lupa man ang lupain ay walang halaga sa akin. Wala naman akong interes sa ginto ng mundong ito, kaya bakit ko gugustuhin ang ginto sa Busilak na Lupain? Kaya dapat nating maunawaan na kaya tayo pupunta sa Busilak na Lupain ay hindi dahil gusto natin ng mga mahahalagang hiyas o ng mga magagandang tanawin doon. Ang mga iyon ay inilarawan ni Shakyamuni Buddha para malaman ng mga tao kapag nakarating sila doon. Hindi tayo nagsasanay ng paglinang-sa-sarili ng may napaka-‘babang’ motibo tulad ng pag-aasam sa mga kamangha-manghang bagay ng Busilak na Lupain sa Kanluran.

Kapag narating natin ang Busilak na Lupain sa Kanluran, tayo ay magiging napakasaya at napaka-kapakipakinabang na nilalang sa ating sarili at sa buong mundo. Magkakaroon tayo ng Kapangyarihan na palayain ang ahat ng nilalang mula sa pagdurusa; tayo ay magiging Quan Yin Bodhisattva, Ta Shih Tzu Bodhisattva, at ang walang-hanggang Liwanag na Amitabha Buddha. Kaya dapat tayong magsanay, para maabot ang mga antas na iyon, at hindi para makita ang magagandang tanawin sa Kanlurang Busilak na Lupain.

Natural na ang mga Lupain ni Buddha ay labis na kamangha-mangha at hindi posible na kapag dating natin doon ay makikita pa rin natin ang mga templo at palasyo na gawa sa

pawid (Tawanan) o anumang maduming lugar tulad ng mga palengke sa ating mundo. Ang lugar na iyon ay kamangha-mangha, maganda, malinis, kabigha-bighani at nagniningning, at marami pang mga kaaya-ayang mga bagay. Kahit na may nabanggit si Shakyamuni tungkol dito, hindi iyon kompleto. Paano natin mailalarawan ang Busilak na Lupain o Ang Langit gamit ang lenggwahe ng mga tao? Pero dahil kanyang inilarawan ang maliit na bahagi nito, kaya nauunawaan ito ng konti.

Sa katunayan, ang lahat ng ito ay hindi inilarawan ni Buddha. Ito'y mga karanasan ng isa sa Kanyang mga disipulo sa kanyang meditasyon. Dinala ni Buddha ang disipulong ito paakyat sa Busilak na Lupain sa kanyang meditasyon, at pag-balik niya ay isinulat nya ang lahat ng nakita niya. Ang Amitabha Sutra ay hindi mga pangaral ni Buddha sa mundong ito. Ito ay mga direktang karanasan ng disipulo ni Buddha.

Kung nakabasa ka na ng isa pang Buddhist sutra na may kaugnayan kay Amitabha, ang Quan Wu Liang Show Ching (ang sutra ng Walang-hanggang Buhay), malalaman mo na nakita ni Queen Vaidehi ang Kanlurang Busilak na Paraiso dahil dinala siya ni Shakyamuni doon sa pamamagitan ng kanyang transedental na katawan. Alam ng mga nagsasanay ng Kato-tohanan na hindi ito ang daigdig na mararanasan ng 'taong hindi pa nakakarating sa mataas na antas.' Hindi ito ang antas ng ordinaryong tao. Dahil nakarating na si Queen Vaidehi sa mataas na antas ng pagsasanay, sa kanyang meditasyon ay nakarating siya doon kasama ang transedental na katawan ni Buddha at pagkatapos ay isinulat niya ang kanyang narana-

san. Ang ilang mga tao ay naniniwala na lumipad si Buddha nang personal papunta sa preso o kulungan para ituro sa kanya ang sutra na ito, pero ito ay hindi lohikal. May dalawang dahilan. Una, dahil si Shakyamuni Buddha ay may walang-katapang bilang ng mga transedental na katawan, hindi na Niya kailangan pumunta kung saan-saan ng personal. (At dapat ding isaalang-alang na imposibleng makalusot sa dingding ng preso!) Ikalawa, napakaraming estudyante ni Buddha, kaya wala syang masyadong oras para pumunta sa kanilang lahat ng personal. Ito ang kahulugan ng sinasabi ko na ang Ju Lai ay nasa kahit saan. Kung tayo ay tunay na sinsero, makikita natin ang maliwanag na anyo ng ating Master (transedental na katawan, Ju Lai). Ayon sa mga antas na ating naabot, ay dadalhin tayo ng nagliliwanag na katawan ng Master sa daigdig na narapat para sa atin. Dito nabuo ang Amitabha Sutra; dinala ni Buddha ang Kanyang disipulo sa Busilak na Lupain at isinulat ng disipulo ang lahat ng mga karanasan pagbalik niya. Ito ay isang klase ng talaarawan ng pagsasanay.

Halimbawa, pagkatapos ng inisasyon, isusulat mo ang anumang iyong naranasan o nakita. Pwede kang magsulat ng ganito: Isang araw nang nagtuturo si Master Ching Hai ng Paraang Quan Yin, na tinatawag ding Paraan ng Busilak na Lupain, nakita ko si Amitabha Buddha at ang maraming tanawin sa Busilak na Lupain, tulad ng lawa ng pitong-kayamanan, tubig ng walong-kabutihan, atbp. Sinulat mo ang lahat ng ito. Pagkatapos makalipas ang panahon, mayroong taong hindi nagsasanay ang nakabasa ng sinulat mo, pero wala itong kahulugan sa kanya dahil kung mula lang sa salita mo ay hindi niya malalaman kung ano ang tubig ng walong-kabutihan.

Ang tubig ng walong kabutihan ay tunay na napakagandang bagay. Ito ang pinakamasayang oras kapag nahipo natin ang Busilak na Lupain, hindi ito para sa mga ordinaryong tao. Ibig sabihin nito na may mataas ka nang panloob na antas; ikaw ay magiging isang Bodhisattva (Santo), na mabuti para sa'yo at sa lahat ng nilalang dahil ikaw ay magiging napakamakapang-yarihan at madali mong maililigtas sinoman.

Kaya, nagsasanay tayo para marating ang Busilak na Lupain hindi dahil tayo ay nag-aasam ng ganda nito pero dahil kapag narating natin ito ay nangangahulugan na nakamit na natin ang posisyon ng Bodhisattva, at iyon ang kailangan natin. Kapag tayo ay may mga katangian ng isang Bodhisattva, tiyak na ang ating mga kaluluwa ay maninirahan sa payapang lugar. Halimbawa, pagkatapos mong magtapos sa unibersidad at maging doktor, titira ka pa ba sa maliit at madilim na kwarto katulad ng dati? Dahil isa ka nang doktor ngayon, syempre maninirahan ka sa mas maayos, mas malinis na lugar na akma sa iyong posisyon. Kahit na nag-aral ka ng medisina para sa mga tao, para sa mga pasyente at hindi para sa magandang bahay, gayunman, ay natural na magkaron ka ng isang maayos na bahay kapagdaka.

Halimbawa, matapos kong isalin ang Pwersa ng Buhay (Dharma Lineage), ay maaring may isa na magsulat ng lahat ng magagandang nakita nya sa Busilak na Lupain sa Kanluran na kanya mismong nakita sa inisasyon. Para sa ibang tao, ang kanyang nairekord ay walang kahulugan, pero napakahalaga nito para sa kanya na nakakita nito. Napakakomportable, masaya, at magaan ang pakiramdam niya; at ang kanyang

karunungan ay labis na umunlad dahil nakarating siya sa ibang estado ng pag-iisip, nakamit nya ang mas mataas na antas. Ang lahat ng ito ang mahalaga sa kanya. Hindi dahil nakikita niya ang mga iyon, pero dahil sa malaking pagbabago na naganap para sa kanyang ikabubuti. Pero dahil hindi pa ito nararanasan ng iba, hindi nila maintindihan kung bakit napakahalaga nito sa kanya. Siya lamang ang nagbago. Sinomang makakita ng Kanlurang Busilak na Lupain ay magiging napakasaya at magtatamo ng higit na ‘supernatural’ na kapangyarihan at higit na karunungan. Kung nabasa lang natin ang ‘diary’ o talaarawan tungkol sa sariling karanasan ng iba, tiyak na wala itong halaga para sa atin. Gayundin, wala tayong nadaramang espesyal kapag binabasa natin ang paglalarawan tungkol sa Kanlurang Busilak na Lupain dahil hindi pa natin nararanasan ang antas na iyon, hindi pa natin iyon nakikita.

Halimbawa,maaring may magsabi na sa oras ng inisasyon ay nakita nya si ‘Quan Yin’ (Avalokitesvara, ang Diyosa ng Awa), pero maaring ang nakarinig nito ay mapapatanong, “Ano naman kung nakita mo Siya?” Para sa pangalawang tao ay walang halaga ito, pero sa unang tao ay “may mas higit pa sa kanyang nakita”; bukod sa Diyosa ay nakakita rin siya ng magagandang palasyo kung saan nakatira ang Diyosa. “Ang buo kong katawan at kamalayan ay nagbago nang makita ko Siya!” Ang kanyang naramdaman ay hindi mailalarawan. Hindi lang iyon pagkakita kay Quan Yin Bodhisattva, at iyon na yon; ang buo niyang katawan at kamalayan ay nabago nang makita nya Siya. Ang kanyang karunungan ay hindi na katulad ng dati. Ang panloob na pagbabago ang pinakamagandang bagay para sa kanya.

Dahil ang kanyang karunungan ay lumabas, siya ay sumaya; dahil ang bulaklak ng karunungan ay namukadkad at kanyang napagtanto ang walang-hanggang buhay, siya ay nagalak. Kapag ang isang tao ay nakita ang Buddha, siya ay magkakamit ng walang-hanggang buhay. Ang walang-hanggang buhay ay nangangahulugang walang pagsilang, walang kamatayan, at pagkawala sa pagkaalipin sa lahat ng bagay, lahat ng pagdurusang. Ang pagkilala sa Likas na Buddha at pagiging Buddha ay iisa. Hindi dahil gusto nating makamtan ang Likas na Buddha pero dahil gusto nating maging Buddha. Bakit natin gustong maging Buddha? Dahil gusto nating magkaroon ng karunungan at kapangyarihan para matulungan ang mga nagdurusang nilalang; at maunawaan ang kanilang pagdurusang dahil noon ay isa tayo sa kanila, at ngayon ay may kapangyarihan tayong tulungan sila. Hindi ba't magiging masaya tayo sa ganito? Kung dama natin na ito ay ating responsibilidad, tayo ay mayroong tamang pagtingin at kaya nating maging Buddha. Kailangan natin tumingin kay Buddha, kay Avalokitesvara at sundin ang mga turo ni Buddha.

Gusto nating maging Buddha hindi dahil nag-aasam tayo sa magandang Busilak na Lupain, sa pinakamataas na posisyon, sa 'supernatural' na kapangyarihan o sa dakilang karunungan, pero dahil gusto nating maging mabuting mamamayan o kasangkapan ng sansinukob para magdala ng kapayapaan sa pagitan ng malaking sansinukob at sa maliliit na mga sansinukob, dahil nakikita natin ang ang mundo ay napakagulo at ang mga tao ay nagpapatayan. Ang mga tao ay silang dapat na pinakamarangal sa mundo, pero karamihan sa kanila ay nag-

sasayang ng kanilang oras sa pagkain, pag-iinom, paglalaro, at paglalakwatsa. Araw-araw silang paulit-ulit na nagtatrabaho, kumakain, natutulog, pagkatapos ay mamamatay. Ano ang kahulugan ng kanilang mga buhay?

Pero ang buhay, sa totoo lang, ay hindi ganun kadali. Ang buhay ng karamihan ay puno ng pagdurusa, away, pagsusumikap, hindi pagkakaunawaan sa pagitan ng mag-asawa; nasaksihan natin ang pagkabangkarota, pagpapatayan at akusasyon kahit saan. Ang lahat ay kontrolado ng pagkasilang, pagtanda, pagkakasakit, at kamatayan. Walang sinoman ang pwedeng kumain, mag-inom, at maglakwatsa nang maginhawa buong buhay niya at mamatay ng masaya. Kung pwede ito, ang buhay ay napakaganda at walang sinoman ang magnanais na makawala sa pang-aalipin nito. Sa katunayan, ang pagsilang, pagtanda, pagkakasakit at pagkamatay ang komukontrol sa atin. Ang buhay ng mga tao ay halos katulad ng sa mga hayop: ang mga hayop ay kumakain, natutulog, at nagpapalaki din ng kanilang mga anak. Kahit na tayo ay mas matalino kaysa sa kanila, wala tayo masyadong pinagkaiba, dahil hindi pa natin napapaunlad ang sarili natin. Tunay na nakapanghihinayang na sinasayang natin ang ating isang daang taon na panahon!

Kung sinusulit natin ang isang daang taon para paunlarin ang ating mga sarili para sa pinakamataas na Katotohanan, tayo ay magiging mga Bodhisattva. Ang lahat ng sansinukob ay mapapasaatin. Magagawa natin anuman para matulungan ang iba at madali tayong makakapunta sa anumang lugar ng walang tiket sa eroplano. Syempre kailangan mo pa rin ng tiket para

sa iyong pisikal na katawan para makasakay sa eroplano. Kahit na ako'y mayroong 'supernatural' na kangyarihan (isa lang palagay) at kahit kaya kong lumipad sa himpapawid, papunta sayo, at lumipad papunta sa ibang disipulo sa ibang lugar, sa palagay ko'y hindi ako magtatagal, dahil aakalain ng iba na ako ay isang ibon at mababaril ako. (Tawanan)

Kaya, ang supernatural na kapangyarihan ay hindi masyadong kapakipakinabang. Pwede kang makarating saan man kahit hindi ka gumamit ng supernatural na kapangyarihan; kahit na ang katawan mo ay nandito, ang iyong transedental na katawan ay nasa kahit saan. Kaya natin sinasabi na si Shakyamuni ay isang Ju Lai at may walang katapusang mga manipestasyon (nagliliwanag na anyo o transedental na katawan). Siya ay iba kay 'Suen Wu Kong' (ang dakilang unggoy sa sinaunang Chinese na alamat 'Ang Paglalakbay sa Kanluran'), na kinailangang maglilis ng mga buhok at humihip ng isang buga ng hangin sa kanila at baguhin sila para maging maraming 'Suen Wu Kong.' Hindi ibig sabihin nito na si Suen ay nagkaroon ng walang katapusang mga transedental na mga katawan. Iyon ay isang klase lang ng mahika. Ang mga 'Suen' na nagmula sa kanyang mga buhok ay mawawala matapos ang dalawa o tatlong minuto at magiging buhok muli. Ang mga ito ay hindi katulad ng 'walang-katapusang bilang ng nagliliwanag na mga katawan.' Huwag kayong malito rito.

Ang walang katapusang transedental na mga katawan ay 'hindi dumadating, at hindi umaalis.' Ang kanyang katawan ay nandito, pero sya ay nagpapakita rin kahit saan at alam nya

ang kahit ano. Hindi nya kailangang gumawa ng anumang espesyal at sya'y kumakain, natutulog, nagsasalita na parang ordinaryong tao. Gusto nyo bang maging Suen o Ju Lai? Syempre, tanging ang pagiging-Buddha ang walang-hanggan at walang-katapusan, habang ang Suen ay nasa loob pa rin ng Tatlong Daigdig at hindi makakalabas sa kontrol ng 'palad ni Buddha.' Matapos nyong maging Buddha, hindi ibig sabihin nito na hindi mo na kailangang kumain o matulog kailanman. Ang panlabas na anyo ng isang Buddha ay katulad pa rin ng sa ordinaryong tao, kumakain din, natutulog, at nagtatrabaho. Pero habang ginagawa nya ang mga bagay na ito, ay tinutulongan nya rin ang lahat ng nilalang. Samantala, kapag ang isang ordinaryong tao ay kumakain o natutulog, wala siyang nagagawang mabuti para kaninoman. Wala syang nagagawang mabuti kahit sa sarili nya, sa iba pa kaya!

Kaya matapos mong maging isang Buddha, mukha ka paring ordinaryong tao, pero ang totoo ikaw ay iba. Ang isang Buddha ay kumakain, natutulog, at nagtatrabaho, pero kasabay nito ay marami syang ginagawang mga hindi-nakikitang gawain. Habang ginagawa natin ang lahat ng ating gawain, ginagawa lang natin iyon, wala nang iba. Ang ating mga katawan ay nandito at walang mga transedental na katawan na 'hindi dumadating at hindi umaalis.' Hindi tayo Quan yin Bodhisattva at hindi natin kayang palayain ang mga nilalang ng sansinukob. Ito ang pinagkaiba ng mga Bodhisattva at ordinaryong mga tao; kung hindi, wala nang dapat pang pag-usapan tungkol sa kanila! Sinoman ay pwedeng maging Ju Lai. Basta alam nya ang susi, binuksan nya ang pinto, at sinubukan nya ang kanyang makakaya para paunlarin ang sarili

niya. Si Shakyamuni ay nagsanay sa loob ng anim na taon, at si Hui Neng ay nagsanay sa loob ng labing-anim na taon. Sa wakas ay narating nila ang pagiging-Buddha, at kaya natin itong makamit kung maglalaan tayo ng oras at magsisikap na marating ito.

Sinabi ni Shakyamuni Buddha, Lahat ng nilalang ay may Likas na Buddha. Ibig sabihin nito na pati ang mga hayop ay mayroon din nito. Pero bakit hindi nila kayang maging Buddha, at tanging ang mga tao lang ang pwede? Ito ay dahil tayo ay may 'consciousness' at 'subconsciousness' para husgahan ang mga bagay-bagay, tayo ay may mataas na antas ng kahusayan sa paghuhusga at karunungan. Ang mga hayop ay may kakayanan ding husgahan ang mga bagay, pero masasabi lang nila kung alin ang mapanganib, at kung saan sila makakakuha ng pagkain na makakain o tubig na maiinom. Maaring sila ay may matatalas na pang-amoy, pero hindi nila alam ang pinagkaiba ng kabutihan sa kasamaan. Ang tama sa mali, pero alam ito ng isang tao. Maaari nyang piliin ang Langit, impyerno o mundo. Pero dahil hindi lahat tayo ay may ganong kataas na karunungan, ang iba ay mapupunta sa impyerno kahit na Langit ang pinili nya, at ang iba ay napupunta sa maling daan sa halip na sa kalayaan mula sa pang-aalipin ng pagsilang, pagkamatay, at muling-pagsilang.

Kaya, kung tayo mismo ay hindi natin alam ang Daan, kailangan nating humanap ng isang naliwanagang tao na makapagdadalala sa atin sa simula, at pagkatapos ay kailangan nating magpatuloy nang mag-isa. Dapat tayo mismo ay maliwanagan at maging naliwanagang Master dahil tayo mismo ay ang

ating sariling matatalinong ‘master.’ Sinoman ay pwedeng maging doktor kung siya ay naturuan ng mahusay na doktor, ang paraan ng pagiging Buddha ay ganon lang din.

Kaya sinabi ni Shakyamuni Buddha, Lahat ng nilalang ay may Likas na Buddha. Kaya rin nating maging Buddha sa buhay na ito. Hindi si Buddha nagkamali; totoo talaga ito. May-roon akong sapat na karanasan para tiyakin sa inyo na ang sinabi ni Buddha ay tama. Kahit hindi ka maging Buddha sa buhay na ito, ay kaya mong maging isang Bodhisattva, ang pinakamataas na Bodhisattva. Ito ay natitiyak ko sa inyo. Hindi ako isang Bodhisattva pero kaya kong gumawa ng Bodhisattva. Tulad ito ng kahit na ang tao ay hindi kotse, pero kaya nyang gumawa ng kotse. Kung gusto mong maging Bodhisattva, sasabihin ko sa inyo kung ‘paano’ sa sunod, pagbalik ko rito.

T: Kung ang isang tao ay napaunlad ang kanyang sarili at naging isang Buddha, sya ba ay kapareho ng Buddha katulad ni Shakyamuni o ibang Buddha?

M: Narating nila ang parehong antas. Pero hindi sila iisa o dalawa.

T: Kung ang isang tao ay hindi nakatanggap ng inisasyon, at hindi rin nagsasanay para sa kaliwanagan, posible nya bang marinig ang misteryosong Tunog? Kung oo, paano nya masasabi kung alin ang totoo at hindi?

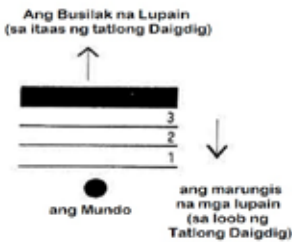
M: Ito’y posible, pero hindi iyon ang tunay na Tunog, at hindi niya iyon maririnig kailan man nya gustuhin, at hindi nya rin alam kung aling daigdig ang kinakatawan ng tunog na iyon.

Pero ang aking paraan ay kompleto. Alam nito ang tama sa mali, at ito ay my pangprotektang kapangyarihan. Hindi ka magkakaranas ng anumang mga sagabal mula sa Maya na nang-iistorbo, at sa pagtagal mong nagsasanay, sa pagtaas ng antas na iyong mararating.

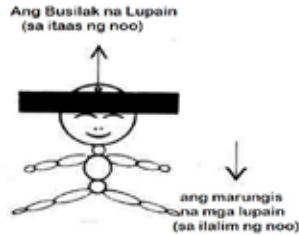
Sinoman na nagsasanay ng Paraang Quan Yin ay maririnig ang panloob na Tunog at makikita ang mga panloob na karanasan kailanman. Kung hindi natin patuloy na makita ang mga karanasan araw-araw, ang mga iyon ay hindi totoo. Ang mga panloob na karanasan na dumadating ngayon ay dadating uli bukas. Halimbawa, ang templo ay nandito at totoo, hindi lang isang pangitain, kaya twing dumadating tayo rito, nakikita natin ito. Kung nakikita lang natin ito sa ating panaginip o imahinasyon, hindi natin ito makikita araw-araw.

Alam ng isang naliwanagang Master ang klase ng panloob na tunog na iyong maririnig sa bawat antas. Matapos ka niyang bigyan ng inisasyon, ay maririnig mo ito anumang oras araw-araw. Ang inisasyon ay garantiya na maririnig mo ang panloob na Tunog, at kung patuloy kang magsasanay nang matiyaga, malalaman mo kung anong antas ang iyong narating. Dipende sa tunog na iyong narinig, malalaman mo kung anong antas ang narating mo. Bago ang inisasyon ay ipapaliwanag sayo ng Master nang malinaw kung anong uri ng antas kapag narinig mo ang isang Tunog. Para itong mapa na nagtuturo sa iyo ng senyales at malalaman mo ang lugar kapag nakarating ka roon.

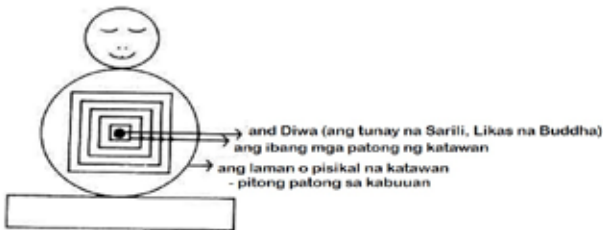
Kaya, ang buhay ng tao ay napakahalaga. Hindi ako magbibigay ng inisasyon sa isang aso dahil ang Likas na Buddha nito ay napakaliit para malaman kung paano gamitin ang Paraan, kahit na bigyan ko ito ng transmisyon. Pero kaya nating mga tao. Kaya nating unawain ang salita ng Master and sundin ang kanyang instruksiyon. Kahit na hindi natin maunawaan, hindi bale, dahil nauunawaan ito ng ating ‘sub-consciousness.’ Kahit ako ay tahimik, mabibigyan ko pa rin kayo ng inisasyon. Tanggalin na lang natin ang pagsasalita at gawin mo lang ang ginagawa ko at sapat na iyon; nakuha mo ang Paraan nang walang anumang salita o galaw dahil ang Pinakamataas na Katotohann ay walang ‘tunay na anyo.’ Ang ‘Katotohanan na walang anyo’ na isinalin ng Ikaanim na Patnyarka na si Hui Neng ay kapareho lang ng aking isinasalin!

Picture 1

Picture 2

Picture 3

Asura

Sinabi ni Supreme Master Ching Hai

Marso 13, 1987

Taipei, Formosa

(Orihinal sa Chinese)

Matagal na rin nang huli ko kayong nakita. Ngayon, gusto kong ibahagi sa inyo ang tungkol sa sitwasyon ng Asura (ispiritu ng isa sa anim na direksyon ng pag-iral). Gusto nyo ba itong pakinggan? Sa Formosa ay maraming nagtuturo sa iba ng meditasyon o mudras (sikretong galaw ng kamay) o ng mga bagay tulad niyan. Sinasabi na sa simula ng pagsasanay, may mga mararanasan ang mga estudyante, pero pagdaka'y nakakaron sila ng maraming problema, at karamihan ay nasa-sapian. Kaya maraming tao ang nagtatanong sa akin ng tungkol dito. Ang mga 'guro' na iyon ay parang may isang uri ng mahika at tinuturuan nila ang iba na lumundag dito at doon at gumawa ng mga kakaibang mga bagay. Ang ibang tao ay mausisa tungkol dito at gusto ito dahil hindi pa sila nagkaroon ng pagkakataon na matutunan ang mga iyon, o kahit man lang matutunan nilang lumukso sa hangin habang ang kanilang mga katawan ay kumakalog. Pero paglipas ng panahon, ang mga estudyanteng ito ay nagkakaproblema. Marami sa kanila ang nagpunta sa akin nagtatanong at nagrereklamo tungkol

dito, pero marami pa rin ang naniniwala sa bagay na ito.

Ito'y nangyari hindi lang sa Formosa, kundi pati sa Germany. Noong ako ay nasa Germany, marami akong nakitang mga kasong ganito. Ang mga taong iyon ay hindi sumunod sa totoong Master. Nakakarinig sila ng ilang panloob na tunog buong araw, hindi ang totoo at kamangha-manghang tunog na higit sa mundong ito pero mga maiingay na nagsasalita sa kanilang tainga kaya hindi sila makakain o makatulog. Masyado silang naiistorbo na sila ay naging mahina at nerbyoso. Sa katumayan, walang misteryoso dito. Ang mga maiingay na tunog ay mula sa mga nilalang sa mababang-antas ng daigdig ng Asura.

Kapag tayo ay namatay, hindi tayo makakapunta sa Langit kung wala tayong maraming meritos mula sa pagsasanay ng Katotohanan. Ang ilang mga biyayang pabuya ay maaari tayong tulungang maging mga 'deva' (*makalangit na nilalang sa loob ng Tatlong mga Daigdig), pero tanging ang may napakaraming meritos lang ang pwedeng maging isang Bodhisattva, at napakakonti ang nakakarating sa pagka-Buddha. Pero hindi ito ang ating paksa ngayon. Ang mga taong wala masyadong biyayang pabuya pero walang mabigat na sagabal na karma ay hindi pupunta sa impyerno o magiging ligaw na kaluluwa pagkatapos mamatay. Sa halip, sila ay magiging mababang nilalang-Asura, naninirahan sa lugar na pinakamalapit sa Mundo. Malayo-layo rito ang langit (hindi ang Kaharian ng Diyos).

Ang daigdig ng Asura ay nahahati sa dalawa. Ang isa ay 'lan-

git,' at ang isa pa ay 'impyerno.' Pareho itong nasa daigdig ng Asura. Ang mga nasa impyerno ay walang kalayaan, tulad ng mga bilanggo sa kulungan. Samantala ang mga nasa 'langit' ay nagtatamasa ng kalayaan at pwede silang dumating at umalis kung gusto nila. Mayroon din silang mga mahika. Mahilig silang makipag-away, pagkatuwaan ang iba, at manggulo sa mga tao. Binubulungan nila ang mga tao na gawin ito o iyon pero ang totoo, minsan ay gusto lang nilang lokohin ang mga tao o magsaya kasama sila at walang masamang intensyon.

Ang mga kaluluwa ng ilang tao – o ng mga 'master' – ay mas sensitibo. Minsan, kapag ang kanilang mga kaluluwa ay umalis sa kanilang mga katawan, papasok ang mga Asurang nilalang sa kanilang katawan nang sandali, para gamitin ang kanilang mga katawan para gumawa ng masamang bagay o para magpakasaya sa mga makamundong kaligayahan. Minsan ang isang katawan ay pwedeng panirahan ng maraming ganyang mga nilalang, at tinatawag natin siyang sinapian. Maririnig natin syang nagsasalita sa maraming iba't ibang boses na hindi katunog ng boses nya. Minsan, hindi iyon ang gusto nyang sabihin, pero hindi na nya makontrol ang kanyang bibig. Bumubuo sya ng iba't ibang tunog dahil napakaraming Asurang nilalang ang naninirahan sa kanyang katawan sa oras na iyon, nagsasalita sya at ginagawa anumang gustuhin nila, at wala syang magawa.

Ang ilang mga nilalang na Asura na hindi masyadong malisyoso ay basta na lang aalis matapos na magsawa sa pag-sasaya sa atin. Sa kasong ito, ang taong sinapian ay hindi masyadong masasaktan. Pero ang ibang mga Asura ay gaha-

man. Gusto nila ang katawan ng tao at gusto nila itong angkinin habang buhay, kaya hindi sila aalis matapos nilang tirahan ito. Pumapasok sila sa katawan ng tao gaya kapag ang mga tao ay lumipat sa isang hindi-okupadong lugar at hindi aalis kahit na pilitin sila.

Ang mga hindi nagsasanay ng tamang paraan, at hindi sumusunod sa isang mabuting Master para makatanggap ng nakapagpoprotektang kapangyarihan, at ang mga mas sensitibong mga kaluluwa ay madaling maka-engkwentro sa mga mabababang mga Asurang nilalang. Kapag pumasok sila sa sa katawan mo, hindi mo agad mapapansin. Minsan may maririnig kang nagsasalita sa iyong tainga pero wala namang tao sa paligid. Minsan pwede mo rin silang makita. Dipende kung gaano ka kasensitibo. Ang mga tao na nakakakita ng mga demonyo ay nakakakita rin ng mga Asurang nilalang na dumadating.

Kapag nilapitan ka ng mga Asurang nilalang, hindi mo makikita ang totoo nilang anyo. Mayroon din silang mahika, kaya nilang mag-anyong mga banal na imahen, tulad ni Shakyamuni Buddha o Amitabha Buddha. Kaya rin nila mag-anyong ako. Subalit, ang mga nagsasanay-ng-Katotohanan na may paggabay ng isang perpektong Master ay kayang malaman kung sila ay totoo o peke. Halimbawa, kapag ang isang Asura ay nag-anyong ako at nakipag-usap sa iyo, kung ikaw ay aking disipulo, malalaman mo agad kung iyon ba ay aking manipstasyon o pagbabagong-anyo ng isang Asura. Pero kung hindi ka sumusunod sa akin sa pagsasanay o kung wala kang gabay mula sa isang naliwanagang Master,

malilinlang ka na sila ay totoong Amitabha Buddha, Hesu-kristo, Avalokitesvara (Quan Yin Bodhisattva) o iba pang mga Buddha at magpapatirapa ka sa harapan nila. At gagawin mo ang anumang iatang nila sayo, na kadalasan ay mga kakai-bang mga bagay. At maari ka rin nilang utusan na turuan ang ibang tao, na magbigay ng inisasyon, at gawin ang mga mudras (sikretong mga senyas ng kamay) at maglulundag. Min-san ay may maririnig kang mga boses na nagsasalita sa loob mo na nag-uutos sayong gawin ang isang bagay, kadalasan ay walang-kwentang mga bagay. Kahit na ang mga ‘pekeng Buddha’ ay nahuhulaan ang mga maliliit na bagay, karami-han sa mga sinasabi nila ay hindi totoo at mali. Halimbawa, maaari nilang sabihin sa iyo kung ano ang mangyayari bukas, pero ang totoo ay hindi iyon mangyayari. Siguro isang porsy-ento lang nang sinasabi nila ang magkakatotoo.

Kapag ang mga ispiritu na iyon ay lumapit sa inyo, ang mga tunay na nagsasanay-ng-Katotohanan ay mararamdaman o makikita ito, pero ang mga hindi-nagsasanay-ng-Katotohan-an ay hindi. Kapag ang mga Asurang nilalang ay tinirhan ang ating katawan o nanahan sa atin ng panandalian, uutusan nila tayong gumawa ng maraming mga bagay o makipag-away sa iba. Sa nakaraang walong buwan nang ako ay nasa Germany ay tumira ako sa isang templo, kung saan ko nakilala ang isang Aulacese na babae na iniistorbo ng ingay buong araw. Ang mga demonyong iyon ay nagsasalita ng masama sa kanyang anak at manugang at sinasabi sa kanya na hindi nila tinatrato ng mabuti sila, pero ang totoo ay hindi iyon totoo. Sinadya iyon ng mga masasamang ispiritu para lumikha ng hindi pagkakaunawaan. Maya-maya ay sinabi nila sa kanya

na makipag-away sa ibang tao kung saan sya nagtatrabaho at pati na humawak ng kutsilyo at habulin ang iba, para tangkaing patayin. Kahit na wala syang napatay, nagdulot sya ng gulo at kaba sa lugar at sa huli ay natanggal sya sa trabaho. Hindi rin sya magkaroon ng kapayapaan sa tahanan, parating nakikipag-away sa kanyang anak at manugang dahil pinagsususpetsahan niya sila. Sa katunayan, pinag-iisipan niya ang sinoman dahil sinasabihan siya ng mga Asura na ang taong iyon ay aatakihin sya pagkatapos ng limang minuto o gagawan sya ng masama pagkatapos ng dalawang oras. Paulit-ulit ito kaya ang sinapiang babae ay mapupukaw, makukumbinsi, at makikipag-away sa iba, kahit na ang mga sinabi ng mga masasamang ispiritu ay hindi totoo.

Ang mga Asurang nilalang ay nalilibang na pag-awayin ang mga tao dahil likas sa kanila ang pakikipag-away. Ang mga tao na mahilig makipag-away nang sila ay nabubuhay pa ay madadala sa direksyon ng Asura kapag sila ay namatay, kung saan sila ay mananatiling ganito. Gagamitin nila ang mga maramdaming tao, na may maliit na karunungan at mapaniwala-sa-iba para makipag-away sa iba. Pagkatapos, ang mga Asurang nilalang ay magtatawanan at lilibangin ang sarili nila.

Minsan, sila ay nasa anyo ni Shakyamuni Buddha, Quan Yin Bodhisattva, Chi Kung (nakaraang pinaniniwalaang Buddha sa China) o iba pang mga maliliit na diyos para linlangin ang mga tao. Sasabihin nila na sila ay ang diyos na dumating para turuan ang mga tao, at uutusan ang taong iyon na sambahin sila. Minsan ay nangangaral din sila ng ilang mga sermon,

na minsan ay may kabuluhan dahil may natutunan sila noon. Kung, ang mga tao ay natututo, bakit hindi sila? Maaring nakikinig muna sila sa ibang nangangaral at pagkatapos ay uulitin nila iyon sa iba, at sasabihan ang nakikinig na sambahin sila o mag-alay sa kanila. Minsan ay uutusan nila ang tao na mag-asawa ng madami dahil mahilig sila sa ‘sex.’ Pero sila mismo ay walang katawan para matamasa ito, kaya sasabihan nila ang sinapian na mambabae o kumain ng karne o nang anumang espesyal, at gagamitin nila ang katawan ng taong iyon para tamasahin ang lahat ng mga bagay na gusto nila

Ang mga naninigarilyo o umiinom ay nasa impluwensya rin ng mga Asura. Nakikita ng mga nagsasanay-ng-Katotohanan na bukas ang mga mata-ng-karunungan na ang mga naninigarilyo, nagdodroga, nagsusugal o nag-iinom ay napaliligiran ng mga hindi-nakikitang Asura. Kahit ang amoy lang ng sigarilyo ay nagpapasaya sa kanila. Hindi sila makapanigarilyo, makapag-inom, makapag-sugal, o makapg-droga dahil wala silang katawan, kaya ginagamit nila ang mga maramdamin at mahihinang tao, at hinihikayat silang gumawa ng mga bagay-bagay.

Sa pagdami ng naiinom ng mga taong ito, sa pagdami pa ng gusto nilang inom dahil ang mga Asurang nilalang na napaaligiran sila ay mag-iimbita pa ng mas maraming mga Asura para makisali. Sa pagdami ng mga Asurang nilalang, sa pagdami nang dapat inumin ng sinapian. Kaya hindi madali para sa isang lasenggero na tanggalin ang kanyang bisyo. Gayundin sa mga naninigarilyo, nagdodroga, nagsusugal at iba pa. Sa Chinese, tinatawag natin silang ‘ang nagsusugal na multo’

o ‘naglalasing na multo.’ Sa palagay ko ay hindi lamang ito bi-ru-biruan o karinawang paniniwala, pero isang napakamaka-totohanan na paghahalintulad.

Gayunpaman, ang mga nagsasanay ng Paraang Quan Yin ay kayang putulin ang masamang bisyo nang napakabilis. O kung hindi ay hindi ganon kadali. Marami akong mga estudyante na noon ay naninigarilyo; ang totoo ay konti lang, hindi marami, dahil hindi gaanong maraming mga naninigarilyo ang may pag-aasam na hanapin ang Katotohanan. Ang ilan sa kanila ay naninigarilyo ng tatlo o apat na pakete ng sigarilyo sa isang araw, pero pagkatapos ng inisasyon ay tumigil na sila sa paninigarilyo agad. Ang isa sa kanila ay nandito sa bulwagang ito, pero ayoko syang ipakilala dahil baka ayaw nyang ipaalam. Hindi lang sya huminto sa paninigarilyo, kundi pati ang kanyang mga kaibigan ay naimpluwensyahan din niya at tumigil na rin sa paninigarilyo.

Ganon din sa pag-iinom. Mayroong isa na nag-iinom sa loob ng nakaraang limampu’t limang taon ng buhay niya, at pagkatapos ng inisasyon ay itinigil nya agad ito. Matapos nyang magsanay ng Paraang Quan Yin ay tinanggal na nya ang paninigarilyo, pag-iinom, at pagkain ng karne nang natural, agad, at lubusan. Ito ay labis na ikinagulat ng kanyang mga kaibigan at nagtataka sila kung bakit napakalaki ng ipinagbago niya. Hindi nila ito mapaniwalaan. Pero ito ay isang moderno at totoong kwento, at hindi isang alamat.

Naniniwala ba kayo na ang pag-iinom ay nagmula sa impluwensya ng mga Asura? Mayroon ba sa inyo ang nakakakita

ng sitwasyon na ito? Tayo ay nasa ilalim ng kanilang impluwensya dahil ang ilan sa kanila ay masama, ang ilan ay pilyo at ang iba ay mahilig mag-inom o manigarilyo. Tayo mismo ay alam natin kung anong uri ng Asura ang lumalapit sa atin. May mga tao na hindi maayos sa pagsasanay, na hindi nagsasanay ng tamang paraan, o nagsasanay nang walang tamang layunin; nagsasanay sila, pero sila mismo ay hindi sapat na malinis. Halimbawa, nagsasanay sila para lang lalong sumikat, yumaman, at magkaroon ng supernatural na kapangyarihan; o hindi nila kayang tanggalin ang kanilang mga pagnanasa at sila ay sugapa pa rin sa pagkain ng karne, pag-iinom, o sa sex, atbp. Kung labis labis ito, ang mga Asura ay gagamitin ang katawan nila para gumawa ng mga maling mga bagay. Ito ang pinakamasamang Asura. Ang pinakamasamang Asura ay pinag-aaway ang ibang tao. Ang masamang klase ng Asura ay paiinomin, paninigarilyohin lang tayo at iba pa.

Hindi lang ang mga nagsasanay ng Katotohanan ang ginagamit ng mga Asura, kundi pati ang mga ordinaryong tao rin. Ang pinakamasamang Asura ay pinakagusto nila ang mga tao na hindi nagsasanay ng tama o nagsasanay para sa masamang mga motibo, samantalang ang mga maliliit na Asura ay iniimpluwensyahan lang ang mga sensitibo o mga mahihina ang kontrol sa sarili na maging adik sa sigarilyo, alak, o droga, na sumisira sa kanilang mga katawan at ispiritu. Ang mga ito ang tunay na kaawa-awa na mga tao dahil kahit hindi nila gusto at hindi nila gawain ang mga ito, ang kanilang katawan ay ginagamit ng ibang nilalang dahil sa sarili nilang kahinaan.

Ang sitwasyon na ito ay madalas nangyayari na mabibitag

ka sa problema kung hindi ka maingat; ang mga Asurang nilalang na iyon ay paniniwalain ka na sila ang mga Buddha, mga Bodhisattva. Noong una ay tayong mga tao ay may tali-no para matukoy ang katotohanan. Magtataka tayo: “Paano nangyari na ang Buddha ay gustong gawin ang mga masasamang bagay na iyon? Ang mga Buddha at Bodhisattva ay sila ang dapat na pinakamarangal, pinakamatalino, at pinakamaawain. Bakit nila gustong magkaroon ng maraming mga babae, kumain ng karne at mag-inom?” Sa puntong ito, ay susubukan nilang gamitin ang kanilang malalaking mga dahilan para kumbinsihin tayo; at dahil ang ating mga katawan ay pinaninirahan na nila, maniniwala naman tayo. Kapag tayo ay kontrolado na nila, hindi na tayo makakaalis at gagawin natin anumang sabihin nila. At doo’y mawawala na ang ating mga karapatan at tayo ay manghihina nang manghihina, unti-unting mawawala ang ating sariling mga kakayanan hanggang sa kailangan nating dumipende sa kanila ng lubusan. Hanggang sa parang hindi na tayo umiiral, at tayo mismo ay naging Asurang nilalang na!

Kapag ang ating master ay wala sa ating katawan, ang ating katawan ay wala nang silbi para sa atin. Tinatawag natin itong ang ating ‘master’ o ating ‘kaluluwa,’ ating ‘tunay na mukha’ o ‘karunungan.’ Kung wala ang ‘master’ o ‘kaluluwang’ ito, ang ating katawan ay hindi na natin magagamit; ito ay naging instrumento na ng mga Asura.

Ang daigdig ay puno ng mga Asurang nilalang at iba pang nilalang, na makikita mo kung ang iyong mata ng karunungan ay bukas. Napakaraming mga nilalang bukod sa inyo, tulad ng

mga deva at Asura, na ngayon ay nandito rin at nakikinig sa aking lektyur. Hindi lang ang aking pisikal na katawan, kundi pati ang aking panloob na Master, mga Buddha at mga Bodhi-sattva ang nagbibigay ng lektyur. Hindi nyo ang mga ito nakikita dahil ang inyong mata-ng-karunungan ay hindi pa bukas. Kaya baka maisip nyo na mga tao lang ang nandito.

Napakaraming mga Asurang nilalang, multo at demonyo sa mundong ito. Hindi 'lahat' nang nakikita nyo ay mga tao. Pero hindi mo matutukoy 'kung sino ang ano' dahil ang inyong mga mata ng karunungan ay hindi pa bukas. Kapag nakikita nyo na ito, baka matakot kayo dahil malalaman mo kung sino ang hindi na isang tao. Minsan, hindi tayo direktang iniistorbo ng mga Asura sa halip ay ginagamit nila ang ating pamilya para guluhin tayo. Halimbawa, kapag gusto nating magsanay, susubukan nilang istorbohin tayo at kung hindi sila magtagumpay, gagamitin nila ang ating kapamilya para istorbohin o pigilan tayo sa pagsasanay. Ang lahat ng ito ay dala ng impluwensya ng Asura. Kahit na ang mga matataas na antas na Asura ay kabilang pa rin sa Tatlong mga Daigdig. Ayoko itong tawaging 'langit kung saan walang proseso ng pag-iisip at wala ring proseso ng hindi-nag-iisip' o sa iba pang salitang Budismo. Napakakomplikado. Gusto ko itong pasimplihen kaya tinatawag ko na lang Unang Daigdig, Ikalawang Daigdig, Ikaapat na Daigdig, atbp. Sa ganito ay mas madali nyong maiintindihan. Ang Unang Daigdig ay puno ng mga Asurang nilalang, ang Ikalawang Daigdig ay para sa mga tao na may mas mataas na kaalaman at mas maraming mabubuting gawain nang sila'y nabubuhay pa. Sa loob ng Ikalawang Daigdig, ay may napakarami pang mga iba't ibang

mga lugar, ang mga pagpapahayag tungkol dito ay mababasa nyo sa mga Buddhist sutra, kaya ayokong sayangin ang oras nyo rito. Kung gusto nyong malaman ang mga pangalan ng mga lupain, pwede nyo itong hanapin sa diksyonaryo ng mga terminolohiya ng Budismo o sa mga sutra.

Dahil sa Ikalawang Daigdig, ay maraming mga iba't ibang antas, ang ilang mga nilalang dito ay hindi ganon ka-palakai-bigan, na guguluhin tayo kapag gusto nating marating ang mas mataas na antas. Sila ay mas makapangyarihan kaysa sa Asura, kaya ang pang-iistorbo na ginagawa nila ay mas matindi rin. Mahirap marating ang Ikalawang Daigdig, pero mas mahirap makita ang mga Buddha at mga Bodhisattva, dahil lahat ng mga tarangkahan sa daan ay hinaharangan ng maraming mapanggulong mga nilalang na ayaw tayong padaanin.

Syempre, ang mga Asura ay mayroon ding mga supernatural na kapangyarihan. Maari nila tayong pahiram ng kapangyarihan ng 'mata-ng-deva' (banal na paningin, walang-hangganang paningin). Mayroon silang ganitong abilidad dahil wala silang pisikal na katawan at hindi sila napipigilan nito at mas malaya sila kaysa sa atin; kaya nilang lumipad ng malaya at mabilis. Nakikita nila ang mga "invisible beings" (nilalang na hindi nakikita ng ordinaryong tao) dahil sila mismo ay "invisible." Mas nakakakita sila ng maliwanag kaysa sa atin, kaya minsan ay nababasa nila kung ano ang iniisip ng tao at nakapanghuhula sila ng ilang bagay na mangyayari. Pero wala itong kwenta. Kapag sila ay umalis, babalik tayo sa kung ano tayo noon, at walang natutunang espesyal, o mas magiging bobo tayo, mas mahina kaysa dati dahil makakali-

mutan natin kung paano gamitin ang pisikal na katawan muli. Sa twing gusto nilang gamitin ang ating katawan, itutulak nila ang kaluluwa natin sa tabi na para tayong patay; ang ating kaluluwa ay nasa tabi lang ng ating katawan at alam ang mga nangyayari pero wala tayong magawa dahil ang ating katawan ay nasa kanilang kontrol.

Ngayon lang ay nabanggit ko na maraming mga sensitibong tao ang kinokontrol ng masasamang ispiritu dahil sila ay mas ignorante at madaling maniwala sa iba. Tiyak na ang mga ito ay gagamitin ng Asura. Ang isa pang klase ng tao na gagamitin ng Asura ay ang mga nagsasanay-ng-Katotohanan na walang mahusay na Master para gabayan sila, na walang mahusay na pamamaraan para protektahan sila o ang mga tao na ang motibo ay hindi mabuti. Naglalayon silang magkaron ng supernatural na kapangyarihan para maging sikat, yumaman, hangaan, atbp. Ang mga Asura ay masaya kapag ganito. Gagamitin nila ang pagkagahaman ng mga tao at pakikitaan sila ng ilang supernatural na kapangyarihan para paniwalain sila na sila ay mga Buddha o Bodhisattva na dumating para turuan ang mga tao. Sasabihin nila, “Dumating ako para turuan ka dahil nakita ko kung gaano mo gustong magsanay para sa Katotohanan.” Nangangaral din sila, sasabihan ka ng maraming bagay, at dadalhin ka sa mga pekeng kalangitan para magsaya.

Kaya ang pinakamahalaga para sa mga nagsasanay sa Katotohanan ay mayroon kang marangal na hangarin. Ang marangal na hangarin ay ang paghahanap ng liberasyon para ating sarili at para sa ibang mga ‘sentient’ na nilalang mula sa sirkulo ng pagsilang at kamatayan. Bukod sa marangal at busilak

na hangarin, kailangan din ng ligtas at tamang pagsasanay sa pinakamataas na paraan at ng pinakamataas na naliwanagang Master. Hindi lang pagbibilang ng paghinga ang pagsasanay, ito ay napakababang teknik.

Gaya ng sinabi ko, ang isang nagsasanay na nag-aasam ng supernatural na kapangyarihan ay dadalhin ng 'Buddha' na mga Asura na nagbabalat kayo lang patungo sa mga pekeng langit na katulad ng 'Kanlurang Paraiso.' Ang mga Asura ay may kakayanan ng imahinasyon, lalo na ang mga may maraming mga biyayang pabuya, na nakalilikha ng mga pekeng langit. Tutuladin nila ang maliit na bahagi ng Kanlurang Paraiso para makapamasyal ang tao. Ang isang ordinaryong tao na hindi pa nakakarating sa totoong Kanlurang Paraiso, hindi nya alam kung ang kanyang nakikita ay totoo o hindi. Ito ay parang tayo ay nahipnotismo o nalasing. Oo lang tayo ng oo sa anumang sabihin ng iba, ang ating sariling karunungan at pag-iisip ay hindi gumagana at hindi makapanghusga. Hindi natin alam kung ang nakikita natin ay Buddha o hindi at nagpapatirapa tayo sa kanya, o nag-aalinlangan tayong lumapit sa kanya sa takot na baka ito ay hindi pagrespeto sa Buddha. Kaya paano natin masasabi kung siya ay totoo o peke?

Sasabihin ng pekeng Buddha, "Ikaw ay Buddha na ngayon (o Bodhisattva, o Arhant, atbp.) at may misyon ka na magturo sa iba." Ituturo nila ang paraan at kung anong mga gagawin. Kaya, nakikita natin na ang mga tinatawag na 'mga master' sa panahon ngayon ay nakakapagpadama rin sa tao ng 'tugon.' Ang mga taong ito ay mararamdaman ang sarili nila na lumulundag, kumakalog, o nagmumudra (sikretong pagsesen-

yas ng kamay). Nakakarinig sila ng mga boses sa tainga nila o nahuhulaan nila ang mangyayari kinabukasan o sa sumunod. Kayang manggamot ng mga Asurang nilalang ng mga karam-daman, pero ang mga hindi malulubha lang, dahil ang kanil-ang kapangyarihan ay limitado. Pero, mas lalo silang panini-walaan ng mga tao at susunod sa anumang sabihin nila.

Minsan ay gumagawa ang Asura ng UFO at pasasakyin at ililibot tayo. Akala mo na sila ay mula sa langit, pero ang totoo ito’y mga Asurang nilalang lang na may UFO na nagdala sa atin sa daigdig ng Asura. Dahil ang daigdig na iyon ay napakaganda rin, mapagkakamalan natin iyong Langit o Nirvana. Kapag andun na tayo, hindi natin matukoy kung ano. Ang kanilang daigdig ay daan-daang beses na mas maganda sa ating daigdig, ang mga babae doon ay napakagaganda. Kaya kung wala tayong tunay na Master para gumabay sa atin, maliligaw tayo, makarating man tayo doon ng mag-isa o dahil dinala tayo ng Asura. Kapag nakita natin ang magagandang tanawin, mararamdaman natin na ang daigdig na iyon tunay na kamangha-mangha at kapag naniwala tayo sa kanila, dada-lhin nila tayo doon pagkatapos nating mamatay.

Kung wala tayong anumang biyayang pabuya habang tayo ay nabubuhay, mapupunta tayo sa impyerno pagkamatay natin. Ang mga mayroon lamang konting biyayang pabuya ay maaring mapunta sa ‘unang-klaseng impyerno,’ ang langit sa daigdig ng Asura. Ang ‘ikalawang-klaseng impyerno’ ay ang tunay na impyerno, pero ang totoo ay pareho silang impyerno dahil pareho pa silang nasa daigdig ng Asura. Kahit sa daig-dig ng Asura, ay pwede tayong magkaroon ng napakahabang

buhay, hanggang isang libo o dalawang libong taon, o kahit milyong-milyong taon. Dahil dito maiisip natin na ito na ang pinakamataas na daigdig, ang walang-hanggang lupain o ang Kanlurang Paraiso, at hindi natin alam na may mas mga matataas pang mga daigdig.

Ang ibang mga tao ay iniisip na narating na nila ang pagiging-Buddha matapos nilang magsanay sa maikling panahon, “lahat ng mga Buddha ay dumarating para turuan ako,” pero ang totoo ay hindi madaling makakita ng isang Buddha. Kailangan nating magsanay nang matindi nang may napakasinsero, busilak na puso, napakabusilak na ito’y parang malinaw na hiyas na walang kahit konting dungis ng dumi. Pero kahit na tunay na gusto mong magsanay para sa liberasyon, para sa perpektong karunungan para palayain ang mga ‘sentient’ na nilalang, kailangan mo pa ring maghanap ng Naliwanangang Master. Tanging pagkatapos mo syang sundin sa loob ng maraming mga taon, mo lamang makikita ang isa o dalawang mga Buddha. Maraming nag-iisip na madaling makamit ang pagsasanay dahil nakikita nila ang ‘mga Buddha’ anumang oras nila gusto. Siguro iniisip nila na sila ay natatangi, pero ito ay imposible.

Kahit na gusto nating maging doktor sa mundong ito, kailangan pa rin nating mag-aral ng mahabang panahon para magtagumpay. Kapag gusto nating maging guro, kailangan nating mag-aral kasama ang maraming mga guro hanggang may sapat na tayong karanasan para maging isang kwalipikadong guro. Kahit na anu pa ang iyong natutunan, kailangan mong magtrabaho ng mahabang panahon. Hindi madaling matuto

kahit ng makamundong kaalaman, paano pa kaya ang pagiging isang Buddha. Kaya paano naisip ng ilang mga tao na madali nila itong makakamit? Ang mga taong ito ay inaakala na ang batas ng sansinukob ay walang kinalaman sa kanila, pero mali sila. Lahat ng nilalang sa daigdig, anuman ito, ay kailangang sundin ang batas ng mundo. Kahit si Shakyamuni Buddha ay kinailangan ding sumunod.

Kaya sinabi ni Shakyamuni Buddha na tayo, mula sa mga Buddha hanggang sa mga 'sentient' na nilalang, ay nakinabang sa apat na tagapagpala: Inang Bayan at ang gobyerno nito, mga magulang, mga asawa at mga kaibigan, at mga guro. Hangga't tayo ay naninirahan sa Mundo, tayo man ay Buddha, Bodhisattva o sentient na nilalang, tayo ay nagkautang sa apat na tagapagpala. Ang nagsasanay-ng-Katotohanan ay kasama rin dito. Dapat tayong maging mapagpasalamat, dapat nating irespeto ang mga batas ng Mundo; kung hindi ay humihingi lang tayo ng problema. Itinuro nina Shakyamuni Buddha at Hesukristo na dapat nating unahin ang 'kabutihan' bago ang anu pa man. Kung wala tayong kabutihan o awa, hindi tayo nararapat sa pagsasanay; kahit na magsanay sya, sya'y magiging 'isang Buddha na walang kabutihan.' Ang ganyang uri ng tao ay hindi na gustong papasukin sa mundo, kaya paano pa sya papasukin sa Kanlurang Paraiso para maging Bodhisattva na 'walang kabutihan?' Sa Surangama Sutra ay malinaw na isinasaad na ang nagsasanay ng Katotohanan na kumakain ng karne o nag-iinom ay magiging hari lamang ng Maya (prinsipeng ng kadiliman). Hindi sya magiging Bodhisattva.

Ang mga ito ay isa lang sa mga halimbawa. Ang mga tao na sumusunod sa masamang gawain ay iniisip na sila ay mas mataas sa batas ng sansinukob kaya okey lang sa kanila na kumain ng karne ng ibang nilalang, na magkaroon ng kahit ilang asawa, na magsinungaling, mandaya ng iba, mangolekta ng maraming mga handog. Iniisip nila na narating na nila ang pagiging Buddha at ang kanilang tagumpay ay mas mataas kay-sa sa batas ng sansinukob.

Kahit na narating mo na ang liberasyon, kailangan mo pa ring sundin ang mga kautusan nang seryoso. Tanging kapag nirespeto mo ang mga batas, saka mo lang makakamit ang walang-hanggang liberasyon. Ang isang Buddha o Bodhisattva , kapag nakalimutan nya ang Katotohanan o kabutihan, ay babagsak syang muli. Halimbawa, ang isang presidente ay ang pinakamataas na kinatawan ng bansa, pero kapag nakagawa sya ng krimen, hindi ba't aarestohin sya ng pulis, huhusgahan ng batas, at mabibilanggo? Hindi nya pwedeng gawin anuman dahil lang sya ang presidente. Gayundin sa mga Buddha at Bodhisattvas.

Minsan, dahil sa ating personal na sitwasyon, hindi nyo mapanatili ang pagiging-vegan, o hindi mo masunod ang mga panuntunan ng pagsasanay dahil iniisip mo na ikaw ay ordinaryong tao lamang. Sa ganoong kaso ay nauunawaan ko ang sitwasyon mo dahil hindi mo iyon sinasadya. Pero hindi mo maiiwasan ang karma na iyong nilikha. Sinadya mo man o hindi, ang batas ng karma ay sa bawat sanhi ay may bunga. Ang mga dahilan tulad ng ang iyong asawa ay hindi sangayon sa iyong pagsasanay at hindi ka maipagluto ng vegan na

pagkain, o wala kang makainan ng vegan na pagkain, atbp. ay nauunawaan dahil nanngyayari ito.

Samantala ang ibang mga tao na kumakain ng karne, umiinom ng alak, at nagpapakasasa sa kamunduhan, atbp. ay naniniwala pa rin na sila ay ang mga Buddha. Hindi ito posible. Ang mga tao na aking nabanggit ay kailangan umamin na hindi sila matagumpay sa pagsasanay dahil hindi sila makapagpanatili sa striktong vegan na diyeta o masunod ang mga panuntunan dahil sa kondisyon ng kanilang pamilya o ng kanilang trabaho. Gayundin ang ibang tao ay iniisip na pwede nilang kainin anuman at gawin anumang gusto nila. Nagpapakasasa sila sa sex, pagpatay, pagkain ng karne, pag-inom ng alak, pagnanakaw, pandaraya, at gawin ang lahat ng ganitong bagay, pero iniisip pa rin nila na sila ay mga Buddha. Paano magkakaroon ng ganitong klase ng mga Buddha? Ni ayaw natin silang lapitan, sambahin bilang mga Buddha pa kaya at respetuhin bilang master? Ito ay napaka-mali. Maraming mga tao ang nagsasabi na sila mismo ay mga nagsasanay ng Katotohanan pero wala sa kanilang naging Buddha. Ito ay dahil hindi nila nauunawaan ang mga batas ng sansinukob at nagpapaniwala sila sa mga Asura na nagsasabi, “Ako ay isang Buddha na dumating para turuan ka. Ngayon ay narating mo na ang pagiging-Buddha, hindi mo na kailangang pansinin ang mga maliliit na bagay na iyon. Sa pagsasanay ng pinakamataas na Katotohanan ay dapat hindi ka masyadong madikit.” Kakausapin nila tayo ng ganito para isipin natin na tayo ay dakila, na ang ating mga antas ay napakataas na at hindi na natin kailangang isaalang-alang ang batas ng sansinukob. Magiging napakagulo kapag ganito tayo mag-isip. Kaya ang

naghahanap sa Katotohana na walang sapat na karunungan ay madaling malinlang at hindi makatakas sa pagsagabal ng Maya, na napakalaki. Hindi sya makakatakas kahit na gusto niya. Hihilahin sya pabalik ng masasamang ispirito at lalagyan ang kanyang daan ng malaking bato para harangan sya papunta sa kalayaan.

Ang paggabay ng isang mabuting Master, isang buhay na nalilwanagang Master ay tunay na kinakailangan dahil, una, tuturuan niya tayo ng mga batayang panuntunan at mabubuting asal na kailangan para sa pagsasanay. Ipapaalala niya sa atin na magkaroon ng napakabusilak na puso, marangal na hangarin, para hindi tayo maligaw at malinlang ng mga masasamang ispirito. Ikalawa, kapag nakita natin ang ating Master sa ating meditasyon, makikilala natin siya dahil kilala na natin siya. Ang kanyang nagliliwanag na anyo ay magpapakita sa atin, katulad ng kanyang pisikal na katawan. Kung wala tayong buhay na Master at nagpakita sa atin ang nakaraang Master para dalhin tayo saan man o para turuan tayo, hindi natin matutukoy kung siya ay tunay na nakaraang Master dahil hindi pa natin sya nakikita noon. Si Buddha ay namatay dalawang-libo at limang daang taon na ang nakaraan, at si Hesikristo, mga dalawang libong taon na ang nakaraan. Nakita lang natin sila mula sa mga litrato o larawan na nagmula sa imahinasyon ng mga sunod na henerasyon. Kaya, kapag nakita natin Sila kapag tayo ay nag-meditate, hindi natin matitiyak kung totoo sila o hindi. Pero makikilala natin ang ating kasalukuyang Master sa kanyang nagliliwanag na anyo dahil kilala natin sya.

Kapag tayo ay nagsasanay at nakarating tayo sa matataas na daigdig, makikita natin ang ating Master doon. Kapag tayo ay nagkaproblema o nakaharap sa sagabal, tutulungan nya tayong bigyan ito ng lunas. Dadalhin niya tayo sa mataas na daigdig, kung saan natin tunay na makikita ang mga nakaraang naliwanagang mga Master. Kung hindi, ang makikita lang natin ay mga peke, kapag nagsanay tayo nang walang tamang paggabay, dahil hindi natin alam kung anong hitsura ni Hesus o Shakyamuni nang Sila ay nandito pa sa mundo. Sa daigdig ng Asura ay maraming ganitong mga pekeng halimbawa.

Kaya sa daan patungo sa kaliwanagan, kailangan natin ng buhay na naliwanagang Master para gabayan tayo. Kapag nakapasok tayo sa daigdig ng Asura, sasabihin sa atin ng Master kung alin ang hindi natin dapat tingnan, o kanyang tatakpan ang mga tanawin na hindi mabuti na makita natin; at makikita lang nating ang malawak na kadiliman o liwanag na parang ang ating paningin ay natatakpan ng kurtina. Sa ganito tayo tinutulungan ng Master na malampasan ang daigdig ng Asura at pagkatapos ay saka niya bubuksan ang kurtina. Ginagawa ito ng Master dahil kung hindi ay masyado tayong malilibang sa mga tanawin sa daigdig ng Asura na labis na napakaganda kaysa sa ating daigdig. Kung hindi ay iisipin natin na iyon ang ating destinasyon at gugustuhin nating manatili roon; at kapag tayo ay nabighani dito, hindi na natin paniniwalaan ang ating Master kahit na sabihin nya sa atin ang Katotohanan. Sasabihin ng Asura sa atin na, “walang kwenta ang iyong Master. Sumama ka sa akin at dadalhin kita kay Amitabha Buddha.” Sa ganitong paraan nila tayo aakitin at lilinlangin at huli na bago natin malaman na tayo ay nalinlang.

Kaya, kapag nagsanay ka ng tunay na paraan, posible na hindi ka makakita ng daigdig agad, dahil hindi hahayaan ng Master na makita mo ito kung iyon ay mababang daigdig. Pero makakita ka ng ilang ebidensya, tulad ng ilang Liwanag o daan na magpapaalam sayo kung nasaan ka kahit na hindi mo makikita ang buong kalangitan. Walang mabuting magagawa sa atin ang makakita ng mabababang langit, na mang-aakit lang sa atin at mangliligaw at magkukulong sa atin. Kapag nagustuhan mo ang kanilang daigdig, dadalhin nila tayo sa malayo at gagamitin lahat ng panlilinlang para paniwalain tayo hanggang sa wakas ay tayo'y naging tagasunod na nila!

Dapat nating malaman na kahit na makakita tayo ng isang Buddha sa ating meditasyon, walang dapat ikalugod dito dahil hindi ito ang pinakamataas, kailangan mong lampasan ang antas ng 'tunog at anyo' para mahanap ang iyong sariling kaharian. Kapag mayroon pa ring tunog, anyo, Buddha, ako, mayroon pa ring pagkakaiba ang 'dalawa;' ito ay antas pa rin ng "Nakita ko ang Buddha" na ibig sabihin ay hindi pa ito ang "Ako ang Buddha." Kaya kapag nakita mo ang Buddha, o ang iyong Master sa iyong meditasyon, ito ay dahil gusto ng Master na gabayan ka sa matataas na antas. Matapos mong magsanay sa loob ng ilang panahon at makarating sa isang antas, mapupuna mo na parang nakarating ka sa kisame na imposible mong mawasak; sa oras na iyon ay walang makakatu-long sa iyo kundi ang iyong sariling Master. Hihilahin ka Nya pataas nang malampasan mo ang sagabal at nang makapagpatuloy ka muli.

Kaya mahalaga ang paggabay ng isang perpektong Master. Wala pa rin dapat ipagmalaki kapag nakita mo ang Master sa iyong meditasyon para dalhin ka sa mataas a daigdig dahil sa puntong ito ay mayroon ka pa ring konsepto na “Mayroon akong Master,” “Hinahangaan ko ang aking Master.” Wala ka pa sa antas na “Ako ang Master.” Kailangan mong maging ang Master mismo. Ang ating mga sarili ay mga dakilang naliwanagang mga Master, na siyang pinakamataas na antas, ang pinakamataas na estado. Bago natin makilala ang ating mga sarili bilang mga naliwanagang Master, kailangan natin ng ibang naliwanagang mga Master para gabayan tayo sa daan. Kaya sa sekta ng Zen sinasabi, “Sibakin mo sinuman na makita mo sa meditasyon, maging Buddha man sya o Maya.” Subalit, karamihan sa mga tao ay inuulit lang ang kasabihan na ito nang walang aktwal na karanasan. Akala nila ang ibig sabihin nito ay “ang hindi paghahangad sa pagiging Buddha o pagdadadal sa kahit ano.” Maganda iyon, pero hindi iyon ang ibig sabihin ng kasabihan. Hindi mo maisasakatuparan ang “Sibakin ang Buddha” kung ikaw mismo ay hindi nagkaroon ng parehong karanasan. Kung hindi mo pa nakikita ang anumang Buddha, anong sisibakin mo? Sinisibak ng isa ang Buddha dahil gusto nyang makamit ang mas mataas na antas na estado.

Sa India, may isang napakatanyag na nagsasanay ng Katotohanan na nilinang ang kanyang sarili sa loob ng mga dekada bago sya naging isang dakilang Master. Bago niya narating ang pagiging-Buddha at nakamit ang ‘dyamanteng katawan na hindi mabubuwig,’ ito ay, ang ANUTTARA SAMYAK SAMBODHA (perpektong karunungan), labis nyang sinamba ang estatwa ng diyosa, tulad ng ating pagsamba sa Quan

Yin Bodhisattva rito. Inialay nya ang pinakamataas na respeto sa estatwa at nag-asam na makita ang manipestasyon nito. Kaya matapos ang ilang panahon, ang kanyang pang-arap ay natupad; nagkabuhay ang estatwa at nakakausap nya ito gabi-gabi. Sa twing pumupunta sya sa templo, ay lalapan sya ng estatwa at kakausapin at tuturuan siya. Nagustuhan nya ang diyosa ng sobra na naging sobrang malapit sya dito. Pagkatapos ay nakilala nya ang Master nya at matapos nyang makinig sa mga turo ng kanyang Master, nalaman nya na ang kanyang antas ay wala pa rin. Halimbawa, kung labis nating gusto si Quan Yin Bodhisattva, si Hesukristo, o si Santa Maria, isang araw ay maaring makausap natin sila. Maari natin silang makita, makausap, atbp. At maiisip natin na iyon ay kahanga-hanga. Pero kahit gaano tayo kalapit sa kanila o kahit gaano natin sila hinahangaan, ang mga ito ay panlabas na anyo lang. Ang makita sila ay hindi nakakatulong sa atin na mahanap ang ating Tunay na Sarili, at malaman ang kapangyarihan o karapatan na mayroon tayo noon pa man, o na maipakita sa atin ang Katotohanan ng sansinukob. Hindi natin makukuha ang mga ito. Matapos makilala ng Indian na nagsasanay ang kanyang Master, nalaman nya agad na ang kanyang nakita noon ay hindi ang pinakamataas. Pagkatapos ay sinubukan nya magsanay ng masigasig sa paraan na itinuro ng kanyang Master at mabilis syang umangat sa kanyang pagsasanay. Pero sa bawat antas na nararating nya, napapatigil siya bago niya malampasan ang antas, ang diyosa na kanyang hinangan noon ay hinaharangan siya at ayaw siyang palampasin. Sa mahabang panahon, hindi niya malampasan ang sagabal ng ‘tunog at anyo.’

Isang araw, nagreklamo siya sa kanyang Master tungkol dito. Nagagalit na sinabi ng kanyang Master, “Bakit hindi?” at kumuha siya ng matulis na bato at idiniin ang dulo sa sentro ng noo ng disipulo hanggang sa ito ay magdugo. Ang mga ordinaryong tao ay iisipin na napakarahas ng ginawa ng kanyang Master na halos parang pagpatay sa disipulo, pero nagdala ito sa disipulo ng agad na solusyon dahil nalaman nya agad kung paano malampasan ang ilusyon ng diyosa. Mula noon ay nag-meditate siya ng buo nyang puso. Nang makita nya ang diyosang lumitaw muli, sinibak nya ito sa dalawang piraso sa kanyang espada ng karunungan.’ At sa wakas ay kanyang nalampasan ang sagabal. Kung pakikinggan, ay parang napakadali nito, pero hindi. Hindi mo malalaman kung ano talaga ito hanggat hindi mo pa nararanasan ang sitwasyon.

Ang isang tunay na Master ay hindi tayo tuturuan na mag-sanay sa mababang sentro ng ating katawan. Maraming mga sentro sa ating mga katawan na pwede nating linangin, na tinatawag nating mga “chakra.” Makakakuha tayo ng napakaraming kapangyarihan sa pagpapaunlad ng mababang bahagi ng tiyan, ating puso o ilong, atbp., pero ang mga ito ay hindi ang mga sentro na magdadala sa atin ang pinakamataas. Kapag sinimulan natin ang ating pagsasanay sa ilalim ng mata ng karunungan, hindi magiging madali para sa atin na marating ang mataas na antas ng kalangitan dahil masasanay tayo sa pagpokus sa mga mababang sentro na iyon. Kaya ang mga dakilang Master ay hindi nagtuturo sa tao na magpokus sa mabababang sentro. Lahat ng mga sentro sa ilalim ng mata ng karunungan ay sistema ng paglalabas ng dumi at napakadumi nilang tingnang lahat. Ang mga estado na mararating mo

sa pagsasanay sa mga sistema ng paglalabas ng dumi ay nasa walang katapusang sirkulo ng ‘pagsilang, pag-iral, pagkabulok, at pagkawasak’ na hindi “walang-hanggan.”

Madalas nating naririnig na maraming mga paraan ng pagsasanay, pero hindi natin alam ang pinakamabuti. Maraming mga tao ang sinasabi na sila ang pinakamataas na master, at ang ilan sa kanila ay sinasanay ang pagkontrol ng hininga at ang iba ay sa mababang bahagi ng kanilang tiyan, atbp. May nakukuha rin sila, pero hindi ang ‘walang-hanggang’ bagay. Malalaman natin ang mga ito kapag kinunsulta natin ang mga banal na kasulatan, o malalaman natin na ang mga paraan na ito ay hindi ang pinakamataas na paraan matapos nating magsanay ng Katotohanan sa loob ng ilang panahon. Ang mga nagsasanay na mataas na antas na narating ay hindi nanonood ng TV, hindi nanonood ng pelikula, o nakikinig sa musika, atbp. Alam nyo ba kung bakit? Ito ay dahil nagbigay na tayo ng maraming atensyon sa panlabas na daigdig, sa maraming mga bagay sa labas. Araw-araw binubuksan natin ang ating mga mata at nakikita ang kamangha-manghang daigdig, at ang ating mga tainga ay hinihila tayo sa iba’t ibang mga tunog. Hindi na madali para sa atin na “makinig sa kaloo-ban, sa ating sariling Kalikasan,” para ituon muli ang ating atensyon sa ating panloob na daigdig. Kapag gusto pa rin nating makinig sa makamundong mga musika, ang ating atensyon ay magiging lalong magulo. Kaya kung gusto nating magsanay para sa pinakamataas, kailangan nating pataasin ang ating isipan at dalhin pabalik sa loob. Kailangan nating magsagawa ng ‘panloob na pagsasanay.’ Kaya ang mga mahuhusay na nagsasanay ay hindi nakikinig sa makamundong musika o nag-aas-

am sa mga makamundong kaligayahan. Dahil napakahirap ibalik ng isipan pabalik sa loob, kaya hindi na nila gusto pang makinig sa mga musika sa labas, na manggugulo sa kanilang atensyon muli!

Kasasabi ko lang sa inyo na maraming mga tao ang naglilintang ng mga sentro sa ilalim ng kanilang mata ng karunungan, na kabilang lang ng estado ng ‘pagsilang, pag-iral, pagkabulok, at pagkawasak.’ Ang mga ito ay may hangganan. Alam niyo ba kung alin sa bahagi ng inyong katawan ang ating karunungan? Ngayon, kung iiwan natin ang karunungan o supernatural na kapangyarihan, hindi ba’t ang pinakamahalagang bahagi ng ating katawan ay ang ating utak? Anumang ating iniisip, ginagamit natin ang ating mga utak. Kailangan nating pahirapan ang ating utak para masolba ang mga problema o maayos ang mga gulo. Kaya kung itutuhon natin ang ating kamalayan sa mabababang sentro sa ilalim ng ating utak, magiging tama ba ito?

Halimbawa, kapag may problema kayong dapat na solusyunan, hindu ba’t kumukunot-noo tayo para ipokus ang ating atensyon dito? (Itinuro ni Master ang sentro ng Kanyang noo) Minsan kapag labis nating ginagamit ang ating mga utak, ay hihiga muna tayo para hayaang dumaloy ang dugo sa ating utak at pagkatapos ay itutuloy natin ang pag-iisip muli. Ang ating utak ay napakahalaga; sa loob, ito ang ating karunungan na naninirahan sa isang estruktura sa ating utak, na tumutulong sa atin na mag-isip. Mayroon tayo ng likas na kakayanan na ito. Pero ang ibang tao ay pinopokus nila ang kamalayan nila sa kanilang ilong, sa lalamunan, sa puso, o sa mababang

parte ng tiyan o kahit sa ari. Hindi ba't napakawirdo ng bagay na ginagawa nila?

Sa mga sutra ng Budismo, sinasabi na ang patay na tao ay magiging gutom na multo kung ang kanyang tiyan ay ang huling parte na natiling mainit; kung ang kanyang puso, ipapan-ganak siyang tao muli; kapag ang mga tuhod, ay magiging hayop; kapag ang noo, ay magiging deva; at kapag ang taas ng ulo ang huling lumamig, ay makapupunta sya sa Kanlurang Busilk na Lupain. Kaya bakit hindi natin simulan ang ating pagsasanay mula sa ating noo, sa halip na hayaan nating bumaba ang ating kamalayan sa mas mababang sentro? Noong una, inilalagay natin ang ating kamalayan dito (Itinuro ni Master ang Kanyang maya-ng-karunungan) para mag-isip, pero bakit natin hinahayaan pumunta pababa ang ating kamalayan pababa kung gusto nating magsanay para sa pinakamataas na karunungan? Ang tiyan ay ginagamit lamang para magtunaw ng pagkain, ang puso ay tumutulong na padaluyin ang dugo sa katawan. At ang iba ay nagsasanay sa kanilang mga ari! Anong mabuting maidudulot nito? Ang ari ay hindi nakapag-iisip, bukod sa panganganak at pagdumi. Pero sa India, Formosa, at Amerika maraming mga tao ang nagsasanay sa sentrong ito. Ito ay dahil hindi nila nauunawaan kung ano ang "Tao" (ang Katotohanan, ang Daan), hindi nila alam kung paano magsanay ng tama, kaya nagsisimula lang sila sa sentro na nagbibigay sa kanila ng kaligayahan.

Nang marinig nila na "Ang Buddha ay nasa ating puso" ang ilang tao ay sinimulan ang kanilang pagsasanay sa kanilang puso, na sa katunayan ay bahagi lang para sa sirkulasyon ng

dugo at hindi nakapag-iisip. At ang mga gustong linangin ang mababang bahagi ng tiyan ay baka sa huli ay ‘matunaw ng kanilang tiyan’; (Tawanan) kanilang sinusundan ang kanilang tiyan para bumaba nang bumaba. Ang magsanay sa ilong ay pareho rin. Alam natin kung para saan ang ilong. Ang dila ay pangkain ng gulay, pangkain ng pagkaing vegan; pero ang iba ay nilalagyan ng maduming karne ito, ang iba ay ginagamit ito pang-inom, at ang ilan ay ginagamit ito para magtsismisan sa mga walang-kwentang bagay at magtanim ng maraming alitan. Ang dila ay hindi nakapag-iisip, kung wala ang utak hindi ito makakagalaw. Kung wala ang utak, hindi matutunaw ang pagkain sa tiyan, at ang puso ay titigil sa pagtibok. Kapag ang isang tao ay namatay, ang kanyang katawan at lahat ng bahagi nito tulad ng mata, tainga, puso, tiyan ay nandoon pa rin, pero tumitigil ito sa pagtatrabaho. Bakit? Dahil ang kanilang ‘master’ ay nawala na.

Kaya, ang pagsasanay ay dapat magsimula sa utak. Ang ating utak ay nasa mataas na bahagi ng ating katawan. Kapag ito ay hindi mo pinansin at pinilit mong bumaba sa mababang sentro, ang resulta ay ilalabas ito kasama ng lahat ng gulay, alak at karne, at ang taong iyon ay mababawasan ang pag-iisip. Kaya paano ang sinoman makakakuha ng anumang karunungan mula sa pagsasanay? (Tawanan.)

Ang ibang tao ay nagsasanay ng paraan ng pagkontrol sa paghinga. Pero kung wala ang utak, hindi tayo makakahinga, at matapos nating mamatay, mawawala na ang paghinga, at wala ring paghinga bago tayo ipanganak. Kaya ang paghinga ay hindi bagay na ‘walang-hanggan.’ Ang ilang tao ay sinu-

subukang kontrolin ang kanilang hininga. Pero sabihin natin na ang utak ay patay, hindi na natin makokontrol ang hininga. Kung lahat ay nakadipende sa utak, bakit hindi tayo magsanay sa utak agad? Pinapagod natin ang utak dahil kailangan nitong kontrolin ang tiyan, ilong, puso, at ari at kahit ang paghinga. Bakit hindi natin gamitin itong mabuti, at agad? Bakit natin ito pinagtatrabaho ng sobra, at sa walang-saysay? Inuutusan lang natin itong magtrabaho, pero hindi natin ito ginagamit ng mabuti, at nandoon ang problema. Kung gusto talaga nating linangin ang ating sarili para sa pinakamataas na karunungan, kailangan nating dumipende sa ating mga utak. Palagi nating sinasabi na ang dakilang nagsasanay-ng-Katotohanan ay may dakilang karunungan; at ito ay dahil mayroon sila ng “alam-lahat” para magamit ang higit na mas maraming mga utak, at ang iba ay napapaunlad nang lubusan ang gamit ng kanilang mga utak para malaman ang lahat sa sansinukob, para malaman ang kabuuan ng paglikha, na tinatawag nating mga Buddha, o mga naliwanagang Santo, Master, atbp. Ang maging isang Buddha ay hindi misteryosong bagay. Napapaunlad lang nila ang malaking bahagi ng kanilang mga utak, habang tayo ay napakaliit lang ng nagagamit; kaya tayo ay bobo at sila ay matalino.

Ang ilang tao ay tinatawag ang utak na ‘karunungan,’ ang ilan ay tinatawag itong ‘kaluluwa.’ Ito ay nasa sentro ng ating noo. Kung gusto nating magsanay para sa perpektong kaliwanagan, kailangan nating kalimutan ang lahat ng sentro sa ibaba ng noo, pati ang pagkontrol sa paghinga dahil ito ay hindi permanente. Dapat tayong magsimula lamang sa mata-ng-karunungan. At sa ‘kung ano’ ang dapat sanayin, malalaman nyo la-

mang pagkatapos ng inisasyon. Ngayon ay lektyur lang ang ibinibigay ko, hindi inisasyon, kaya hindi nyo ito maunawaan. Ang lektyur ay para lang sa inyong batayan, pero pagkatapos ng inisasyon ay mauunawaan mo ito agad. Sa proseso ng inisasyon, hindi ako magsasalita nang anuman! Hindi kailangan ang pagsasalita sa oras na iyon. Kahit na hindi ako nagsasalita, iyon ang pinakamakapangyarihan at pinaka-kapakipakinabang na sandali kung kailan makakatanggap ka ng pinaka mahalagang benepisyo. Andami ko nang nasabi sa ngayon, pero maaring wala pa kayong nakukuha o kokonti lang. Sa oras na ako ay tahimik ay ang oras kung kailan nyo makukuha ang tunay na 'Buhay na Pwersa' (Dharma). Ang ipinapaliwanag ko ay pagpapakilala lang, isang bagay na mapagtatawanan, isang talumpati, isang debate o pakikipagkai-bigan.

Ang pinaka kapakipakinabang na bahagi ng ating katawan ay ang ating mata ng karunungan. Palagi nating naririnig na ng sentro ng ating noo ay ang tinatawag na 'ikatlong-mata,' mata ni Buddha, mata ng Dharma, o mata ng Bodhisattva. Kahit na tinatawag natin itong 'mata,' ang totoo ay wala namang mata. Pero dahil kaya nitong makita anuman; kaya tinatawag pa rin natin itong 'mata.' Kaya nitong makita, madinig, masalat, at maunawaan ang lahat; alam nito ang lahat. kaya tinatawag natin itong 'mata ng karunungan.' Kung gusto nyo itong gamitin, kailangan nyo munang buksan ito gamit ang susi; kung hindi, walang kwenta kahit na mayroon ka nito.

Hindi natin ginagamit ang isip para isipin ang matataas na estado; malalaman ito ng ating karunungan ng awtomatiko, na

mga estado na lampas sa kapasidad ng ating utak. Hindi natin kailangan isipin ang Buddha, ang Dharma, o Sangha (ang samahan ng mga monghe), pero natural nating mararanasan ang tunay na kahulugan nito. Ito ang tunay na sitwasyon ng pagkakaroon ng karunungan. Pero ngayon ay hindi pa natin natatagpuan ang karunungan at kaya kailangan nating mag-isip; ang isipin na 'gusto' nating maging Buddha, na gusto nating makita ang Buddha, at na dapat tayong pumunta sa Lupain ni Buddha para makita kung ano ang Buddha. Kapag inaasam pa rin nating makita ang mga ito, ibig sabihin na tayo ay nasa antas pa rin n 'Abakada.' Kapag ang ating karunungan ay tunay na napaunlad, makikita natin ang lahat nang natural kahit na hindi nag-iisip, malalaman nating lahat nang walang pag-aabang, at mauunawaan nating lahat nang walang anumang batayan. Ito ang tunay na pagpapaunlad ng karunungan. Lahat tayo ay mayroon nitong karunungan, pero hindi natin ito magamit dahil hindi pa ito bukas. At ni hindi natin alam kung nasaan ito kahit na mayroon na taayo nito.

Pero ang tunay na Master ay alam ito at ituturo nya sa atin kung nasaan ito at kung paano ito gamitin. Gagamitin natin ito araw-araw hanggang sa ginagamit na natin ito nang perpekto, hanggang lahat ng ating 'mga utak' o 'karunungan' ay lubos na sa atin na; at masasabi natin na 'nakamit na natin ang pagiging-Buddha.' Ngayon ay sinasabi ko na may karunungan dito, pero hindi nyo pa rin alam kung paano ito gamitin. Malalaman nyo lang kapag binigyan ko kayo ng inisasyon. Kahit magsalita ako nang matagal, wala itong silbi sa bagay na ito. Kapag binibigyan ko kayo ng inisasyon, wala akong dapat sabihing kahit ano.

Masasabi ko sa inyo na walang karunungan sa alin mang sentro sa ibaba ng noo. Ang karunungan ay namamalagi lang sa ‘ikatlong-mata’ (ang mata ng karunungan, ang mata ng Dharma) sa sentro ng noo. Hindi nyo alam na may karunungan dito dahil hindi nyo alam kung paano ito buksan. Tanging ang tunay na naliwanagang Master, na katulad ng isang eksperto sa pagbubukas ng mata ng karunungan para sa iba, ang maka-pagbubukas nito para sa inyo at magagamit nyo ito agad. Tinatawag natin ang ‘sandali’ na nabuksan ang ating karunungan na ‘kaliwanagan.’

Noong huling linggo, may isang guro na nagdala ng mga limamput-limang hayskul na estudyante sa ating Meditation Center. Kahit na sila ay mga batang lalaki lang, pwede rin silang maliwanagan. Ako’y labis na nagagalak na ang mga bata ay nakakapagsanay rin ng paraan. Kung mabuksan natin ang tamang pintuan, ang mga bata ay magkakaron din ng nagbibigay-liwanag na karanasan. Lahat ng nilalang ay may karunungan. Pero hindi nila ito magamit dahil ito ay nakasara. Kaawaawa!

T: Pakipaliwanag po sa amin kung ano ang pinakamahalagang punto ng buhay?

M: Ipapakita ko ang ‘pinakamahalagang punto ng buhay’ sa oras ng inisasyon. Walang silbi na pag-usapan ito ngayon. Sa oras na iyon, wala akong sasabihin, pero makukuha nyo ang ‘mahalagang punto.’ (“Kelan Nyo po ito ibibigay sa akin?”) (Tawanan.) Wala tayong sapat na oras ngayon, pero hindi

ganun kahirap kung mapilit ka na isalin ko ito sayo ngayon. (“Pasensya na po. Ang ibig kong sabihin ay pwede Nyo po bang buksan ang ‘pintuan’ para sa akin?”)

Dipende ito. Kung marami ang may gusto ng inisasyon, maglalaan ako ng araw para maibigay ko sa inyo ang transmisyong. Pero dapat nyo munang ihanda ang sarili nyo, linisin nyo muna ang sarili nyo. Kung gusto nyong manatili na katulad ng ordinaryong tao, wala akong inaasahan masyado sa inyo. Pero kung naglalayon kayong maging Buddha, Bodhisattva, kailangan nyo munang pakawalan ang maawain na isipan, tanggalin ang masamang gawi na pagkain ng karne ng mga ‘sentient’ na nilalang. Kung hindi, hindi kayo magiging Buddha o Bodhisattva kailanman.

Ok lang na kumain ka ng anumang gusto mo kung nagsasanay ka lang ng mga ordinaryong paraan. Halimbawa, kung ginagawa mo ang paraan ng pagkontrol ng paghinga o paraan ng mababang bahagi ng tiyan, hindi mo kailangang maging vegan. Pero ngayon, dahil ang hangad mong maging dakilang Bodhisattva, kailangan mong simulan ang striktong vegan na pagkain agad, lubos na itakwil ang kinagawian ng pagkain ng karne. Ito ang pinaka-batayan at pinakamahalagang pagtingin sa moralidad. Paano ka magiging interesado sa pagiging Bodhisattva, na magdadala ng mga ‘sentient’ na nilalang sa Nirvana, pero kinakain mo pa rin sila, dinadala sila sa iyong tiyan? (Tawanan) Kung gayon ay wala ka nang ‘sentient’ na nilalang na madadala sa Nirvana. Gusto mong maging isang Buddha o Bodhisattva para itawid ang lahat ng nilalang na nasa karagatan ng pagdurusa, pero ngayon ay dinala mo sila

sa iyong tiyan. Kahiyahiya, diba?

T: Pwede po bang maging “match-maker” (tagahanap ng lalaki o babae na bagay maging asawa ng kustomer) ang isang nagsasanay-ng-Katotohanan?

M: Mas mabuting hindi. Wala ka na bang ibang trabahong magagawa? (Tawanan) Ito ba ang trabaho nya? (Hindi) Kung gayon ay huwag mo itong gagawin. Hayaan mo silang maghanap ng kanilang mapapangasawa. Kita nyo, maraming tao ang hindi nangangailangan ng ‘matchmaker’ para makapag-asawa. (Tawanan) (Ang nagtanong, “Ang aking kapitbahay ay may anak na napakamasunurin pero hindi nya alam kung paano makahanap ng nobya. Ngayon sya ay tren-tay-tres pero hindi pa rin kasal.”) Kung gayon, may mabuti syang tsansa na itakwil ang mundo at maging isang monghe, dahil hindi sya makahanap ng mapapangasawa. (Tawanan) Sa ganyang padami nang padaming populasyon dito (Formosa), gusto nyo pa ring mag-asawa? Maaring isang araw, ang mga tao dito ay wala nang makakain, at ang mga monghe at mongha ay tunay na kakain lang ng isang beses sa isang araw. (Tawanan) kapag mas kokonti ang mga bata, ibig sabihin na makakatipid ang gobyerno. Sabihin mo sa kanyang na mag-monghe sya. Hindi ka dapat maging isang ‘matchmaker.’

Ito’y kanyang sariling ‘sanhi at bunga’ (karma) kaya hindi sya makahanap ng asawa. Hindi nyo ba naisip na mas mabuti ang walang asawa? Kapag ikaw ay may asawa, kapag gusto mong kumain ng vegan na pagkain, baka hindi ka niya ipaglutto dahil hindi sya sang-ayon sa iyong pagsasanay. At magig-

ing sagabal sya sa iyong pagpapa-unlad ng karunungan. Mahirap makahanap ng asawa na gusto ring magsanay kasama ng kanilang pinakasalan. Kadalasan, ang mag-asawa ay hina-hadlangan ang isa't isa. Kaya huwag kang maging matchmaker. Hayaan mo syang mabuhay ng natural. Walang magiging problema ang tao kapag wala syang asawa. Hindi ang pag-aasawa ang pinakamahalagang bagay sa mundo, kaya hayaan mong ang mga bagay-bagay na mangyari ng kanya. Huwag kang makialam sa karma(sanhi at bunga) ng iba, o gumagawa ka lang ng sagabal na karma para sa sarili mo.

T: Master, sinabi mo sa amin na ang pinakamahalagang kondisyon para sa isang nagsasanay-ng-Katotohanan ay ang pagkakaroon ng mabubuting asal, busilak na isipan, at marangal na hangarin. Pakipaliwanag po sa amin kung ano ang marangal na hangarin.

M: Ito ay dapat alam mo na kaya hindi mo na dapat ita-nong sa akin. (Ang nagtanong, “Hindi pa po. Pwede Nyo po akong bigyan ng halimbawa?”) Oo. Ano ang iyong layunin sa paglilinig para sa Katotohanan? Anong gusto nyong makamit? Gusto nyo bang maging Buddha? (Sagot, “Gusto kong maging Buddha, pero hindi ko alam kung anong pakiramdam ng maging Buddha. Ano ba ang ibig sabihin ng Buddha?”) Ngayon, ipapaliwanag ko. Nagsasanay tayo para maging Buddha dahil nakikita natin ang pagdurusa sa mundo at kaya gusto nating magkaroon ng Pinakamataas na Kapangyarihan para tulungan ang ating kapwa nilalang. Halimbawa, gusto mong pumunta sa Kanlurang Paraiso; at pagkatapos mong maging isang Buddha ay maaari mo silang dalhin doon.

Sa oras na maging Buddha ka at napaunlad mo ang dakilang karunungan, mabubuksan mo rin ang pintuan ng karunungan ng sinomang may gusto nito. Ito ang tinatawag nating marangal na hangarin. Kung gusto mo mang maging isang ‘Buddha’ o ibang pangalan; ang tawag dito ay hindi mahalaga. Halimbawa, gusto mong maging isang doktor dahil nakikita mo na maraming tao ang nagdurusa sa mga sakit at nagpasya ka na gagamutin mo ang kanilang mga sakit. Kapag ikaw at nagtagumpay, tatawagin ka ng mga tao na ‘doktor’ o iba pang katawagan. Hindi dahil ang katawagan ay mahalaga, pero mahalaga na magkaroon ng marangal na hangarin na iligtas ang iba mula sa pagdurusa.

Ngayon tanungin mo ang sarili mo kung bakit gusto mong magsanay. Ito ba ay para makalaya sa Tatlong Daigdig para maging malaya sa iyong sariling mga pagdurusa, o para tulungan ang iba na malampasan ang Tatlong Daigdig ng transmigrasyon (walang tigil na sirkulo ng pagsilang at pagkamatay) dahil nakikita mo silang nagdurusa? Kung ito ang uri ng hangarin na mayroon ka, masasabi na mayroon kang marangal na hangarin. Palayain mo ang sarili mo sa Tatlong Daigdig dahil pagod ka na sa hindi-patas na daigdig, dahil gusto mo ng mas mataas na antas ng kalangitan kung saan walang pagsilang, pagtanda, pagkakasakit, at kamatayan kundi walang-hanggang kaligayahan. At pagkatapos ay makakabalik ka para palayain ang iyong mga kamag-anak at kaibigan. Ito ang marangal na hangarin. Kahit anu pa man ang maging ikaw, mabuti na pinapanatili mo ang ganitong hangarin.

T: Ang tinatawag bang Tatlong Daigdig ang pinakamataas?

May mas mataas pa bang daigdig kaysa rito?

M: Syempre may mas matataas pang daigdig kaysa sa Tatlong Daigdig. Kung hindi, ano ang gagawin natin pagkalampas natin dito? Sa Tatlong Daigdig ang lahat ay nasa sirkulo ng pagsilang, pag-iral, pagkabulok, at pagkawasak at magigiba pagdating ng panahon. Kaya dapat natin itong malampasan. Sa itaas ng Tatlong Daigdig ay ang lupain ng walang-hanggan at walang katapusang kaligayahan.

T: Madalas kong naririnig sa aking mga kaibigan na lahat ng bagay sa mundo ay lumilitaw dahil sa ating isipan. Totoo ba ito?

M: Kaya dapat nating linangin ang ating katawan, salita at isipan; dahil magdadala sila ng sagabal na karma. Lumilikha tayo ng karma dahil nag-iisip, nagsasalita, at gumagawa tayo. Matapos nating magsanay at naging isang Arhant o isang Bodhisattva, hindi na tayo magkakaroon ng sagabal na karma dahil nalinis na natin ito. Tayo ay hindi na sakop ng batas ng karma at hindi na maiimpluwensyahan ng kahit ano, maliban na lang kung mangako tayo na bumalik muli para palayain ang mga sentient na nilalang. Sa oras na iyon, ito ay dahil gusto nating bumalik muli rito, hindi dahil sa tayo ay nasa ilalim ng kontrol ng karma muli.

T: Maaari nyo bang sabihin sa amin kung gaano ka-makapang-yarihan ang ating isipan? Lahat ba ng nasa Tatlong Daigdig ay nasa ilalim ng impluwensya ng Tatlong Daigdig? O may impluwensya lang ito sa mundong ito?

M: Sa Tatlong Daigdig ay may impluwensya pa rin ang isip na ito. Sa Tatlong Daigdig ay wala nang karma, pero ito ay nasa sirkulo pa rin ng pagsilang, pag-iral, pagkabulok, at pagkawasak. Hindi lang sa daigdig na tinitirhan natin, kundi sa lahat ng kabuuan ng Tatlong Daigdig ay mawawasak pagdating ng araw. Kaya hindi ‘walang-hanggang’ liberasyon kapag ang isang tao ay nasa Tatlong Daigdig.

(“Kung gayon, ano talaga ang tunay na liberasyon?”) Ang ibig sabihin ng tunay na liberasyon ay dapat nating lampasan ang Tatlong Daigdig. Halimbawa, kailangan nating abutin ang Ikaapat, Ikalima. Pero kapag naabot mo ang Ikaapat na Daigdig, na isa sa ‘walang-anyong daigdig’ hindi ibig sabihin na nakamit mo na ang walang-hanggang liberasyon. Ang Ikaapat na Daigdig ay wala sa loob o labas ng Tatlong Daigdig. Ito ay nasa pagitan. Maraming mga antas sa walang-anyong daigdig, at ang Ikaapat na Daigdig ang pinakamababa. Kahit na ito ay lampas sa Tatlong Daigdig, itinuturing natin ito na nasa Tatlong Daigdig dahil wala ito masyadong gamit. Walang pakinabang kahit na makapunta ka doon. Maari kang bumaba sa mababang daigdig muli, pero hindi ka makakapunta sa mas matataas na daigdig. Dahil ang kinalalagyan nito ay napakapartikular, binibilang natin ito sa Tatlong Daigdig, pero kung sa lugar hindi ito doon. Gumamit si Shakyamuni Buddha ng mas simpleng paraan para ilarawan ang sansinukob: sa loob o sa labas ng Tatlong Daigdig. Pero hindi ito ang punto: ayokong makipagtalo. Gusto ko lang ipaliwanag sa inyo na ang Ikaapat na Daigdig ay hindi ganon kaganda, at ito ay malalaman nyo matapos nyong magsanay sa loob ng ilang

panahon. Ngayon, walang pinagkaiba kahit na tawagin ito ng mga tao na nasa loob o nasa itaas ng Tatlong mga Daigdig. Ipapaliwanag ko ito sa oras ng inisasyon, dahil ang sikreto ng sansinukob ay hindi pwedeng ibunyag sa publiko.

T: Ano ang dapat kong gawin kapag nakakita ako ng ilang tanawin o nakarinig ng ilang tunog sa meditasyon o pagbigkas ng ngalan ni Buddha?

M: Anong ngalan ni Buddha ang binibigkas mo? (Quan Yin Bodhisattva) Ipagpatuloy mo kung gayon. (Anong dapat kong gawin kung hindi ako makatulog?) Edi wag kang matulog. Hindi pa rin ito ang tunay na pagsasanay para sa Katotohanan, ang ginagawa mo; ito ay pagbigkas lang ng pangalan ni Buddha. Hindi itinuro ni Shakyamuni Buddha ang ganyang uri ng bagay. Ito ay dahil hindi natin naunawaan ang Kanyang paraan at iniisip natin na ang pagsasanay ng Paraang Quan Yin ay ang pagbigkas ng pangalan ni Quan Yin Bodhisattva; pero hindi ganoon. Ang magsanay ng “Quan Yin” (pagninilay sa Tunog) ay isang paraan ng napakataas na antas, ay isang napakataas na paraan. Hindi ito ang paggamit ng iyong bibig sa pagbigkas ng pangalan. Pero hindi ko pa pwedeng ituro ngayon sa halip ay sinasabi ko na ipagpatuloy mo ang pagbigkas ng ‘Quan Yin Bodhisattva.’ Kung tunay kang nag-aasam sa liberasyon at gusto mo ng inisasyon, maari kang magpalista ng pangalan mo sa may mesa sa harapan. Ang Paraang Quan Yin ay hindi pwedeng isalin sa publiko.

Walang salita ang kailangan sa pagtuturo ng paraan. Ako ay magiging tahimik, pero makukuha mo ito. Pero kung gusto

mo pa ring bigkasin ang 'Paraang Quan Yin,' ipagpatuloy mo ito, at kapag may nakita kang panloob na tanawin, hindi mo masasabi kung totoo ito o hindi. Wala akong maitutulong dahil wala ka pa sa aming daan. Kung kailangan mo ito, maari kang bumalik sa akin, at matutulungan kita. Kung hindi, dapat kang tumigil.

Simulan na Natin ang Pagbabago -Ingatan ang Kapaligiran

Sinabi ni Supreme Master Ching Hai
Hunyo 4, 2009
Veracruz, Mexico Conference
(Orihinal sa Ingles)

Maligayang pagdating, kagalang-galang na mga opisyaales, miyembro ng media, bantog na mga tagapagsalita, at lahat ng marangal na kalahok ng pagpulong: Hallo!

Bilang isang labis na nababahalang mamamayan ng daigdig, binabati ko kayo nang buong kapakumbabaan, salamat sa inyo at magalang na pagsaludo sa inyong lahat na dumating sa araw na ito na may bukas na mga puso at isipan para sa kapakanan ng ating maganda at minamahal na planeta na tinatawag nating tahanan. Ako ay taos-pusong nagpapasalamat para sa pagpulong na nagaganap ngayon sa Veracruz, Mexico, para bigyang pansin ang agarang-paglunas sa pag-init ng mundo (global warming) dahil sa pagbabago ng klima, na nakakalungkot na pumatay sa daan-libong tao at nakakaapekto sa daan-milyong mga tao, hindi pa kabilang dito ang iba't ibang uri ng hayop. Umaasa ako na magpapalaganap ito ng

kamalayan at magsisilbing inspirasyon para maaksyunan ang pinakaseryosong problema ng mundo ng ating panahon.

Ang inilahad na impormasyon at ang marangal na gawain na ginagawa dito ngayon ay mahalaga para sa lahat. Isang karan-
galan na makasama sa planetang ito ang mga dedikadong ta-
ong tulad ninyo, na nagsusumikap para sa mas ikabubuti ng
iba. Alam natin na ang pagbabago ng klima (climate change)
ay isang malubhang problema; alam natin lahat kung ano ito,
at na ang kasalukuyang kritikal na kondisyon ng ating plane-
ta ay nangangailangan ng matalino at agarang aksyon mula sa
bawat isa sa atin. Pakiusap, atin pong tandaan ang lahat ng im-
pormasyon mula sa pagpupulong na ito at ipalaganap natin ito
ng malawakan para mailigtas ang ating daigdig sa pagkalipol.

Hayaan nyong kunin ko ang pagkakataong ito para ipaalam
sa inyo ang kasalukuyang kalagayan, bagaman maaring ang
ilan sa inyo, o marami sa inyo na ang nakakaalam.

A. Kasalukuyang Sitwasyon na Nangangailangan ng Aga- rang Aksyon

Kita nyo, ang ating kasalukuyang kalagayan ay mas masama pa
kaysa sa lubhang-nakababahalang kalagayan na inilahad ng
United Nations Intergovernmental Panel on Climate Change
(IPCC); ang mga nakapipinsala at madalas ay nakamamatay
na epekto ay nasasaksihan na sa mga matitinding sakuna tulad
ng pagbago, pagbaha, tagtuyot, at matinding init.

Kahit na bawasan ng mundo ang mga greenhouse gas emis-

sion, magtatagal pa rin bago matanggal ng mundo ang mga gas na nasa atmospera na. Kaya mahalaga na magpokus sa madaling-maglahong mga gas, gaya ng methane. Ang methane ay nagkukulong ng 72 beses na mas maraming init kaysa sa CO₂, kalkuladong ‘average’ sa loob ng 20-taong panahon. Ang pinakamalaking pinagmumulan ng methane ay ang industriya ng paghahayupan, na tunay na isa sa nangungunang sanhi ng pag-init ng mundo na kailangang matigil.

Pero bago ang lahat, hayaan nyong ibahagi ko ang ilan sa mga pinakabagong ebidensya ng mga epekto ng pagbabago ng klima sa buhay ng mga tao at hayop.

B. Pagkatunaw ng ‘Polar Ice Cap’

Una ay ang pagkatunaw ng Arctic. Ang Arctic, o North Pole, ay maaaring sa taong 2012 ay wala nang yelo, 70 taon na mas maaga kaysa sa prediksiyon ng IPCC. Kung wala ang pangprotektang yelo na nagrereplek sa araw, 90% ng init ng araw ay maaaring mapunta sa bukas na tubig, na makapagpabilis ng pag-init ng mundo.

Ang mga pagbabago sa takip na yelo ng Arctic ay lubhang kapansinpinsin, sinasabi ng mga climatologist na tanging 10 porsyento na lang ang matanda at makapal na yelo, habang mahigit 90 porsyento ng nga yelo ay kabubuo pa lang at maninipis.

Isa pang pagbabago ng Arctic ay ang pagkatunaw ng permafrost, isang nagyeyelong patong ng mundo na may ipon na

methane. Ang pagkatunaw ng patong na ito sa nakaraan taon ang sanhi ng pagsingaw ng methane na labis na nagpataas ng antas ng atmospera simula noong 2004. Ang pagtaas ng global warming ng higit sa 2-degree Celsius ay magdudulot na makawala ang bilyon-bilyong toneladang methane sa atmospera, na magdudulot ng maramihang pagkalipol ng buhay sa planetang ito. Habang ang malalaking “ice sheets” ng Greenland at ng Antartika ay patuloy sa pagkatunaw, inaasahang susunod dito ang nakapipinsalang pagtaas ng karagatan at mas malalakas na bagyo. Kapag ang kabuuang “sheet” ng Kanlurang Antartika ay natunaw, ang global average na taas ng dagat ay tumaas pa n 3.3, o 3.5 metro, maapektohan ang mahigit 3.2 bilyong katao, iyon ay kalahati ng populasyon ng daigdig, na naninirahan sa 200 milya ng baybay-dagat. Sinasabi ngayon ng mga siyentipiko ng National Snow and Ice Data Center na kung ang kabuuan ng Antartika ay matunaw, ang taas ng dagat ay maaaring lumampas sa mas mataas na antas kaysa sa inaasahan, sinasabi ng ilan, hanggang 70 metro, na nangangahulugang mas nakamamatay para sa lahat ng buhay sa Mundo.

C. Ang Paglubog ng Lupa at ang mga “Climate Refugees”

Ang sunod na problema: ang paglubog ng mga lupain at ang mga lumilikas na tao dahil sa klima (climate refugees). Sa ngayon, nasa 18 isla na ang lumubog sa buong mundo, at mahigit 40 bansang isla na ang maaapektohan ng pagtaas ng antas ng dagat. Ang isang report mula sa International Organization for Migration ang nagsabi na may 200 milyon, o hanggang 1 bilyong mga tao, ang magiging “climate refugees” sa

taong 2050, o sa loob ng ating habang-buhay. Ang mga taong ito ay kailangang lisanin ang kanilang isla o mga tahanan sa baybaying-dagat dahil sa pag-apaw ng dagat o sa pagkatunaw ng “permafrost” na magdudulot para lumubog at gumuho ang buong komunidad o mga bansa.

D. Pagliit ng Glacier at Kakulangan sa Tubig

Ang sunod na problema natin ay: Naglalahong mga “glacier” at kakulangan ng tubig. Karamihan ng mga glacier ng planeta ay maglalaho sa maikling dekada, na maglalagay sa 2bilyong tao sa panganib. Isang bilyon ng mga tao ay magdurusa sa epekto ng lumiliit na glacier sa Himalaya sa bilis na walang kapantay saan man sa mundo, sa 2/3 ng rehiyon ay higit sa 18,000 mga ‘glacier’ na ang nagsiliitan. Ang paunang epekto ng pagkatunaw ng glacier ay mga nakapipinsalang baha at pagguho ng lupa. Habang ang pag-urong ng glacier ay nagpapatuloy, madalang na pag-ulan, nakawawasak na tagtuyot at kakulangan sa tubig ang mga resulta.

E. Oceanic Dead Zones

Ang sunod ay: Ang mga dead zones sa karagatan. Ang climate change ay lumilikha ng bahagi sa karagatan na tinatawag na ‘dead zones,’ na sa kasalukuyan ay nasa mahigit 400 na ang bilang. Ang pagdami nito ay sanhi ng naaanod na pataba na karamihan ay mula sa paghahayupan, na nakadaragdag ng kawalan ng ‘oxygen’ na sumusuporta sa buhay.

F. Record Heat

Ngayon ay mayroon din tayong tinatawag na ‘record heat.’ Sa nakaraang dalawang dekada ay dalawang beses nang naranasan ang “pinakamainit na gitnang taunang temperatura” (hottest average annual temperature) na nairekord sa kasaysayan ng ating planeta. Noong 2003, tinamaan ng ‘record heat wave’ ang Europa, na pumatay sa sampu-sampung libong mga buhay. Sinundan ng heat waves ang pinamalubhang sunog sa kagubatan sa kasaysayan ng Australia.

G. Pagdami ng mga Bagyo

Sunod: Pagdami ng mga Bagyo. Napansin na ang dalas at tindi ng mga unos at pantropikong bagyo ay nadagdagan ng 100% sa nakaraang 30 taon. Ayon sa mga siyentipiko ng Massachusetts Institute of Technology (MIT) ng USA, malamang na ito ay sanhi ng pagtaas ng temperatura ng karagatan kaugnay ng klima.

H. Pagkalipol ng mga Hayop sa Kagubatan

Sunod ay ang pagkawala ng mga hayop sa kagubatan. Ayon sa mga nangungunang ekolohista, ang pagkawala ng mga hayop sa kagubatan dahil sa pagkalipol ng mga uri ng hayop ay napakabilis na walang modernong mapaghahambingan. Sinasabi rin ng mga siyentipiko ngayon, na ang 16,000 uri ng mga hayop na kinatatakutang malipol sa Mundo ay maaring malipol ng 100 beses na mas mabilis kaysa sa inaakala noon.

I. Tagtuyot at ‘Desertification’

Sunod ay ang tagtuyot at desertification (pagiging disyerto ng mga lupain). Sa Nepal at Australia, ang mga sunog sa kagubatan ngayong taon ito ay labis na pinalala ng kondisyon ng tagtuyot. Sa Afrika, ang mga tao sa Somalia, Ethiopia at Sudan, para pangalanan ang ilan, ay sinalanta ng tagtuyot. Ayon aa United Nation, ang desertification, na kadalasan ay dala ng pagpapatumba ng napakaraming mga puno at ng mga pinsala mula sa pagpapastol o panginginain ng mga baka, ay nakaapekto sa kapakanan ng higit sa 1.2bilyong mga tao ng higit sa 100 nanganganib na mga bansa. Ang mga mahahalagang sariwang tubig ay natutuyo rin, gaya ng ‘aquifers’ sa ilalim ng mga pangunahing siyudad ng Beijing, Delhi, Bangkok at dose-dosenang mga iba pang rehiyon tulad ng Gitnang-kanlurang Estados Unidos; habang ang mga ilog na Ganges, Jordan, Nile at Yangtze ay madalas na iga sa taon na ito. Sa pinakamalalang tagtuyot ng China sa loob ng limang dekada, ang mahahalagang pananim ay nawala sa 12 hilagang mga probinsya, na ginastusan ng bansa ng halagang katumbas ng bilyon-bilyong US-dolyares para sa pangtagtuyot na tulong sa mga naluging mga magsasaka.

J. Kalusugan ng mga Tao

Ang sunod ay ang problema sa kalusugan ng mga tao. Ayon sa pananaliksik na ginawa sa Switzerland, ang climate change ay responsable sa 315, 000 na kamatayan taon-taon, at 325 milyong katao ang lubhang naapektuhan. Kasabay nito ang pagkasayang ng US \$125 bilyon kada-taon. Ang pinaka-apektado

ay ang mga papaunlad na bansa sa Africa, at ang ibang pina-ka-pinangangambahang mga bahagi sa Timog Asya at maliliit na islang bansa.

Ang Solusyon

Okey, tama na muna ang problema, dahil mayroon tayong solusyon sa problemang ito. Maaaring hindi na maaga, pero hindi pa masyadong huli, kaya pa nating iligtas ang ating tahanan, planetang tahanan. Okey, ang numero unong solusyon ay ‘vegan,’ organikong vegan. Ang veganismo ang maglilig-tas sa daigdig.

Isa-isa kong iuulat sa inyo kung paano maililigtas ng vegan na pagkain ang mundo.

Buti na lang at may mga madadaling aksyon tayong magaga-wa. Ililista ko ang mga ito para sa inyong kaalaman. Ngayon, karamihan sa mga lugar kung saan natin nakikita ang naka-pipinsalang epekto ng climate change, gaya ng pagkatunaw ng Arctic, paglubog ng mga lupain, kakulangan sa tubig dahil sa pagkatunaw ng glacier, at maging pagdalas ng bagyo ay la-hat ay may kinalaman sa pagtaas ng temperatura ng Mundo. Kaya kailangan nating palamigin ang planeta, unang-una sa lahat. At ang pinakamagaling na paraan para itigil ang pag-init ng daigdig ay ang pagtigil sa pagpoproduk ng mga greenhouse gas na lumilikha ng init. Lohikal, diba? Oo.

Alam na natin ang mga pagsisikap sa pagbawas ng ‘emis-sions’ mula sa mga industriya at transportasyon. Pero ang pagbabago sa mga sektor na ito ay matagal pa bago mangyari – higit sa kaya natin sa pagkakataon na ito, sa oras na ito. Isa

sa pinaka-epektibo at pinakamabilis na paaraan para mabawasan ang init sa atmospera ay ang pag-aalis ng produksyon ng methane. Hindi lamang ito 72beses na nagpapainit kaysa sa carbon dioxide, mas mabilis din itong mawala sa atmospera kaysa sa CO₂. Kaya kung ititigil natin ang methane, ang atmospera ay mas mabilis lalamig kaysa sa pagpapatigil sa carbon dioxide. Nakikita nyo ba ang ibig kong sabihin?

Ang organikong vegan ay makakapagprodus ng kapaki-pakinabang na nakakapagpalamig na epekto dahil kaya nitong itigil ang methane at ang iba pang greenhouse gas na delikado sa kaligtasan ng ating buhay.

1. Pagtatanggal sa Methane

Pwede nating simulan sa pagtigil sa pinakamalaking tagapagprodus ng methane sa mundo, iyan ay, paghahayupan. Kaya, para mapalamig ang ating daigdig nang mabilis, kailangan nating itigil ang pagkonsumo ng karne para mahinto ang industriya ng paghahayupan, na magpapahinto sa mga greenhouse gas, methane at iba pang nakakalasang gas mula sa industriya ng paghahayupan. Kung lahat ng tao sa mundo ay aakapin ang simple pero pinaka-makapangyarihang pamumuhay ng hindi pagkain ng karne, ay agad nating mababaligtad ang epekto ng global warming. At magkakaran tayo ng oras para magawa ang mas pangmatagalang solusyon tulad ng green technology, para matanggal ang carbon dioxide sa atmospera. Sa katunayan, kung hindi natin tanggalin ang produksyon ng karne, maaaring ang lahat ng mga makalikasang

pagsisikap ay mawalan ng saysay, o maaring mawala na ang planeta bago pa natin maipagawa ang anumang green technology gaya ng ‘wind power’ o ‘solar power,’ o mas maraming ‘hybrid cars,’ dahil sa dahilang nabanggit. Pakitandaan din na kahit na ang paghahayupan ay naiulat na pinagmumulan ng 18% ng pandaigdigang emisyon ng mga greenhouse gas-na higit pa sa sektor ng transportasyon ng buong mundo- sa katunayan ito ay mababang- tantiya lang. Dahil ang mga nakaraang kalkulasyon ay nagsasabi na ito ay maaaring higit pa sa 50% ng kabuuang pandaigdigang emisyon. Higit sa 50% ay mula sa industriya ng paghahayupan. Kaya iyon ang numero unong solusyon.

2. Pagtatanggal ng Iba pang mga Gas

Ngayon ang ikalawa: pagtatanggal ng iba pang mga gas. Bukod sa methane, may iba pang nakamamatay na lasong mga gas ang nagmumula sa industriya ng paghahayupan. Ito ang pinakamalaking pinagmumulan ng 65% ng pandaigdigang ‘nitrous oxide,’ isang greenhouse gas na tinatayang 300 beses magpainit kaysa sa CO₂, nagpapasingaw din ito ng 64% ng ammonia, na sanhi ng ‘acid rain’ at ‘hydrogen sulfide,’ isang nakamamatay na gas. Kaya ang paghinto sa produksyon ng karne ay ang pagtanggap sa lahat ng mga nakamamatay na gas na ito, pati na ng methane.

3. Pagtigil sa mga ‘Dead Zones’

Ikatlo: Pagtigil sa mga dead zones. May iba pang mga malal-

aking benepisyong na makukuha sa pagtigil sa produksyon ng karne. Halimbawa, ang mga dead zones sa karagatan ay ka-limitang sanhi ng naaanod na pataba o fertilizasyon mula sa agrikultura na ginagamit, higit sa lahat, para sa pakain sa mga hayop. Ang mga dead zones ay isang seryosong banta sa ekosistema ng karagatan, na pwedeng panumbalik kung ititigil natin ang pagpapadumi nito dahil sa mga gawaing may kinalaman sa paghahayupan.

Itigil din ang pangingsda, at ang ating buhay-pandagat ay manunumbalik. Ang namimigat na pangingsda ang naging sanhi ng pagkawala ng mga sardinas na isda sa baybayin ng Namibia. Ang mga pagsabog ng mga mapaminsalang mga gas ay lumikha ng dead zone na sumisira sa ekosistema ng lugar dahil sa pagkawala ng mga sardinas- isang maliit pero kapakinabang-sa-kalikasan na uri ng isda. Naiisip nyo ba? Sardinas lang. Kaya kailangan nating itigil ang pangingsda, pati ang paggamit ng lahat ng produktong mula sa hayop, para protektahan ang ating buhay na karagatan at iba pang anyong tubig, na napakahalaga sa kaligtasan natin. Alam nyo ito.

4. Pagtigil sa Desertipikasyon

Ngayon ang ikaapat: kailangan nating itigil ang desertipikasyon. Kaya natin. Ang desertipikasyon ay isang epekto ng climate change na konektado uli sa paghahayupan. Halimbawa, sa Mexico, sa pinakabagong pananaliksik ay nalaman na 47% ng bansa ay naging disyerto na, dahil sa pinsala ng industriya ng bakahan. At ang natitirang 50-70% ng Mexico ay nakakaranas din ng ilang antas ng tagtuyot. Ang labis na panginginain o pagpapastol ng paghahayupan, na omookupa

sa halos 1/3 ng patag na lupain ng Mundo sa buong mundo, ay ang pangunahing sanhi ng desertipikasyon at iba pang pinsala, at sya ring may kinalaman sa higit 50% ng pagguho ng lupa. Ngayon, kailangan nating ihinto ang paghahayupan para protektahan ang ating lupain at protektahan ang ating buhay.

5. Pagtigil sa Kakulangan ng Tubig

Ikalima: Pwede nating itigil ang kakulangan sa tubig. Habang ang mga tagtuyot ay ginagambala ang napakaraming populasyon, hindi natin makakayang mag-aksaya ng tubig. Ang produksyon ng karne ay gumagamit ng napakaraming tubig, alam nyo ito. Gumagamit ng 1200 galon ng sariwa at malinis na tubig para makapagprodus ng isang ‘serving’ ng beef o baka. Sa kabaligtaran, ang kompletong vegan na pagkain ay gumagamit lang ng 98 galon ng tubig. Iyan ay 90+ porsyentong mas mababa. Kaya, kung gusto nating matigil ang kakulangan sa tubig at mapangalagaan ang mahalagang tubig, kailangan nating itigil ang produkto mula sa hayop.

6. Pagbabawal sa Pangangalbo ng Kagubatan

Ngayon, ikaanim: itigil natin ang pangangalbo ng kagubatan (deforestation). At kailangan nating magtanim ng maraming puno, syempre. Kung saan may erosyon o bakanteng lupa, kailangan nating taniman ng mga puno. Ngayon, ang deforestation ay kadalasang dala rin ng paghahayupan. Ayon sa United Nation, ang deforestation ang sanhi ng halos 20% ng lahat ng emisyon ng greenhouse, halos lahat ng deforesta-

tion ay may kinalaman sa produksyon ng karne. Walumpung porsyento ng kinalbong kagubatan sa Amazon ay para sa pagpapastol o panginginain ng mga baka para ihanda sila sa pagkakatay, at ang natitira ay tinaniman ng mga soya na karamihan ay para sa pakain sa hayop. Kaya ang pagtigil sa mga produktong-hayop ay pagprotekta sa ating mahalagang kagubatan, ang baga ng ating Mundo, at isang napakahalagang salik sa ating kaligtasan.

7. Pagpapababa ng Gastos-pinansyal

Ngayon, ikapito: kailangan nating pababain ang gastos-pinansyal. Ang ating mga pinuno ay nag-aalala sa gastos ng pag-sugpo sa climate change. Pero, ang magandang balita ay, kapag lumipat ang mundo sa walang-karneng pagkain/diyeta, ay mas mapapababa natin ang gastusin ng kalahati o higit pa. Ibig sabihin nito na makakatipid tayo ng sampu-sampung trilyong (US) dolyar. Kung ang mundo ay lilipat sa vegan na pagkain, makakatipid tayo ng higit sa 80% ng gastos, halos US\$32 trilyon.

8. Mas-mababang Pangkalusugang Gastos

Ikawalo: Kailangan nating pababain ang gastos para sa kalusugan. Ang mga peligro ng pagkain ng karne ay mas malinaw na ngayon. Ang mga hayop ay paulit-ulit binibigyan ng sobra-sobrang ‘hormones’ at ‘antibiotics,’ na kapag kinunsumo

bilang karne, ay makakasama sa kalusugan. May mga lasong kakambal-na-produkto ang mga katayan gaya ng ammonia at hydrogen sulfide. Ang mga nakalalasong sangkap na ito ay naging sanhi ng ilang kamatayan ng mga trabahador dahil sa matinding lason nito.

Bilang itinuturing na pagkain, ang karne ay isa sa pinakamasama sa kalusugan, nakalalason, maduming bagay na kinakain ng mga tao. Hindi tayo dapat kumain ng karne kailanman, kung minamahal at pinahahalagahan natin ang ating kalusugan at ating buhay. Mabubuhay tayo ng mas matagal at magiging mas malusog at mas matalino tayo kung hindi tayo kakain ng karne. Ang karne ay napatunayan na ng mga sitentipiko na sanhi ng lahat ng uri ng kanser, pati ng sakit sa puso, pagtaas ng presyon, stroke at labis na pagtaba. Ang listahan ay walang katapusan. Lahat ng mga sakit na ito ay pumapatay sa milyon-milyong tao kada-taon. Milyon-milyong tao ang namamatay dahil sa sakit na mula sa karne, at milyon-milyon din ang nagkakaran ng malulubhang sakit at nakaratay dahil sa karne. Walang katapusan ang mga trahedyang dulot ng pagkain ng karne. Ang pagkain ng karne ay bagay na hindi talaga dapat gawin. Sa ngayon ay dapat na alam na natin ito sa pamamagitan ng lahat ng siyentipiko at medikal na ebidensya. Pakiusap tumigil na kayo sa pagkain ng karne. Kahit para lang sa inyong kalusugan. Gusto nyong mabuhay ng maha-ba para sa inyong mga anak at inyong mga apo, at mabuhay nang malusog. Hindi pa natin nababanggit ang maduduming kalagayan, ang masisikip na kapaligiran kung saan ang nga hayop ay itinatago hanggang sa sila ay katayin, na lumilikha ng pagkakahawa-hawa ng mga sakit gaya ng swine flu virus.

Sa katunayan, ang ilang mga sakit na mula sa karne katulad ng pantaong-uri ng ‘mad cow disease’ ay labis na nakamamatay sa bawat kaso. Sinoman na magkaron ng mad cow disease ay hahantong sa malungkot at madalamhating pagkamatay. Ang iba pang mga lason tulad ng E coli, salmonella, atbp., ay nagiging sanhi rin ng mga seryosong karamdaman, at pangmatagalang mga pinsala, na minsan ay nahahantong sa kamatayan.

Sa makatuwid, ang simpleng pag-ayaw sa karne ay magpapayaman, magpapalusog, at higit sa lahat ay magpapatalino sa atin at sapat na ito para tawagin tayong dakilang bayani. Dahil napapanahon na ang paninigurado sa kaligtasan ng ating mga anak at mga apo.

Pangwakas

Para tapusin ang aking ulat: kagalanggalang, respetado, matatalino, minamahal at tinitingalang madla, malinaw na sa atin kung gaano kahalaga na ihinto ang pag-init ng planeta sa pinakamakalikasang polisiya at hakbang, ang pinakamaawain, pinaka-dakila, pinaka-nakapagliligtas ng buhay na hakbang, ito ay ang vegan na pagkain, organikong vegan para sa pinakatumpak. Mas mainam ito para sa inyong kalusugan. Ito ang pangmatagalang pagseseguro laban sa climate change. Tayo ang dapat maging solusyon at hikayatin natin ang iba sa pamamagitan ng lahat ng kapanipaniwalang siyentipiko, pisikal, at moral na datos na mayroon tayo- para gayon din ang gagawin nila. Ang diyeta na binubuo ng pagkaing- halaman ay kayang pahintuin ang 80% ng global warming, lunasan ang pandaigdigang gutom, itigil ang digmaan, magdala ng

kapayapaan, at mapapanatili nito ang katubigan ng Mundo pati ang mga mahahalagang yaman, na magbibigay ng mahabang buhay sa planeta at sa sangkatauhan. Sa makatuwid, kaya nitong itigil ang maraming pandaigdigang problema na hinaharap natin ngayon. Kaya, napakahalaga na baguhin natin ang ating pamumuhay. Napakadaling gawin nito, ang pagiging mabuting halimbawa para tularan ng iba, ang paggawa ng ating parte sa pagpapaalam sa mga tao ng napapanahong problema sa climate change at ang mga solusyon nito; ang pinakamahalaga ay ang vegan na pagkain, para mailigtas ang ating mahalagang planeta. Panahon na para isagawa ang ating ngawa (salita), dahil wala nang oras na natitira ngayon.

Sa pagpunta nyo dito ngayon, malinaw na alam na ninyong lahat na ang mga isyung kinahaharap natin ay napakahalaga at kailangang maresolbahan agad. Salamat sa inyong lahat mga tao ng pamahalaan, miyembro ng media, tagapagsalita, kalahok sa pagpupulong, mga kababaihan at kaginooan, para sa inyong oras at pagmamalasakit sa pagpunta nyo rito. At salamat sa lahat ng mga mararangal na taong nagtulungan para sa pag-oorganisa ng nakapanggigising na pagdiriwang ngayon. Lubos akong nagpapasalamat sa inyong katapatan at pagpayag na makilahok sa mga taong may kaparehong hangarin, sa pangunguna sa pagpapaalam sa publiko, at sa pagnanais na isakatuparan ang mga agarang aksyon. Sama-sama nating salubungin ang isang bago at gintong panahon, kung saan ay ating maisasabuhay ang mararangal na katangian ng pag-ibig, awa at kabutihan na syang nararapat, mamuhay sa prinsipyo ng walang-karahasan at ng pagpapatawad, pagiging halimbawa ng pamantayan ng marangal at matuwid na pamu-

muhay, at mamuhay ng mas sustinableng buhay sa kapayapaan, kaligayahan at pagkakasundo sa isa't isa, sa lahat ng ating mga kapwa-naninirahan; -maging mga tao, hayop, halaman, o puno.

Sigurado ako na ang pagpupulong na ito makakatulong ng malaki sa pandaigdigang pagsisikap ng lahat ng bansa para iligtas ang ating planeta. Ang aking pinakataus-pusong pasasalanat sa lahat nang naging bahagi para ito ay magkatotoo. Nawa'y pagpalain kayo ng Kalangitan, ang inyong mga mahal sa buhay at mga bansa. At nawa'y lahat ng inyong marangal na pagsisiikap ay mabasbasan ng maluwalhating tagumpay!

Para mapanood ang coverage ng Supreme Master Television sa videoconference na ito, bisitahin:

<http://video.Godsdirectcontact.net/magazine/WOW1021s.php>

Ang Mga Pakinabang ng Pagkaing MULA SA HALAMAN (VEGAN)

Mga impormasyong kinolekta
ng mga miyembro ng asosasyon.

Ang habang-buhay na pagpasiyang maging isang vegan ay isang pangunahing panuntunan sa pagmumulat sa Quan Yin Method. Ang mga pagkaing mula sa mga halaman lamang ang may pahintulot na isama sa pagkain samantala, ang mga pagkaing mula sa mga hayop tulad ng itlog ay hindi dapat kainin. Maraming mga dahilan nito, ngunit ang pinakamahalaga ay mula sa Unang Panuntunan, na sinasabi sa atin na huwag mananakit ng mga nilikhang may-pandama o huwag papatay.

Ang hindi pagpatay o pananakit sa mga nilalang na may buhay ay di-maitatanging kabutihan para sa kanila. Lingid sa atin na ang hindi pananakit sa iba ay nakakabuti rin sa atin. Bakit? Dahil sa Batas ng Karma: Ano man ang itanim siya ring aanihin. Kapag ikaw ay pumatay o a)utusan ang iba na pumatay para sa iyo upang mapunan ang iyong pagkagusto sa karne, nagkakaroon ka ng pagkakautang sa Diyos ng Karma, at ang pagkakautang na ito ay kailangang pagbayaran.

Kaya ang totoo, ang pagiging vegan ay isang handog na inaa-

lay natin sa ating sarili. Gumaganda ang ating pakiramdam at ang kalidad ng ating pamumuhay ay umuunlad habang ang ating pagkakautang na karma ay umuunti at hinahandog sa atin ang daan patungo sa bagong mahiwaga at makalangit na kaharian ng loobang karanasan (inner experience in meditation). Sulit na sulit ang konting sakripisyo kumpara sa mabe-benepisyo nyo!

Ang mga espirituwal na dahilan tungkol sa “Hindi-pagkain ng karne” ay nakakahikayat sa ilang mga tao, ngunit mayroon pang ibang mas mahahalagang dahilan sa pagiging vegan. Lahat ng mga ito ay nagmula sa ating karaniwang pang-unawa. Ito ay may kinalaman sa mga isyu ng pangkalusugan, pagkain, ekolohiya at kapaligiran, moralidad at pagdurusa ng mga hayop at ang daigdigang pagkagutom.

Kalusugan at Nutrisiyon

Ang mga pananaliksik ukol sa ebolusyon ng tao ay nagsasabi na ang ating mga ninuno ay likas na mga vegan. Ang kayarian ng katawan ng tao ay hindi angkop sa pagkain ng karne. Ito ay ipinakita sa isang sanaysay ng anatomiya ni Dr. G.S. Huntington ng U.S. Columbia University. Tinuro niya na ang mga hayop na kumakain ng karne, ay mayroong maiikling malaki at maliit na mga bituka. Ang kanilang bituka ay lubha ring tuwid at makinis. Bilang paghahambing, ang mga hayop na vegan ay mayroong mahahabang maliit at malaking mga bituka. Dahil sa konting laman na ‘fiber’ at sa sa mataas na protina ng karne, hindi ito nangangailangan ng mahabang panahon upang masipsip ang mga sustansya; kaya ang mga bituka

ng mga hayop na kumakain ng karne ay mas maikli kaysa sa mga hayop na kumakain ng gulay.

Ang mga tao gaya ng mga likas na vegan na mga hayop ay parehong mayroong maliit at malaking bituka. Kung pagsasamahin ang ating mga bituka ay halos 28 ft o 8 1/2 meters ang haba. Ito ay tiklop-tiklop nang maraming maraming ulit. Ang mga dingding nito ay nakalikaw , hindi makinis. At dahil ang mga ito ay mas mahahaba kaysa sa mga bituka ng mga hayop na kumakain ng karne, ang karneng ating kinakain ay nananatili sa ating bituka sa mas mahabang panahon. Kaya ang karne ay nagsisimulang mabulok at lumilika ng mga lason. Ang mga lasong ito ay sinasabing sanhi ng kanser sa ‘colon’ at lalo itong nagpapahirap sa atay ng tao, na siyang may tungkuling mag-alis ng mga lason sa katawan. Ito ay nagdudulot ng cirrhosis at gayundin ng kanser sa atay.

Ang karne ay nagtataglay din ng maraming urokinase protein at urea na nakadaragdag sa pasanin ng mga bato. Mayroong 14 grams ng urokinase protein sa bawat pound ng hiniwang karne. Kung ang mga buhay na cells ay ilulubog sa tunaw na urokinase protein, ang tungkulin ng mga ito na magpakarami ay hihina. Bukod dito, ang mga pagkaing karne ay kapos sa cellulose o fiber, at ito ay madaling maging sanhi ng hindi pagdudumi. Alam natin na ang hindi pagdumi ay maaaring maging sanhi ng cancer sa tumbong, almoranas, atbp.

Ang cholesterol at saturated fats ng karne ay nakalilikha ng sakit sa daluyan ng dugo sa puso (cardiovascular disorders) na siyang naging una sa sampung pangunahing sanhi ng kamatayan sa United States at ngayon sa Formosa (Taiwan).

Ang cancer ang pangalawang pangunahing sanhi ng kamatayan. Ipinakikita sa mga eksperimento na ang pagsunog at pag-iihaw sa karne ay nakalilikha ng isang uri ng chemical element (Methylchloranthrene) na isang delikadong sangkap na nakapagdudulot ng cancer. Ang mga dagang binigyan ng chemical na ito ay tinubuan ng ilang uri ng cancer, tulad ng cancer sa buto, cancer sa dugo, cancer sa sikmura, atbp.

Ipinakikita sa mga pagsasaliksik na ang mga sanggol na daga na pinasuso ng babaeng dagang may cancer sa suso ay tinutubuan din ng cancer. Kapag ang may cancer na cells ng tao ay itinurok sa mga hayop, ang mga hayop ay tutubuan din ng cancer. Kapag ang karneng kinakain natin araw-araw ay nagmumula sa mga hayop na may kanser at iba pang sakit, at naipasok natin ang mga ito sa ating katawan, malaki ang pagkakataon na magkakaroon rin tayo ng mga ganitong karamdaman.

Karamihan ng mga tao ay inaakala na ang mga karne ay malinis at ligtas at mayroong mga pagsisiyasat na ginagawa sa lahat ng mga katayan ng hayop. Subalit napakarami ng mga baka at baboy na pinapatay araw-araw na ipinagbibili para ito'y isa-isahin pang siyasatin. Napakahirap siyasatin kung ang isang karne ay may cancer o wala, paano pa kung siyasatin ang bawat isang hayop. Sa ngayon, sa mga kompanya ng karne, ang ulong bahagi ay pinuputol nila kapag ito'y may problema o ang paa na mayroong sakit. Yoong mga hindi magagandang bahagi lamang ang kanilang tinatanggal at ang natitirang bahagi ay ipinagbibili. Sinabi ni Dr. J.H. Kellogg, isang tanyag na vegetarian, "Pag kumain tayo ng vegetarian na pagkain, hindi nating kailangan isipin kung anong uri ng

sakit ang ikinamatay ng kinakain natin. Masayang kainan ito!”

May isa pang kailangang pagtuunan ng pansin. Ang mga antibiotics at iba pang mga gamot gaya ng steroid at mga gamot na pampalaki ay idinadagdag sa feeds o pakain para sa mga hayop o itinuturok mismo sa katawan ng hayop. Ayon sa mga naulat, ang mga taong kumakain ng mga hayop na ito ay makakakuha rin ng mga gamot na ito. Hindi malayong mangyari na ang mga antibiotics sa karne ay binabawasan ang bisa ng antibiotic na ginagamit ng mga tao.

May ilang tao nagpapalagay na ang pagkaing walang karne ay nagbibigay ng hindi sapat na sustansiya. Isang American surgical expert, si Dr. Miller ay apatnapung taong ginamit ang kanyang propesyon sa medisina sa Formosa. Nagtayo siya ng isang ospital doon kung saan ang lahat ng mga pagkain ay vegetarian, para sa mga tauhan at gayun din sa mga pasyente. Sabi niya, “Ang daga ay isang uri ng hayop na maaaring mabuhay sa pamamagitan ng mga pagkaing maka-gulay at hindi maka-gulay. Subalit kung paghihiwalayin ang dalawang daga, ang isa ay kumakain ng karne, at ang isa ay kumakain ng pagkaing walang-karne, natuklasan namin na ang kanilang paglaki at pagsulong ay magkatulad, subalit ang dagang maka-gulay ay mas matagal na nabuhay at may mas malakas na panlaban sa sakit. Bukod dito, nang magkasakit ang dalawang daga, ang dagang vegetarian ay mas mabilis na gumaling.” At idinadagdag pa niya, “Ang gamot na ibinigay sa atin ng makabagong agham ay malaki ang inunlad, subalit sakit lamang ang kayang gamutin nito. Samantalang, ang pagkain ang nakaka-

pagpapanatili ng ating kalusugan” Tinuro niya na “Ang pagkaing mula sa mga halaman ay isang higit na tuwirang pinagmumulan ng masusustansiyang pagkain kaysa sa karne. Kinakain ng mga tao ang mga hayop, subalit ang pinagmumulan ng pagkain ng mga hayop na kinakain natin ay ang mga halaman”. “Ang buhay ng karamihan sa mga hayop ay maikli, at ang mga hayop ay mayroon din ng halos lahat ng mga sakit na tinataglay ng mga tao; samakatwid, malamang na ang mga sakit ng mga tao ay nagmula sa pagkain ng karne ng mga may-sakit na hayop. Kaya, bakit hindi na lang sa halaman tuwirang kunin ng mga tao ang kanilang pagkain? Sa tingin ni Dr. Miller, ang tanging kailangan lamang natin ay mga cereal beans at mga gulay upang makuha ang lahat ng pagkaing kailangan natin sa pagpapanatili ng mabuting kalusugan.

Maraming tao ang may palagay na ang protina ng hayop ay ‘higit na mataas’ kaysa sa protina ng halaman sapagkat ang una ay isang kumpletong protina at ang huli ay hindi. Ang totoo nito ay may ilang mga protina ng halaman ay kumpleto at ang pagsasama-sama ng mga pagkain ay makakagawa ng kumpletong protina.

Noong Marso taong 1988, ibinunyag ng American Dietetic Association na: “Paninindigan ng ADA na ang pagkaing vegetarian ay mabuti sa kalusugan at sapat na masustansiya kung tama ang paghahanda nito.”

Madalas mali ang pag-unawa ng marami na ang mga taong kumakain ng karne ay mas malakas kaysa sa mga vegetarian, ngunit isang eksperimento na isinagawa ni Propesor Irving Fi-

sher ng Yale University sa 32 vegetarians at sa 15 meat eaters ay nagpakita na ang mga kumakain ng gulay ay mas matatag kaysa sa mga kumakain ng karne. Kanyang pinaunat ang mga bisig ng mga tao hanggang sa makakaya nila. Ang kinalabasan ng pagsubok ay napakalinaw. Sa 15 na meat eaters, dada-lawang tao lamang ang may kakayahang makapagpanatiling nakaunat ang kanilang mga bisig sa loob ng 15-30 minutes. Samantala sa 32 na vegetarians, 22 tao ang nakapag-unat ng kanilang mga bisig sa loob ng 15-30 minutes, at 15 sa kani-la ang tumagal nang mahigit sa tatlung 30 minutes, 9 na katao ang tumagal nang mahigit sa isang oras, 4 na katao sa mahigit na dalawang oras, at isa ang tumagal nang mahigit pa sa tatlong oras!

Maraming manlalaro sa mahahabang takbuhan ang nananatili sa pagkaing vegetarian o vegan sa mahabang panahon bago dumating ang araw ng paligsahan. Si Doktora Barbara Moore, isang dalubhasa sa paggamot ng sakit sa pamamagitan ng gulay, ay natapos ang 110 milya sa patulinan (race) sa loob ng 27 oras at 30 minuto. Isang babaeng 56 taong gulang, sinira niya ang record na ginawa ng mga kabataang kalalakihan. “Nais kong maging isang halimbawa upang maipakita na ang mga taong kumakain lamang ng gulay at walang karne ay magtatamasa ng malakas na katawan, malinaw na isip at malinis na buhay.”

Nakakakuha ba ng sapat na protina sa pagkaing vegan? Sina-sabi ng World Health Organization na 4.5% ng daily calories ay makuha mula sa protina. Ang wheat, 17% ng calorie nito ay protina, ang broccoli ay may 45% at ang kanin ay may 8%.

Napakadaling magkaroon ng pagkaing puno ng protina nang hindi kumakain ng karne. Dagdag pa sa kabutihan nito ay ang maiwasan ang mga karamdaman dulot ng mga pagkaing may taba gaya ng sakit sa puso at kanser, tiyak na ang pagkaing vegan ang siyang pinakamabuting piliin.

Ang relasyon ng labis na pagkain ng karne at iba pang mga pagkaing mula sa hayop na nagtataglay ng mataas na antas ng saturated fat at ng sakit sa puso, kanser sa suso, kanser sa colon at atake sa puso ay napatunayan na. Ang ibang mga sakit na madalas maiwasan at minsang gumagaling sa low-fat vegan diet ay: sakit sa bato, prostate cancer, diabetes, peptic ulcers, gallstones, irritable bowel syndrome, arthritis, gum disease, acne, pancreatic cancer, stomach cancer, hypoglycemia, constipation, diverticulitis, hypertension, osteoporosis, ovarian cancer, hemorrhoids, obesity at asthma. Wala nang iba pang mapanganib sa ating kalusugan kundi ang pagkain ng karne maliban sa paninigarilyo.

Ang pagiging Vegan ay makakatulong sayo na magkaroon ng magaan at maginhawang buhay.

Pandaigdigang Pagkagutom

Halos isang bilyong katao ang nagdurusa sa pagkagutom at pagkawala ng nutrisiyon sa mundo. Higit sa 40 milyong namamatay sa bawat taon dahil sa pagkagutom at karamihan sa kanila ay mga kabataan. Kahit ganito, higit sa 1/3 ng ani ng mundo ay napupunta sa pagkain ng mga hayop sa halip na sa mga tao. Sa United States, 70% ng ani ay napupunta sa mga pagkain ng hayop. Kung ipapakain natin ang mga ito sa mga tao sa halip na sa mga hayop, wala nang makakaranas ng gutom.

Ekolohiya at ang Kapaligiran

Ang pagpapalaki ng mga hayop para mapakinabangan ang mga karne nito ay maraming masasamang kahihinatnan. Nagdudulot ito ng pagkasira ng mga kagubatan, pagtindi ng init ng mundo (global warming), polusyon sa tubig, kakulangan sa tubig, pagkaubos ng mga puno, maling paggamit ng mga likas na yaman at pandaigdigang pagkagutom. Ang paggamit ng lupa, tubig, enerhiya at lakas ng tao sa paggawa ng karne ay hindi isang mabuting paraan ng paggamit ng mga kayamanan ng mundo.

Mula noong 1960, mga 25% ng kagubatan ng Central America ang sinunog at hinawi upang magamit sa pagpapalaki ng mga hayop gaya ng mga baka. Ipinalagay na ang bawat 4-ounce hamburger na gawa sa karneng baka galing sa mga kagubatan na ito ay pumipinsala ng 55 square feet ng kagubatan na ito. Idagdag pa rito, ang pagpapalaki ng mga hayop na ito ay dumadagdag sa pagsingaw ng tatlong uri ng gas na nagdudulot ng pagtaas ng init ng mundo. Ito rin ay nagdudulot ng polusyon sa tubig at nangangailangan ng 2464 na galon ng tubig sa paggawa ng bawat ounce ng karneng baka. Ang pagpapalaki ng mga kamatis ay nangangailangan lamang ng 29 na galon ng tubig at 139 para sa paggawa ng wheat bread. Halos kalahati ng tubig na nagagamit sa United States ay napupunta sa pagpapatubo ng mga pagkain para sa mga baka at iba pang mga hayop.

Mas maraming tao ang mapapakain kung ang mga kasang-

kapan na ginagamit para sa pagpapalaki ng mga baka ay gagamitin upang magtanim ng mga butil upang mapakain ang populasyon ng mundo. Ang isang acre ng lupa na may tanim na oat ay nakakagawa ng higit sa 8 beses na protina at higit sa 25 na calories kung ang mga oat na ito ay ipapakain sa mga tao at hindi sa mga baka. Ang isang acre ng lupa na gagamitin sa pagtanim ng broccoli ay makagagawa ng higit sa 10 beses na protina, calories at niacin kaysa sa isang acre ng lupang ginagamit sa pagpapalaki ng mga baka. Tunay na ang mga datos na ito ay nakakagulat. Ang mga likas na yaman ng mundo ay mas magagamit ng mabuti kung ang lupang ginagamit sa pagpapalaki ng mga hayop ay gagamitin sa pagtanim ng pagkain para sa mga tao.

Matutulungan kang “makapamuhay ka ng magaan at simple sa mundong ito” kung ikaw ay magiging vegan. Kasama ng pagkakaroon ng mga bagay na kinakailangan lamang at pagbawas sa mga tunay na hindi pangangailangan, mas gagaan ang inyong pakiramdam kapag alam mong walang mga hayop ang nagbuwis ng buhay sa tuwing ika’y kumakain.

Pagdurusa ng mga Hayop

Alam niyo ba na higit sa 100,000 na mga baka ang kinatatay araw-araw sa United States?

Karamihan ng mga hayop na ginagawang karne ay pinalalaki sa mga “factory farms”. Ang mga factory na ito ay ginawa upang makakatay ng pinakamaraming bilang ng hayop sa pinakamababang gastos. Ang mga hayop ay nagsisiksikan lamang at naghihintay na gawing karne. Ito ay totoong

pangyayari ngunit karamihan sa atin ay hindi ito nakikita. Sabi ni Leo Tolstoy, “habang mayroong mga katayan, hindi matitigil ang mga digmaan. Ang pagkaing vegetarian ay ang batayan ng pagiging tunay na makatao.” Kahit na karamihan sa atin ay hindi sang-ayon sa pagpatay, pero kumakain pa rin tayo ng karne dahil lang sa nakasanayan na natin ito, at ito ay suportado ng lipunan. Lingid sa ating kaalaman ang matinding pagdurusang dinadanas ng mgahayop. Sabi nga nila na, “Isang pasyal lang sa isang katayan at magiging vegan ka na buong buhay.”

Alam niyo ba na higit sa 100,000 na mga baka ang kinakatay araw-araw sa United States?

Karamihan ng mga hayop na ginagawang karne ay pinalalaki sa mga “factory farms”. Ang mga factory na ito ay ginawa upang makakatay ng pinakamaraming bilang ng hayop sa pinakamababang gastos. Ang mga hayop ay nagsisiksikan lamang at naghihintay na gawing karne. Ito ay totoong pangyayari ngunit karamihan sa atin ay hindi ito nakikita. Sabi ni Leo Tolstoy, “habang mayroong mga katayan, hindi matitigil ang mga digmaan. Ang pagkaing vegetarian ay ang batayan ng pagiging tunay na makatao.” Kahit na karamihan sa atin ay hindi sang-ayon sa pagpatay, pero kumakain pa rin tayo ng karne dahil lang sa nakasanayan na natin ito, at ito ay suportado ng lipunan. Lingid sa ating kaalaman ang matinding pagdurusang dinadanas ng mgahayop. Sabi nga nila na, “Isang pasyal lang sa isang katayan at magiging vegan ka na buong buhay.”

Ang Samahan ng mga Santo at Iba pa

Mula pa sa simula ng naitalang kasaysayan, makikita natin na ang mga gulay ang naging natural na pagkain ng mga tao. Ang mga sinaunang Greek at Hebrew na kwento ay pawang naglalarawan na ang mga tao ay kumakain ng mga prutas lamang. Ang mga paring Egyptian noong unang panahon ay hindi kailanman kumain ng karne. Maraming mga dakilang pilosopong Greek na tulad nina Plato, Diogenes, Socrates ay pawang matatag na mga vegetarians.

Sa India, binigyang-diin ni Shakyamuni Buddha ang kahalagahan ng ahimsa (hindi pananakit ng mga may buhay) at binalaan ang kanyang mga alagad na huwag kumain ng karne o kung hindi, matatakot sa kanila ang iba pang nilikhang may buhay. Napuna ni Buddha ang mga sumusunod:

- Ang pagkain ng karne ay isang gawaing nakasanayan lamang.

- Noong simula, isinilang tayo na walang pagkagusto rito.

- Pinuputol ng pagkain ng karne ang binhi ng Dakilang Awa na nasa loob ng bawat isa.

- Ang mga taong kumakain ng karne ay nagpapatayan at nagkakainan rin...kakainin kita sa buhay na ito at sa susunod na buhay kakainin mo naman ako... at paulit-ulit na magpapatuloy ito. Paano pa sila makakaalis sa Tatlong Daigdig ng Ilusyon?

Maraming Taoist, mga sinaunang Kristiyano at Jew ay mga vegetarians. Malinaw na nakatala sa Banal na Bibliya: “At sinabi ng Diyos, ‘Inilaan ko ang lahat ng uri ng mga butil at

lahat ng uri ng mga prutas upang makain ninyo; subalit para sa mga hayop at para sa lahat ng ibon ay inilaan ko ang damo at mga halamang madahon upang kanilang makain.” (Genesis 1:29) Mga iba pang halimbawa ng pagbabawal sa pagkain ng karne na nakasulat sa Bibliya: “Hindi kayo dapat kumain ng karneng may dugo, sapagkat ang buhay ay nasa dugo.” (Genesis 9:4) “Sinabi ng Diyos, ‘Sino ang nag-utos sa inyo na patayin ang kapong baka at ang bakang babae upang mag-alay sa akin? Hugasan ninyo ang inyong sarili sa inosenteng dugong ito, upang pakinggan ko ang inyong dasal; kung hindi, itatalikod ko ang aking ulo sapagkat ang inyong kamay ay puno ng dugo. Magsisi kayo upang patawarin ko kayo” (Isaiah 1:11-16) Sinabi ni San Pablo, isa sa mga dakilang alagad ni Jesus, sa kanyang liham sa mga taga-Roma, “Hindi mabuti ang kumain ng karne ni ang uminom ng alak...” (Romans 14:21)

Kamakailan, natuklasan ng mga historians ang maraming matatandang aklat na nagbigay ng liwanag sa buhay ni Hesus at sa Kanyang mga Aral. Sinabi ni Hesus, “Ang mga taong kumain ng laman ng mga hayop ay nagiging sarili nilang libingan. Tapat kong sinasabi sa inyo, ang taong pumapatay ay mapapatay. Ang taong pumapatay ng mga bagay na may buhay at kumakain ng karne ng mga ito ay kumakain ng karne ng mga taong patay.”

Ang mga relihiyon sa India ay umiiwas rin sa pagkain ng karne. Sinasabi na, ang mga tao ay hindi makakakuha ng karne kung hindi pumapatay. Ang taong nananakit ng mga nilikhang may-pandama ay hindi kailanmang pagpapalain ng Diyos.

Kaya iwasan kumuha ng laman! (Hindu Precept)

Ang banal na kasulatan ng Islam, ang Koran, ay nagbabawal din ng pagkain ng patay na hayop, dugo at laman.

Isang dakilang Chinese na guro ng Zen, si Han Shan Tzu, ang minsang sumulat ng isang tula na mahigpit na sumasalungat sa pagkain ng laman: “Agad kayong pumunta sa palengke at bumili ng karne at isda at ipakain ninyo ang mga ito sa inyong asawa at mga anak. Subalit bakit kailangang agawin ang mga buhay nila para lamang mapatagal ang inyong buhay? Ito ay hindi makatwiran, hindi ito makapaghahatid sa inyo sa langit, kundi gagawin lamang kayo nitong mga basura sa impiyerno! Maraming mga tanyag na manunulat, pintor, siyentipiko, pilosopo at mabubunying mga tao ang masigasig na maka-gulay. Tulad nina: Shakyamuni Buddha, Jesus Christ, Mohammed, Tsong Khapa, Aristotle, Virgil, Horace, Plato, Ovid, Petrarch, Pythagoras, Socrates, William Shakespeare, Voltaire, Rabin dranath Tagore, Leo Tolstoy, Sir Isaac Newton, Charles Darwin, Albert Einstein, Albert Schweitzer, Nikola Tesla, Leonardo Da Vinci, Benjamin Franklin, Mahatma Ghandi, Abdul Kalam, Janez Drnovšek, Martina Navratilova (vegan, tennis), Carl Lewis, Paavo Nurmi, Edwin C. Moses, Giorgia Fumanti, Toby Maguire (vegan), Natalie Portman, Leona Lewis, Michael Jackson, Brian Greene, John Robbins (activist at author). Sila ay ilan lang.

Kahit si Einstein ay nagsabing, “Sa palagay ko, ang pagbabago at paglilinis na ginagawa ng vegan diet sa pag-iisip ng tao ay lubhang kapaki-pakinabang sa sangkatauhan. Tunay na mabuti at mapayapa para sa mga tao na maging vegetarian.”

Ito ang naging pangkaraniwang payo ng maraming mahahalinga at matatalinong tao sa buong kasaysayan!

Ang mga Sagot ng Guro sa mga Katanungan

T: Bagamat ang pagpatay ng mga hayop ay pagpatay ng mga nilikhang may-buhay, hindi ba ang pagkain ng mga gulay ay isang uri rin ng pagpatay?

S: Ang pagkain ng mga halaman ay pagpatay din ng mga nilikhang may-buhay at dahil dito ay makalilikha ng balakid na karma, subalit ang bunga ng karma ay maliit. Kung isasagawa ng isang tao ang pamamaraang Quan Yin sa loob ng dalawa at kalahating oras araw-araw, magagawang pawiin ng isang tao ang bungang ito ng karma. Sapagkat kailangan nating kumain upang mabuhay, pumipili tayo ng pagkaing may mas mababang kamalayan at may pinakamaliit na pagdurusa. Ang mga halaman ay binubuo ng 90% tubig, kaya ang antas ng kamalayan nito ay napakababa at dahil dito, halos hindi ito nakadarama ng pagdurusa. Bukod dito, kapag kumakain tayo ng maraming gulay, hindi natin pinuputol ang mga ugat nito. Sa halip, tumutulong tayo na mas dumami ito sa pamamagitan ng pagputol ng mga dahon ng mga ito. (tinatawag na asexual reproduction) Kaya sinasabi ng mga naghahalaman na ang pagputol sa lumalaking halaman ay nakatutulong upang

ang mga ito ay lumaki at gumanda.

Ito ay higit na malinaw na nakikita sa prutas. Kapag nahihinog ang prutas, ang mga tao ay nagaganyak na kainin ito dahil sa mabangong amoy, magandang kulay, at masarap na lasa nito. Sa ganitong paraan nakakamit ng mga punong namumunga ang kanilang layuning makapagpalaganap ng kanilang mga binhi. Kung hindi natin pipitasin at kakainin ang mga ito, ang prutas ay mananamlay at babagsak sa lupa upang mabulok, at pagkatapos, ang mga buto nito ay matatakpan ng anino ng mga puno, hindi masisinagan ng araw at mamamatay. Kaya, ang pagkain ng mga gulay at prutas ay isang gawi ng kalikasan, at walang idinudulot na anumang pagdurusa sa mga ito.

T: Karamihan sa mga tao ay may hinagap na ang mga taong kumakain ng gulay at hindi kumakain ng karne ay mas maliit at mas mapapayat, at ang mga taong palakain ng karne ay mas matatangkad at mas malalaki. Totoo ba ito?

S: Ang mga taong vegan ay hindi talagang mas mapapayat at mas maliliit. Kung ang kanilang pagkain ay timbang, maaari rin silang lumaking matangkad at malakas. Tulad ng nakita na ninyo, lahat ng malalaking hayop tulad ng mga elepante, giraffe, hippopotamus, mga baka, atbp. ay gulay at prutas lamang ang kinakain. Mas malalakas ang mga ito kaysa sa mga hayop na kumakain ng karne, napakaamo at kapaki-pakinabang sa mga tao. Subalit ang

mga hayop na kumakain ng karne ay pawang mararahas... Kung ang mga tao ay kakain ng maraming hayop, sila ay magiging mga hayop din. Ang mga taong kumakain ng karne ay hindi talagang matatangkad at malalakas, at ang panahon ng kanilang buhay ay karaniwang napakaikli. Ang mga Eskimo ay halos lubusang maka-karne, subalit sila ba ay napakatatangkad at malalakas? Mayroon ba silang mahabang buhay? Ito, sa palagay ko, ay nauunawaan ninyo nang malinaw na malinaw, hindi ba?

T: Maaari bang kumain ng itlog ang mga taong vegan?

S: Hindi. Kapag kumain tayo ng itlog, pumapatay na rin tayo ng mga nilalang. Sinasabi ng ilan na ang mga itlog na ipinagbibili ay hindi pertilisado, kaya ang pagkain sa mga ito ay hindi pagpatay sa mga nilalang na may buhay. Subalit, ang isang itlog ay nananatili lamang na hindi pertilisado dahil ang angkop na kalagayan para sa pagpepertilisa nito ay pinigil, kaya hindi makumpleto ng itlog ang likas nitong layunin na mabuo bilang isang sisiw. Kahit hindi ito nabuo, nagtataglay pa rin ito ng umiiral na likas na buhay (innate life force) na kinakailangan para rito. Alam natin na ang mga itlog ay may umiiral na likas na buhay; kung hindi, bakit tanging ang mga itlog lamang ang uri ng cells na maaaring mapertilisa? Itinuturo ng ilan na ang mga itlog ay nagtataglay ng mga kailangang sustansiya – protina at phosphorus – na mahalaga sa katawan ng tao. Subalit ang protina ay makukuha na mula sa tokwa, at ang phosphorus ay makukuha na mula sa maraming uri ng mga

gulay tulad ng patatas.

Alam natin na mula pa noong mga unang panahon hanggang ngayon ay marami nang dakilang monghe ang hindi kumakain ng karne o itlog ngunit nagkaroon pa rin ng mahabang panahon ng buhay. Halimbawa, si Master Ying Guang ay kumain lamang ng isang mangkok na gulay at kanin sa bawat kainan subalit nabuhay nang hanggang sa gulang na 80. Bukod dito, ang pula (yolks) ng itlog ay nagtataglay ng maraming kolesterol, na siyang pangunahing sanhi ng mga sakit sa ugat na daluyan ng dugo sa puso (cardiovascular disorders) na naging pangunahing sanhi ng kamatayan sa Formosa (Taiwan). Hindi kataka-taka na ang nakikita nating mga pasyente ay mga taong kumakain ng itlog!

T: Ang tao ay naghahayupan at nagmamanukan tulad ng mga baboy, baka, manok, bibi, atbp. Bakit hindi natin maaaring kainin ang mga ito?

S: Gayon din naman, ang mga magulang ay nagpapalaki rin ng mga anak. May karapatan ba ang mga magulang na kainin ang kanilang anak? Lahat ng nilikhang may-buhay ay may karapatang mabuhay; walang sinumang dapat umagaw ng karapatang ito sa kanila. Kung tumingin tayo sa mga batas sa Hong Kong, maging ang pagatay sa sarili ay labag sa batas. Kaya gaano pa kaya hindi magiging lalo't higit na labag sa batas ang pagpatay ng ibang nilikhang may-buhay?

T: Ang mga hayop ay isinilang upang makain ng mga tao. Kung hindi natin kakainin ang mga ito, ang daigdig ay mapupuno ng mga hayop, tama ba?

S: Iyan ay isang walang-katotohanang hinagap. Una, bago ka pumatay ng mga hayop, tinatanong mo ba sila kung gusto nila o hindi na patayin at kainin mo? Lahat ng nilikhang may-buhay ay nais mabuhay at natatakot mamatay. Ayaw nating makain tayo ng isang tigre, kaya bakit dapat kainin ng mga tao ang mga hayop? Ang mga tao ay nabuhay lamang sa daigdig sa loob ng ilang sampu-sampung libong mga taon, subalit bago pa lumitaw ang mga tao, marami nang uri ng mga hayop ang nabubuhay sa mundo. Pinagsikip ba nila ang daigdig? Ang mga nilikhang may-buhay ay nagpapanatili ng isang likas na balanseng ekolohikal. Kung kulannag na ang pagkain at espasyo, ito magdudulot ng isang mabilisang pagbabawas sa populasyon. Ito ang nakapagpapanatili sa populasyon sa isang wastong dami. Matatagpuan ninyo ang mga pagtalakay tungkol dito sa Biology Subject ng mga mag-aaral na nasa ikatlong antas ng mataas na paaralan (sa Formosa).

T: Bakit ako dapat maging vegan?

S: Ako ay isang vegan dahil ito ang nais ng Diyos sa loob ko. Naintindihan? Ang pagkain ng karne ay taliwas sa pang-sansinukob na prinsipyo ng pagnanais na hindi mamatay. Tayo, mismo, ay hindi ninanais na mamatay, at

tayo, mismo, ay hindi ninanais na manakawan. Ngayon, kung ginagawa natin ang mga iyon laban sa ibang mga tao, ginagawa rin natin iyon laban sa ating mga sarili, at iyon ay dahilan ng ating pagdurusa. Hindi ninyo dapat kinakagat ang inyong sarili at hindi ninyo dapat sinasaksak ang inyong sarili. Sa ganoong dahilan din kaya hindi kayo dapat pumatay, sapagkat iyon ay taliwas sa prinsipyo ng buhay. Naintindihan? Nagdudulot ito sa atin ng paghihirap, kaya hindi natin ginagawa. Hindi ito nangangahulugan na nililimitahan natin ang ating mga sarili. Nangangahulugan ito na pinapalawak natin ang ating buhay sa iba-ibang uri ng buhay. Ang ating buhay ay hindi malilimita sa katawang ito, kundi mapapalawak pa sa buhay ng mga hayop at ibang uri ng mga nilalang. Ginagawa tayo nitong mas engrande, mas magaling, mas masaya, at walang limitasyon. Okay?

T: Maaari po bang mag-salita kayo tungkol sa pagkain ng walang karne at kung paano ito makatutulong sa kapayapaang pandaigdig?

S: Oo, nakapagsalita na ako tungkol dito sa ilang bahagi, ngunit magsasalita uli ako kung nais mo. Nakita mo na karamihan sa mga digmaang nagaganap sa daigdig na ito ay dahil sa mga dahilang pangkabuhayan, harapin natin ito. Ang mga suliraning pangkabuhayan ng isang bansa ay lalong nagiging mapagpumilit kung mayroong kagutuman, sa pamamagitan ng kakulangan sa pagkain o

kakulangan sa pantay na pamamahagi ng pagkain sa iba't ibang mga bansa. Ngayon, kung mag-uukol ka ng sandali sa pagbabasa ng mga magasin at sasaliksikin ang mga katotohanan tungkol sa pagkaing walang-karne, ito ay mababatid mong mabuti. Ang pagpapalaki ng mga bata at mga hayop para sa karne ang naging sanhi ng paghihikahos ng ating kabuhayan, sa lahat ng aspeto. Naging sanhi ito ng pagkagutom ng daigdig, kahit man lamang sa mga bansang hindi pa umuunlad.

Hindi ako ang nagsasabi nito. Isang mamamayang Amerikano ang gumawa ng pagsasaliksik sa pagkaing vegan at pagsasaliksik sa paggawa ng pagkain. Maaari ninyong basahin ang “Diet For A New America” ni John Robbins. Isa siyang napakatanyag na bayaning magsosorbetes, isang milyonyong taga-gawa ng sorbetes. At tinalikuran niyang lahat ito upang maging vegan at upang maisulat ang aklat tungkol sa pagiging vegan na sumasalungat sa kaugalian at negosyo ng kanyang pamilya. Nawalan siya ng maraming pera, katanyagan at negosyo, subalit ginawa niya ito alang-alang sa katotohanan. Ang aklat na iyon ay napakabuti. Napakaraming iba pang aklat at mga magasin na makapagbibigay sa inyo ng maraming kaalaman at katotohanan tungkol sa pagkaing walang-karne at kung paano ito makakatulong sa kapayapaang pandaigdig.

Kita ninyo, pinabagsak natin ang ating suplay ng pagkain upang mapakain lamang ang mga baka. Alam ninyo kung gaano karaming protina, gamot, suplay ng

tubig, tauhan, mga sasakyan, mga paggawa ng kalsada at kung gaano karaming daan-daang libong mga sukat ng lupa ang nasasayang bago maging sapat ang baka para sa isang kainan. Nauunawaan ba ninyo? Lahat ng ito ay maaaring maipamahagi nang pantay-pantay sa mga bansang hindi pa umuunlad, at malulutas natin ang suliranin sa kagutuman. Kaya ngayon, kung ang bansa ay nangangailangan ng pagkain, maaari niyang salakayin ang ibang bansa upang mailigtas lamang ang sarili niyang mamamayan. Bilang resulta, ito ay nakalikha ng isang masamang dahilan at kaparusahan. Nauunawaan ba ninyo?

Kung ano ang iyong itinanim, sa gayong rin ang iyong aanihin. Kung pumatay tayo dahil sa pagkain, mapapatay din tayo dahil sa pagkain balang araw, maaaring sa ibang anyo sa susunod na buhay (reincarnation), sa susunod na salinlahi. Kahabag-habag, napakatatalino natin, napaka-sibilisado subalit karamihan sa atin ay hindi batid ang sanhi ng pagdurusang ating mga kalapit-bansa. Ito ay dahil sa ating ngala-ngala (palates), sa ating panlasa at sa ating sikmura. Upang mapakain at mapalusog ang isang katawan, pumapatay tayo ng napakaraming nilikha, at ginugutom ang napakaraming kapwa-tao. Ni hindi pa natin pinag-uusapan ang tungkol sa mga hayop. Nauunawaan ba ninyo? Pagkatapos, ang kasalanang ito, namamalayan man natin o hindi, ay, ay magpapabigat sa ating konsiyensiya. Pagdudusahin tayo nito sa anyo ng cancer, tuberculosis at iba pang uri ng di na mapagaling (incurable) na sakit, kabilang na ang AIDS. Tanungin ninyo ang inyong sarili, bakit ang inyong bansa, ang Amerika, ang higit

na nagdurusa? Ito ay may pinakamataas na bilang ng cancer sa buong daigdig, sapagkat ang mga Amerikano ay kumakain ng napakaraming karneng baka. Kumakain sila ng mas maraming karne kaysa sa ibang bansa. Tanungin ninyo ang inyong sarili kung bakit ang mga Chinese o ang mga bansang komunista ay walang gayon kataas na antas ng cancer. Wala silang gaanong karne. Nauunawaan ba ninyo? Iyan ang sinasabi ng pagsasaliksik, hindi ako. Tama ba? Huwag ako ang sisihin ninyo.

T: Anu-ano ang mga kapakinabangang espirituwal na makukuha namin sa pagiging vegan?

S: Natutuwa ako at nagtanong ka sa ganitong paraan sapagkat nangangahulugang itinutuon mo lamang ang iyong isip o inaalintana mo lamang ang tungkol sa kapakinabangang espirituwal. Karamihan sa mga tao, ang inaalintana ay ang tungkol sa kalusugan, pagkain at katawan kapag pinag-uusapan nila ang vegan diet. Ang pananaw na espirituwal tungkol sa pagkaing walang karne ay ang ito ay napakalinis at walang-dahas.

Huwag kang papatay. Nang sabihin ito sa atin ng diyos, huwag kang papatay, hindi niyang sinabing tao, kundi sinabi niyang lahat ng nilalang na maybuhay. Hindi ba't sinabi niyang nilikha niya ang lahat ng hayop? Sinabi niya, alagaan ninyo sila, pamunuan ninyo sila. Kapag pinamunuan mo ang iyong mga tauhan, pinapatay mo ba ang iyong mga tauhan at kinakain sila? (nagtawanan ang lahat) Kaya ngayon, nauunawaan ninyo na nang sabihin

iyon ng Diyos, kailangan natin itong gawin. Hindi na kailangang tanungin pa siya. Napakalinaw ng kanyang sinabi, subalit sino nga ba ang makakaunaw sa Diyos kundi Diyos din?

Kaya ngayon, kailangan ninyong maging Diyos upang maunawaan ang Diyos. Inaanyayahan ko kayong maging katulad na muli ng Diyos; maging ikaw ka. Ang pagninilay sa Diyos ay hindi nangangahulugan na sinasamba mo ang Diyos. Kundi, nauunawaan mo na ikaw at ang Diyos ay iisa. “Ako at ang aking ama ay iisa”, hindi ba iyan ang sinabi ni Jesus? Kung sinabi niyang siya at ang kanyang Ama ay iisa, tayo at ang kanyang Ama ay maaari ring maging iisa, sapagkat tayo ay mga anak din ng Diyos. At sinabi rin ni Jesus na kung nagawa niya, magagawa rin natin nang mas mabuti. Kaya, sinong nakaaalam, baka maaari pa tayong maging mas mabuti kaysa sa Diyos.

Bakit natin sasambahin ang Diyos kung wala tayong nalalamang anuman tungkol sa Diyos? Bakit tayo gagamit ng bulag na pananampalataya (blind faith)? Dapat muna nating malaman kung ano ang sinasamba natin, gaya ng dapat muna nating malaman kung sino ang babaeng ating pakakasalan bago natin siya pakasalan. Sa mga panahong ito, hindi tayo nagpapakasal bago makipagtipan. Kaya, bakit kailangang sambahin natin ang Diyos nang may bulag na pananampalataya? May karapatan tayong hingin sa Diyos na magpakita Siya sa atin, at ipakilala sa atin ang Kanyang sarili. May karapatan tayong pumili kung aling Diyos ang gusto nating sundin.

Kaya ngayon, nakita na ninyo na napakalinaw na nakasaad sa Bibliya na tayo ay dapat maging vegan. Sa pamamagitan ng lahat ng dahilang maka-aghamb, tayo ay dapat maging vegan. Sa pamamagitan ng lahat ng dahilang pangkabuhayan, tayo ay dapat maging vegan. Sa pamamagitan ng lahat ng dahilang pagkahabag, tayo ay dapat maging vegan. Gayundin, upang mailigtas ang daigdig, tayo ay dapat maging vegan.

Sinasabi sa ilang pagsasaliksik na kung ang mga tao sa kanluran, sa America, ay kakain lamang ng pagkaing walang-karne nang minsan sa isang linggo, makapagligtas tayo ng 16 milyong nagugutom na tao taun-taon. Kaya, maging bayani kayo, maging vegan. (nagtatawanan nang nagtatawanan ang lahat) Dahil sa lahat ng mga kadahilang ito, kahit hindi ninyo ako sundin (tumawa si Master), kahit hindi kayo mag-meditate, hinihiling kong maging vegan kayo, alang-alang sa inyong sarili, alang-alang sa daigdig.

T: Kung lahat ng tao ay kakain ng gulay, makalilikha ba ito ng kakulangan sa pagkain?

S: Hindi. Ang paggamit ng nakatakhang piraso ng lupa upang mapagtaniman ng mga pananim ay nakapagbibigay ng 14 times na sing-dami ng pagkain gaya ng paggamit sa katulad na piraso ng lupa upang pagtaniman ng kumpay na maipakakain sa mga hayop. Ang mga halaman mula sa bawat acre ng lupa ay nakapagbibigay ng 800,000

calories of energy, gayunman, kung ang mga halamang ito ay gagamitin sa pagpapalaki ng mga hayop na kinakain ng tao bilang pagkain, ang karne ng hayop ay makapagbibigay lamang ng 200,000 calories of energy. Ito ay nangangahulugang na sa pamamaraang ito, 600,000 katoria ng lakas ang nawawala. Samakatwid, ang pagkaing gulay ay malinaw na higit na mahusay at matipid kaysa sa pagkaing karne.

T: Maaari bang kainin ang isda?

S: Maari, kung ibig ninyong kumain ng isda. Ngunit kung gusto ninyong kumain ng pagkaing vegan, ang isda ay hindi gulay.

T: Sinasabi ng ilang tao na, “Maging mabuti ka, ngunit hindi mo kailangang maging vegan.” May katwiran ba ito?

S: Kung ang isang tao ay mabait, bakit kumakain pa rin siya ng karne ng ibang nilikha? Kung nakikita niyang nagdurusa ang mga ito, hindi niya dapat natitiis na kainin ito! Ang pagkain ng karne ay kawalang-awa, kaya paano ito magagawa ng isang mabait na tao?

Sinabi minsan ni Master Lien Ch’ih, “Patayin mo ang katawan nito, at kainin ang laman. Sa daigdig na ito, wala nang higit pang malupit, mapaghangad ng masama sa kapwa, buktot, at masama kaysa sa taong ito. Paano niya

maipahahayag kailanman na siya ay may mabuting puso?”

Sinabi rin ni Mencius, “Kung nakikita mo itong buhay, hindi mo matitiis na makita itong namamatay, at kapag narinig mo itong umaatungal, hindi mo makakayanang kainin ang laman nito; kaya ang tunay na maginoo ay lumalayo sa kusina.”

Ang katalinuhan ng tao ay mas mataas kaysa sa talino ng hayop, kaya nakagagamit tayo ng mga sandata upang hindi sila makapanlaban sa atin, at namamatay sila nang may pagkapoot. Ang uri ng taong gumagawa nito, na sumusupil sa maliliit at mahihinang nilalang, ay walang karapatang matawag na isang maginoo. Kapag ang mga hayop ay pinapatay, sila ay nakadarama ng labis na paghihirap, pagkatakot, at pagkapoot, na nagiging sanhi ng paglikha ng lason na nananatili sa kanilang karne na makapipinsala sa mga kakain nito. Sapagkat ang frequency of vibration ng mga hayop ay mas mababa kaysa sa ng tao, maiimpluwensiyahan nila ang ating vibration, na nakapipinsala sa pag-unlad ng ating karunungan.

T: Tama na bang maging ang tinatawag na “convenient vegetarians” (ibig sabihin, mga taong hindi mahigpit na umiiwas sa karne. Halimbawa, kukuha sila ng chop suey at gulay lamang ang kakainin)?

S: Hindi. Halimbawa, kung ang pagkain ay ibinabad sa isang nakalalasang likido at pagkatapos ay inalis, ano sa

palagay ninyo, makalalason ba ito o hindi? Sa Maha-Pari-Nirvana Sutra, tinanong ni Mahakasyapa ang Buddha, “Kapag kami ay namalimos at binigyan kami ng mga gulay na hinaluan ng karne, maaari ba naming kainin ang pagkaing ito? Paano namin lilinisin ang pagkain?” Sumagot ang Buddha, “Dapat itong linisin ng tubig at ihiwalay sa karne ang mga gulay, at pagkatapos ay maaari na itong kainin.”

Mula sa usapan sa itaas, mauunawaan natin na maging ang gulay na hinaluan ng karne ay hindi dapat kainin ng isang tao maliban na lamang kung ang mga ito ay lilinisin sa pamamagitan ng tubig, huwag nang banggitin ang pagkain ng karne lamang! Samakatwid, napakadaling makita na ang Buddha at ang kanyang mga alagad ay nanatiling gulay ang pagkain. Gayunman, ang Buddha ay sinisiraang-puri ng ilang tao sa pamamagitan ng pagsasabing siya ay isang ‘convenient vegetarian’, at sa pamamagitan ng pagsasabing kung nililimusan siya ng karne ay kinakain niya ang karne. Ito ay tunay na walang kabuluhan. Ang mga nagsasabi ng gayon ay kakaunti lamang ang nabasa sa mga kasulatan, o hindi nauunawaan ang mga kasulatang kanilang nabasa.

Sa India, mahigit sa 90% ng mga namamalimos na nakasuot ng dilaw na bata, alam nilang lahat na dapat silang bigyan ng pagkaing gulay at walang-karne, huwag nang banggitin pa na sa ano’t ano man, ay wala namang maibibigay na karne ang karamihan sa mga tao!

T: Matagal na panahon na ang nakakalipas, narinig ko ang isa pang guro na nagsabing, “Ang Buddha ay kumain ng paa ng baboy at nasira ang kanyang tiyan.” Totoo ba ito? Totoo bang naitala ito sa mga kasulatang Buddhist?

S: Hinding-hindi. Dahil sa pagkain ng isang uri ng kabute kaya siya namatay. Kung isasalin natin nang tuwiran mula sa wikang Brahman, ang uri ng kabuteng ito at tinatawag na “paa ng baboy”, subalit ito ay hindi isang tunay na paa ng baboy. Katulad lamang ito ng isang uri ng prutas na tinatawag nating “longan” (Chinese, na ang literal na kahulugan ay “mata ng dragon”). Marami ang mga bagay na sa pangalan ay hindi gulay ngunit sa katotohanan ay mga pagkain gulay, tulad ng “mata ng dragon” at “shakya” (isang uri ng prutas sa China), atbp. Ang kabuteng ito, sa wikang Brahman, ay tinatawag na kaugnayan sa mga baboy. Ang uring ito ng kabute ay hindi madaling matagpuan sa matandang India at isang pambihirang piling pagkain, kaya ito ay inialay ng mga tao sa Buddha bilang tanda ng pagsamba. Ang kabuteng ito ay hindi matatagpuan sa ibabaw ng lupa; ito ay tumutubo sa ilalim ng lupa. Kung ito ay gustong matagpuan ng mga tao, kinakailangan silang maghanap sa tulong ng isang matandang baboy na gustung-gustong kumain ng uring ito ng kabute. Ito ay natutuklasan ng mga baboy sa pamamagitan ng amoy nito, at kapag nakatuklas sila ng isa, ginagamit nila ang kanilang mga paa sa paghuhukay sa putik upang makita at makain ito. Iyon ang dahilan kung bakit ang uri ng kabuteng ito ay tinawag na “kasiyahan ng baboy” o “paa ng baboy”. Sa katotohanan, ang dalawang

pangalang ito ay tumutukoy sa iisang kabute. Dahil ito ay walang-ingat na naisalin sa ibang wika at dahil sa hindi tunay na nauunawaan ng mga tao ang pinagmulan ng mga ito, ang mga sumunod na salinlahi ay nagkamali ng pagkaunawa at naipagkamali ang Buddha bilang isang “mabangis, kumakain-ng-karneng Buddha.” Ito ay talagang isang bagay na nakakalungkot.

T: Sinasabi ng ilang mahilig sa karne na, “Bumibili kami ng karne mula sa magkakatay, kaya hindi kami ang mismong pumapatay. Kaya, maaari naming kainin ito.” Sa palagay ba ninyo ay tama ito?

S: Ito ay isang nakapipinsalang pagkakamali. Dapat ninyong malaman na ang mga magkakatay lamang ng mga nilikhang maybuhay sapagkat ang mga tao ay gustong kumain. Sa Lankavatara Sutra ay sinabi ng Buddha, na “Kung walang kumakain ng karne ay walang magaganap na pagpatay. Kaya ang pagkain ng karne at ang pagpatay ng mga nilikhang may-buhay ay magkatulad na kasalanan.” Dahil sa pagpatay ng napakaraming nilikhang maybuhay, nagkaroon tayo ng malalaking kapinsalaang pangkalikasan at malalaking kapahamakang gawa ng tao; ang mga digmaan ay sanhi rin ng napakaraming pagpatay.

T: Sinasabi ng ilang tao na samantalang ang mga halaman ay hindi nakagagawa ng mga bagay na nakalalason tulad

ng urea o urokinase, ang mga nagtatanim naman ng prutas at gulay ay gumagamit ng napakaraming mga pamatay ng kulisap (insecticides) sa mga halaman, na masama sa ating kalusugan. Gayon nga ba?

S: Kung ang mga magsasaka ay gumagamit ng pamatay-kulisap, at iba pang chemical na matataas ang lason na tulad ng D.D.T. sa mga pananim, ito ay maaaring humantong sa cancer, pagkabaog at sakit sa atay. Ang mga lason tulad ng D.D.T. ay makakalaganap sa taba at kadalasang naiimbak sa taba ng hayop. Kapag kumain kayo ng karne, ito ay nangangahulugang makakain ninyo ang labis na pinagsama-samang pamatay ng kulisap na ito at iba pang lason na nakaimbak sa taba ng hayop, na naipon sa paglaki ng hayop. Ang mga pagkakatipong ito ay maaaring maging 13 times na mas madami kumpara sa naiipon sa prutas o gulay o butil. Maaari nating linisin ang insecticides na idinilig sa balat ng prutas, subalit hindi natin maaalis ang insecticides na nakalagak sa taba ng hayop. Ang patuloy na pagkaipon ay nagaganap sapagkat ang mga pamatay ng kulisap na ito ay nagkakapatung-patong. Kaya ang mga gumagamit na nasa unahan ng food chain ang higit na napipinsala.

Ang mga eksperimento sa University of Iowa ay nagpakita na lahat ng insecticides sa katawan ng tao ay nagmumula halos sa karne. Natuklasan nila na ang antas ng pamatay-kulisap sa katawan ng mga taong vegetarian ay wala pa sa kalahati ng antas ng insecticides na nasa katawan ng mga kumakain ng karne. Sa katunayan,

may iba pang mga lason sa karne bukod sa insecticides. Sa paraan ng pagpapalaki ng mga hayop, karamihan sa kanilang mga pagkain ay binubuo ng mga chemical upang mas mabilis silang lumaki, o upang magbago ang kulay ng kanilang karne, lasa o kayarian, at upang mapangalagaan ang laman, atbp.

Halimbawa, ang mga pampreserbang (preservatives) nalilikha mula sa nitrate ay lubhang nakalalason. Noong ika-18 ng Hulyo, 1971, iniulat ng New York Times na, “Ang malaking natatagong panganib sa kalusugan ng mga taong kumakain ng karne ay ang mga di-nakikitang pollutant sa karne tulad ng bacteria sa salmon, mga labi ng pamatay-kulisap, mga pampreserba, mga hormone, mga antibiotic at iba pang chemical additives.” Bukod sa mga nasa itaas, ang mga hayop ay binabakunahan, na maaaring manatili sa kanilang laman. Dahil dito, ang protina sa prutas, nuts, beans, at mais ay pawang higit na malinis kaysa protina ng karne, na may 56% dumi na hindi natutunaw sa tubig. Ipinakikita sa mga pagsasaliksik na ang mga additive na iyon na ginawa ng tao ay maaaring humantong sa cancer, sa iba pang sakit o sa pagkasira ng hugis ng mga fetus. Kaya naangkop maging sa mga babaeng nagdadalantao na kumain ng purong pagkaing vegetarian upang matiyak ang ispiritwal at pisikal na kalusugan ng fetus. Sa beans ay makakakuha ka ng protina at mula sa prutas at gulay ay makakakuha ka ng mga bitamina at mineral.

ILAN SA MGA BENEPISYO NG VEGETARIAN NA DIYETA:

- * Pinapababa ang presyon ng dugo
- * Pinapababa ang lebel ng kolesterol
- * Pinapababa ang Type 2 na Diabetes
- * Iniiwasan ang atake sa puso
- * Ginagamot ang atherosclerosis (sakit sa ugat sa puso)
- * Binabawasan ang tsansa ng pagkaka-sakit sa puso ng 50%.
- * Binabawasan ang tsansa ng opera sa puso ng 80%.
- * Iniiwasan ang maraming uri ng kanser
- * Mas matatag na panunaw
- * Dinaragdagan ang haba ng buhay ng 15 taon
- * Mas Mataas na IQ
- * Tinitipid ang 70% ng malinis na tubig
- * Inililigtas ang pagkakaalbo ng 80% na kagubatan sa Amazon para paglagyan ng pinapalaking mga hayop.
- * Solusyon sa Pandaigdigang Pagkagutom
 - Makapagbigay ng 3.4 bilyon na ektarya ng lupain
 - Makapagbigay ng 760 milyon na tonelada ng trigo taon-taon (kalahati ng kabuuang suplay ng trigo sa buong mundo.)
- * Kumukonsumo ng 1/3 ng fossil fuels na ginagamit sa pagprodus ng karne
- * Binabawasan ang polusyon mula sa nakaimbak na dumi ng mga hayop
- * Nagpapanatili ng mas malinis at sariwang hangin
- * Nakatitipid ng 4.5 na tonelada ng emisyon kada bahay sa US kada-taon
- * Inihihinto ang 80% ng Pag-init ng Daigdig.

At Marami pang Iba...

Iligtas ang iyong buhay: Be Veg. Go Green.

Para sa mas bagong impormasyon: bisitahin:

www.SupremeMasterTV.com/KILLERS

VEGANISMO: ANG PINAKAMABUTING LUNAS SA PANDAIGDIGANG KRISIS NG TUBIG

Ang tubig ay mahalaga sa pang araw-araw na buhay ng lahat ng nilalang sa Mundo. Pero dahil sa sobra-sobrang paggamit ng suplay na tubig ng ating planeta, ayon sa Stockholm International Water Institute (SIWI), ay pinangangambahang maubusan ng napakahalagang yamang ito ang mga susunod na henerasyon

Ang sumusunod ay mga nakagugulantang na katotohanan na ibinalita sa World Water Week Conference ng SIWI na ginanap noong Agosto 16-20, 2004:

* Sa nakalipas na ilang dekada, tinalo ng pagtaas ng produksyon ng pagkain ang paglaki ng populasyon. Ngayon, malaking bahagi ng daigdig ay nauubusan ng tubig dahil sa produksyon ng pagkain.

* Ang karne na mula sa ‘hayop na pinalaki sa trigo’ ay gumagamit ng 10,000 -15,000 kilo ng tubig kada isang kilo ng karne.

* Ang ‘cereal’ ay nangangailangan ng 400-3000kg ng tubig sa kada isang kilo ng naproduk na trigo (i.e., 5% nito ay ginamit para sa produksyon ng karne)

* Halos 90% ng lahat ng pinapangasiwaang tubig ay ginagamit para sa produksyon ng karne.

* Sa mga bansang tulad ng Australia, kung saan kapos na sa tubig, ay maituturing na naglalabas (o nag-eexport) sila ng tubig sa bansa sa anyo ng karne.

* Sa mga bansang papaunlad pa lang, ang ‘mga kumakain ng karne’ ay gumagamit ng katumbas ng 5,000 litro (1,100 galon) ng tubig sa isang

araw kung ikukumpara sa 1,000-2,000 litro (200-400 gallon) na nagagamit ng mga vegetarian. (Ibinalita sa Guardian 8/23/2004)

Sa karagdagang ulat, palaki ng palaking bahagi ng kagubatan ng Amazon ang kinakalbo para taniman ng soya. Pero ang mga soya na ito ay ipinapakain sa mga baka. Mas mabuti kung ipapakain ito ng direktso sa tao!

Maraming disipulo ang makakaalala sa sinabi ni Master tungkol sa epekto ng produksyon ng karne sa Kanyang panayam na “Ang Benepisyong Diyetang Vegan” na nasa Ang Susi sa Mabilis na Kaliwanagan na sample booklet. “Ang pagpapalaki ng mga hayop para sa karne ay may mga masasamang bunga. Nagdudulot ito ng pagkasira ng mga kagubatan, global warming, polusyon sa tubig, kakulangan ng tubig, desertification, maling paggamit ng enerhiya, at pagkagutom sa buong mundo. Ang paggamit ng lupa, tubig, enerhiya, at lakas ng tao para sa karne ay hindi matalinong paraan ng paggamit ng mga yaman ng mundo.”

Kaya, upang mabawasan ang dami ng tubig na nagagamit sa buong mundo, kailangan ng sangkatauhan ng isang bagong pagtanaw sa pagpapakain sa mundo, at ang vegan diet ang isang mabuting paraan.

Para sa katulad na balita, bisitahin ang:

<http://www.worldwatercouncil.org/>

<http://news.bbc.co.uk/2/hi/science/nature/3559542.stm>

<http://news.bbc.co.uk/1/hi/sci/tech/2943946.stm>

Mabuting Balita para sa mga Vegan

Ang mahalagang protinang mula sa gulay

Ang isang vegan diet ay hindi lamang mabuti para sa ating ispiritwal na pagsasanay, mabuti rin ito para sa ating kalusugan. Gayumpaman, dapat nating pagtuunan ng pansin ang balanse ng nutrisyon at siguraduing hindi tayo magkulang sa mahalagang protina. Mayroong dalawang uri ng protina: protinang galing sa hayop, at protinang galing sa gulay. Ang soy beans, chick peas, at snow peas ay ilan sa mga pinanggagalingan ng protinang galing sa gulay. Ang pagiging vegan ay hindi lamang pagkain ng ginisang gulay. Dapat ay isama ang protina upang makumpleto ang nutrisyong kailangan ng isang tao.

Si Dr. Miller ay isang vegan. Siya ay nagsanay ng medisina at nanggamot ng mahihirap sa Republika ng China sa loob ng 40 taon. Naniniwala siya na mga cereal, beans, prutas at gulay lang ang kailangang kainin upang makuha ang nutrisyong kailangan natin upang mapanatili ang ating kalusugan. Ayon kay Dr. Miller, “Ang tokwa ay karne, na walang buto.”

“Dahil sa masustansya ang soy beans; kung sakaling isang uri lang ng pagkain ang kakainin ng mga tao, at soy beans ang kainin nila, mas matagal silang mabubuhay.”

Ang paghahanda ng vegan na pagkain ay katulad lang din ng pagluto ng pagkain na may karne, pero ang mga sangkap na vegan-protein gaya ng vegan chicken chunks, vegan ham or vegan meat slices ang ginagamit sa halip na karne.

Halimbawa, sa halip na magluto ng ginisang karne na may celery o “seaweed soup with egg,” maaari natin itong lutuin na ginisang vegan meat na may celery o “seaweed soup with bean curd sheets”

Kung kayo ay nasa isang bansa kung saan ang mga sangkap na protinang vegan ay hindi mabibili, maaari ninyong kontak-in ang inyong lokal na Center ng Supreme Master Ching Hai International Association at kami ay magbibigay ng impormasyon tungkol sa mga supplier at kainang vegan para sa inyo ng kaalaman.

At sa kung papaano magluto ng pagkaing vegan, maaari ninyong tingnan ang The Supreme Kitchen na inilimbag ng Center of the Master Ching Hai International Association, o kung ano mang cookbook na vegetarian.

Upang makakuha ng lista ng mga kainang vegetarian sa buong mundo, bisitahin ninyo ang:

<http://www.godsdirectcontact.orgtw/eng1/>

<http://www.lovinghut.com/index.php>

“Ang pagmumulat ay hindi talagang pagmumulat... basta pumarito lamang kayo at hayaan ninyong tulongan ko kayong tulongan ang inyong sarili. Hindi ako naparito upang gawin kayong mga alagad... naparito ako upang tulongan kayong maging mga Master.”

~ Ang Supreme Master Ching Hai ~

“Alam na ng lahat ng tao kung paano mag-nilay (mag-meditate), ngunit mali lamang ang mga bagay na pinagninilayan. May mga taong nagninilay sa mga magagandang babae, ang iba naman ay sa pera, at ang iba ay sa kanilang hanapbuhay. Sa tuwing kayo ay nagbubuhos ng inyong pansin, ng buong-puso, sa iisang bagay, iyan ay pagninilay. Ang pinapansin ko lamang ay ang Kapangyarihang panloob, ang Pakikiramay, ang Pagmamahal at ang maawaing katangian ng Diyos.”

~ Ang Supreme Master Ching Hai ~

“Ang ibig sabihin ng pagmumulat ay ang simula ng panibagong buhay sa isang bagong kaayusan. Nangangahulugan ito na tinanggap na kayo ng Master bilang isa sa mga nilalang sa pangkat ng mga Santo. Ibig sabihin ay hindi na kayo normal na mga nilalang, kayo ay umangat na. Noong unang panahon, tinatawag nila itong “Pagbibinyag” o “Pagpapakupkop sa Master.”

~ Ang Supreme Master Ching Hai ~

Pagmumulat: Ang Pamamaraang Quan Yin

Minumulat ng Master Ching Hai ang mga tapat na nagnanais malaman ang Katotohanan, sa Pamamaraang Quan Yin.

Ang mga salitang “Quan Yin” sa Chinese ay nangangahulugang pagninilay sa Tunog. Magkasama dito ang pagninilay (meditation) sa Panloob na Liwanag at sa Panloob na Tunog. Ang karanasan na ito ay paulit-ulit nang inilalarawan sa mga banal na kasulatan ng lahat ng relihiyon sa buong mundo.

Halimbawa, isinasaad sa Kristiyanong Bibliya na, Sa simula ay ang Salita, at ang Salita ay nasa Diyos, at ang Salita ay ang Diyos. (John 1:1). Ang Salitang ito ay ang nasa loob na Tunog. Tinatawag rin itong Logos, Shabd, Tao, Soundstream, Naam, o ang Makalangit na Musika.

Ayon kay Master Ching Hai:

Ito ay yumayanig sa lahat ng may buhay at nagbibigay lakas sa buong sansinukob. Ang panloob na himig ay nakakapagpagaling sa lahat ng mga sugat, tumutupad sa lahat ng mga kahilingan at pumapawi sa mga makamundong pagkauhaw. Ito ay puno ng kapangyarihan at Pagmamahal. At dahil gawa tayo sa Tunog na ito, ang pagkakaroon ng ugnayan rito ay nagdadala ng kapayapaan at kaluguran sa ating mga puso. Pag-

katapos makinig sa Tunog na ito, ang ating buong pagkatao ay nagbabago, ang ating pananaw sa buhay ay labis na nababago para sa ikabubuti.

Ang panloob na Liwanag, ang Liwanag ng Diyos, ay siya ring Liwanag na tinutukoy sa salitang “Kaliwanagan”. Ang sidhi nito ay maaaring magmula sa isang pinong liwanag hanggang sa liwanag ng ilang milyong araw. Sa pamamagitan ng Liwanag at Tunog sa ating kaloob-looban, ay makikilala natin ang Diyos.

Ang pagmumulat sa Paraang Quan Yin ay hindi isang lihim na ritwal o seremonya upang pumasok sa isang bagong relihiyon. Sa pagmumulat, ilang mga tagubilin ukol sa meditasyon sa Liwanag at Tunog ang ipamimigay. Si Master Ching Hai ang magbibigay ng “Espiritwal na Paghahatid”. Ang unang pagdanas ng Pagdating ng Diyos ay ibinibigay sa katahimikan.

Sapagkat maaari na agad mong marinig ang nasa kaloobang Tunog at makita ang Liwanag sa pagmumulat, ang pangyayaring ito ay tinutukoy kung minsan bilang ang “bigla” o “dagling kaliwanagan”.

Lahat ng tao, mula sa anumang lahi at mula sa anumang ng relihiyon, ay tintanggap ni Master Ching Hai para sa pagmumulat. Hindi ninyo kailangang palitan ang kasalukuyan ninyong relihiyon o paniniwala. Pero kailangan mong maging isang vegan. Ang habang-buhay na pagiging vegan ay kinakailangang bago matanggap sa pagmumulat. Ang pagmumulat ay

inihahandog ng walang bayad.

Ang araw-araw na pagsasanay sa Quan Yin Method at ang pagsunod sa “Limang Panuntunan” ang tangi ninyong kailangan pagkatapos ng pagmumulat. Ang mga Panuntunan ay mga gabay na tutulong sa inyo upang hindi ka makasakit sa inyong sarili at sa anumang nabubuhay na nilalang. Mapa-palalim at mapapatibay ng meditasyon ang iyong paunang karanasan sa kaliwanagan, at matutulungan kang makamtam ang pinakamataas na antas ng pagpupukaw o PagkaDiyos sa inyong sarili. Kung walang arawang pagsasanay, tiyak na halos makakalimutan niyo ang iyong kaliwanagan at babalik lang kayo muli sa inyong karaniwang antas ng kamalayan.

Ang layunin ni Master Ching Hai ay maturuan tayo kung paano umasa sa ating sarili. Samakatuwid, nagtuturo Siya ng isang paraan na kayang gawin ninoman ng mag-isa lamang sila na walang gamit o anumang kagamitan.

Hindi Siya naghahanap ng mga tagasunod, alagad o magtayo ng samahan na kailangang magbayad upang maging kasapi. Hindi Siya tatanggap ng salapi, regalo o paninikluhod mula sa inyo kaya hindi niyo na ito kailangan pang ihandog sa Kanya.

Ang tatanggapin lamang ni Master Ching Hai ay ang inyong katapatan sa inyong pamumuhay at pagsasanay ng meditasyon upang mapaunlad ninyo ang iyong sarili sa aspetong-ispiritwal.

Ang Limang Panuntunan

- 1. Pigilin ang sarili mula sa pananakit sa anumang nilikhang may buhay.***
- 2. Pigilin ang sarili mula sa pagsasalita ng hindi totoo.**
- 3. Pigilin ang sarili mula sa pagkuha ng hindi nya pag-aari.**
- 4. Pigilin ang sarili mula sa pakikiapid.**
- 5. Pigilin ang sarili mula sa pag-inom ng mga inuming nakalalasing.****

* Ang panuntunang ito ay nangangailangan ng mahigpit na pagsunod sa vegan diet. Walang karne, isda, gatas, itlog (napertilisa o hindi, sa keyk, biskwit, ice cream, atbp.) o kahit na anumang anyo ng produktong mula sa hayop.

** Kasama dito ang pag-iwas sa lahat ng nakalalason, gaya ng alcohol, droga, tabako, sugal, malaswang babasahin at panoorin, at mga labis na bayolintang pelikula o literatura o video games.

Subalit sa kabila ng mga balakid at walang-pagpapahalaga ng sangkatauhan, patuloy pa rin tayo sa paggawa ng mabuti. Patuloy pa rin nating hinahasa ang ating sarili na gawin kung anong tama, dahil ito ang tama, dahil iyon ang hamon ng mundong ito na palagi nating sundin ang pamamaraan ng Diyos, palagi nating sundin ang mga utos ng konsensya. Sa ganitong paraan natin malalampasan ang lahat ng pagkakaiba, lahat ng puri at sisi para maging isang marangal na nilalang.

(Kinuha mula sa Isipan ng isang Santo ay Hindi Naghihintay ng Kapalit)

~ Ang Supreme Master Ching Hai

Matapos ninyong makamit ang kumpletong kaliwanagan, mauunawaan nyo ang lahat, kahit ang maraming nakaraang buhay sa isang iglap: dahil sa tulong ng kaliwanagan, malalampasan natin ang hangganan ng limitasyon ng oras at espasyo. Kapag walang limitasyon ng oras, mauunawaan natin ang mga bagay bagay nang hindi na kailangan ng maraming oras, sa halip akala natin ito ay isang minuto lang. Maiintindihan natin ang maraming bagay na nangangailangan ng maraming siglo para maintindihan. Kaya dapat nating hanapin ang panloob na karunungan ito. Lahat ng kasagutan ay nasa loob natin.

(Kinuha sa “Ang Daan Patungo sa Kayamanang nasa Kalooban”)

~Ang Supreme Master Ching Hai

Tayo ay pumapasok na sa Gintong Panahon, kaya kailangan na nating magbago. Kailangan na nating iwanan ang mga luma at walang-kwentang konsepsyon sa kung paano maging isang santo; o dapat nating iwanan na ang madidilim na pag-iisip, ang mga negatibong inaasahan ng mundo at ng sarili natin. Kumilos ka!

(Kinuha mula sa Tayo ay Pumapasok na sa Gintong Panahon)

~Ang Supreme Master Ching Hai

MGA LATHALAIN

Upang maiangat ang ating diwa at makapagbigay ng inspirasyon sa ating araw-araw na buhay, mayroong isang koleksyon ng mga turo ni Supreme Master Ching Hai na nasa anyong libro, videotape, audiotape, DVD, MP3, MP4

Maliban sa mga libro, mayroon ding mga turo ni Master na maaaring makuha ng mabilis at libre mula sa Internet. Halimbawa, may mga website na itinatampok ang madalas na ilimbag na News na magasin (tingnan ang “website ng Quan Yin” sa ibaba). Ang ibang itinatampok na publikasyon online ay ang mga tula ni Master, at mga inspirasyonal na salita, at mga panayam na nasa anyong video at audio na file.

Isa pang lathalain na malawakang ipinamimigay, ay makukuha na mula sa Internet sa 80 na wika, ay ang sample booklet na maikling pagpapakilala kay Master. Upang makakuha ng kopya ng sample booklet, bisitahin ang mga sumusunod na websites:

<http://sb.godsdirectcontact.net/> (Formosa) (U.S.A.)

<http://www.direkter-kotakt-mit-gott.org/download/index.htm> (Austria)

Mga Aklat

Ang pagbasa ng isa sa mga libro ni Master sa gitna ng isang araw ay maaaring maging isang tagasagip-buhay. Ang Kanyang mga salita ay isang paalala ng ating sariling Likas na pagkatao. Maging ang pagbasa ng Kanyang mga lektyur na nakakapagturo ng mga bagay na ispirital sa Ang Susi sa Dagling Kaliwanagan na serye, o kaya ng mga tula Niyang emosyonal na nasa Silent Tears, palaging may mga hiyas ng karunungan mapupulot.

Sa lista ng mga libro na susunod, nakalagay sa mga panaklong ang mga numero ng mga tema na mayroon sa bawat lingguwahe. Para sa karagdagang impormasyon tungkol sa pagkuha ng mga ito at ibang mga libro, tingnan ang “Pagkuha ng mga Publikasyon” na bahagi.

The Key of Immediate Enlightenment: Isang koleksiyon ng mga panayam ng Supreme Master Ching Hai. Makukuha sa Aulacese(1-15), Chinese(1-10), English(1-5), French(1-2), Finnish(1), German(1-2), Hungarian(1), Indonesian(1-5), Japanese(1-4), Korean(1-11), Mongolian(1,6), Portuguese(1-2), Polish(1-2), Spanish(1-3), Swedish(1), Thai(1-6) at Tibetan(1).

The Key of Immediate Enlightenment - Questions and Answers:

Isang koleksiyon ng mga tanong at sagot mula sa mga panayam ng Master. Makukuha sa Aulacese(1-4), Chinese(1-3), Bulgarian, Czech, English(1-2), French, German, Hungarian, Indonesian(1-3), Japanese, Korean(1-4), Portuguese, Polish and Russian(1).

The Key of Immediate Enlightenment - Special Edition/1993 World Lecture Tour:

Isang 6 na aklat na koleksiyon ng mga panayam ng Supreme Master Ching Hai sa panahon ng 1993 World Lecture Tour. Makukuha sa English at Chinese.

The Key of Immediate Enlightenment - Special Edition/7-Day Retreat:

Isang koleksiyon ng mga panayam ng Master noong 1992 sa panahon ng isang 7-araw na retiro sa San Di Mun, Formosa. Makukuha sa English at Aulacese.

Letters Between Master and Spiritual Practitioners:

Makukuha sa English(1), Chinese(1-3), Aulacese(1-2), Spanish(1)

Master Tells Stories: Makukuha sa English, Chinese, Spanish, Aulacese, Korean, Japanese at Thai.

Coloring Our Lives: Isang koleksiyon ng mga salita at espirituwal na turo ng Master. Mabibili sa Chinese at English.

God Takes Care of Everything –

Illustrated Tales of Wisdom from The Supreme Master Ching Hai:

Makukuha sa Aulacese, Chinese, English, French, Japanese at Korean.

The Supreme Master Ching Hai’s Enlightening Humor – Your Halo Is Too Tight!

Makukuha sa Chinese at English.

Secrets to Effortless Spiritual Practice: Makukuha sa Chinese at English.

God’s Direct Contact –The Way to Reach Peace: Isang koleksiyon mga panayam ng Supreme Master Ching Hai sa panahon ng Kanyang 1999 European Lecture Tour. Makukuha sa Chinese at English.

Of God and Humans – Insights from Bible Stories

Ang espesyal na antolohiyang ito ay naglalaman ng labingtatlong kasaysayan sa Bibliya, na pambihirang ikinuwentong muli ng Master sa iba’t-ibang okasyon. Makukuha sa Chinese and English.

The Realization of Health--Returning to the Natural and Righteous Way of Living:

Makukuha sa Chinese at English.

I Have Come to Take You Home: Isang koleksiyon ng mga sipi at mga turong espirituwal ng Master. Makukuha sa Arabic, Aulacese, Bulgarian, Czech, Chinese, English, French, German, Greek, Hungarian, Indonesian, Italian, Korean, Polish, Spanish, Turkish, Romanian at Russian.

Aphorisms: Mga hiyas ng walang katapusang karunungan mula sa Master. Makukuha sa English/Chinese, Spanish/Portuguese, French/German , Japanese/English at Korean/English.

The Supreme Kitchen(1) – International Vegetarian Cuisine: Isang koleksiyon ng mga lutuin mula sa buong mundo na iminumungkahi ng mga kapwa disipulo. Makukuha sa English/Chinese/Aulacese at Japanese.

The Supreme Kitchen(2) – Home Taste Selections:

Kombinasyong aklat ng English/Chinese

One World... of Peace through Music: Isang koleksiyon ng mga panayam at komposisyong musical mula sa isang Benefit Concert sa Los Angeles, California. Kombinasiyong aklat na English/Aulacese/Chinese.

A Collection of Art Creation by The Supreme Master Ching Hai:

Makukuha sa English, Chinese.

S.M.Celestial Clothes (6):

Makukuha sa isang kombinasiyong edisyong lingguwahi na English/Chinese.

The Dogs In My Life (1-2): Ang 2-volume ng libro na may 500 pahina ay isang kamangha-manghang tunay na buhay na kwento tungkol sa mga aso. Isinulat ni Master tungkol sa Kanyang mga asong kaibigan, Makukuha sa Aulacese, Chinese, English, German, Japanese, Korean, Spanish, Polish.

The Birds In My Life: Sa magandang aklat na ito na , ipapakita ni Master Ching Hai sa atin ang sikreto sa pagunawa sa panloob na mundo ng mga hayop.. Makukuha sa: Aulacese, Chinese, English, French, German, Korean, Mongolian, Russian, Indonesian.

The Noble Wilds: Puno ng pag-ibig na sinulat at kinuhanan ng litrato mismo ni Master, ang aklat na ito ay puno ng magandang tula at kamangha-manghang mga litrato. In this intimate journal-like story, Sa panulat na gaya ng sa isang journal, ilalarawan ni Master ang kanyang paglalakabay sa tabi ng lawa at ipapakita sa atin ang likas na napakagandang katangian ng ating mga kaibigang hayop. Makukuha sa: Aulacese, Chinese, English, French, German.

Celestial Art: Chinese, English

From Crisis to Peace: Makukuha sa English, Chinese, Korean, French, Indonesian, Spanish, Portuguese, Polish, Russian at Romanian.

Thoughts on Life and Consciousness

Isang librong sinulat ni: Dr. Janez: Makukuha sa Chinese

Koleksiyon ng Mga Tula

- Silent Tears: Isang aklat ng mga tula na sinulat ng Master.
- Makukuha sa English/Chinese, German/French/English, , Aulacese, Spanish, Portuguese, Korean at Filipino.
- Wu Tzu Poems: Isang aklat ng mga tula na sinulat ng Master
- Makukuha sa Aulacese, Chinese, English
- The Dream of a Butterfly: Isang aklat ng mga tula na sinulat ng Master
- Makukuha sa Aulacese, Chinese at English.
- Traces of Previous Lives : Isang aklat ng mga tula na sinulat ng Master
- Makukuha sa Aulacese, Chinese at English.
- The Old Time: Isang aklat ng mga tula na sinulat ng Master
- Makukuha sa Aulacese , English.
- Pebbles and Gold: Isang aklat ng mga tula na sinulat ng Master
- Makukuha sa Aulacese , Chinese at English.
- The Lost Memories: Isang aklat ng mga tula na sinulat ng Master
- Makukuha sa Aulacese, Chinese at English.

* The love of Centuries. Isang aklat ng mga tula na sinulat ng Master Makukuha sa Aulacese, Chinese, English, French, German, Mongolian, Korean at Spanish.

Ang Audio tapes, video tapes, MP3s, MP4s at DVDs ng lektyur, musika, at konserto ni Supreme Master Ching Hai, music and concerts ay makukuha sa Arabic, Armenian, Aulacese, Bulgarian, Cambodian, Cantonese, Chinese, Croatian, Czech, Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Hebrew, Hungarian, Indonesian, Italian, Japanese, Korean, Malay, Mandarin, Mongolian, Nepali, Norwegian, Persian, Polish, Portuguese, Russian, Sinhalese, Slovenian, Spanish, Swedish, Thai, Turkish at Zulu. Ang mga katalog ay pwede naming ipadala ayon sa inyong pakiusap. Lahat ng katanungan ay tinatanggap.

Pagkuha ng mga Lathalain

Lahat ng mga lathalain ay maaring idownload nang libre. Kung gusto mong magdownload ng lathalain, bumisita lamang sa:

<http://smchbooks.com/new-eng/latest/index.htm>

Kung nais mo namang bumili o makakuha ng inemprentang lathalain, sa mababang halaga, makipag-ugnayan muna sa pinakamalapit na center sa iyong lugar upang alamin kung mayroon maaring mabili. Para makakuha ng listahan ng mga lathalain, bumisita lamang sa:

Eden Rules: <http://www.edenrules.com/>

<http://smchbooks.com/new-eng/latest/index.htm>

Celestial :<http://www.thecelestialshop.com>

Bilang karagdagan, maraming edisyon ng mga online News magazine ang makapagbibigay ng listahan ng mga bagong limbag na libro at tapes. Ang lugar ng eksibisyon sa mga retreat ay isa ring magaling na lugar upang matingnan ang mga aklat, tapes, litrato, painting, at mga alahas na ginawa ni Master.

Kung kinakailangan, maari kang umorder ng direkta sa headquarter sa Formosa, address:P.O.Box 9, Hsihu, Miaoli, Formosa, ROC (36899). A detailed catalog is also available upon request.

Quan Yin WWW Sites

God's direct contact — The Supreme Master Ching Hai International Association's global Internet: <http://www.Godsdirectcontact.org.tw/eng/links/links.htm>

Bisitahin ang directory ng mga Quan Yin web sites sa buong mundo, maaring i-browse sa maraming mga wika, pati na ang 24-oras na access sa programa sa TV , A Journey through Aesthetic Realms (Isang Paglalakbay sa Masining na Kaharian). Maari kang mag-download o mag-subscribe sa The Supreme Master Ching Hai News, maaaring makuha sa eBook o printable format. Ang mga multilingual na edisyon ng The Key of Immediate Enlightenment (Ang Susi sa Mabilis na Kaliwanagan) na sample booklet ay maaring ring makuha.

Paano Kami Makokontak

The Supreme Master Ching Hai International Association

P. O. Box 9, Hsihu, Miaoli, Formosa, ROC(36899)

P.O.Box 730247, San Jose, CA 95173-0247, U.S.A.

Supreme Master Television

E-mail: peace@SupremeMasterTV.com

Tel: 1-626-444-4385 / Fax: 1-626-444-4386

<http://www.suprememastertv.com/>

Book Department:

E-mail: divine@Godsdirectcontact.org

(You are welcome to join us in translating Master's books into others languages.)

The Supreme Master Ching Hai International Association Publishing Co., Ltd.

Taipei, Formosa.

E-mail: smchbooks@Godsdirectcontact.org

Tel:(886)2-23759688/ Fax:2-23757689

<http://www.smchbooks.com>

News Group:

E-mail: lovenews@Godsdirectcontact.org

Spiritual Information Desk:

E-mail: lovewish@Godsdirectcontact.org

S.M. Celestial Co., Ltd.

E-mail: smcj@mail.sm-cj.com

Tel:(886)3-4601391/Fax:3-4602857

<http://www.sm-cj.com>

Online Shop

Celestial : <http://www.thecelestialshop.com>

Eden Rules: <http://www.edenrules.com/>

Loving Hut International Company, Ltd

Tel: (886) 3-468-3345/Fax: 3-468-5415

E-mail: info@lovinghut.com

<http://www.lovinghut.com/tw/>

Loving Food- for a healthy Vegan Lifestyle

<http://www.lovingfood.com.tw>

Ang Susi sa Mabilis na Kaliwanagan Aklat 1

Author: Ang Supreme Master Ching Hai

The translator editor & proofreader: Rosean D. Villones

Design and Layout: Book Department

Published by: The Supreme Master Ching Hai

International Association Publishing Co., Ltd.
Rm. 16, 8F, No. 72, Set. 1, Zhongxiao W. Rd.,
Zhongzheng Dist., Taipei (100), Formosa, R.O.C.
Tel: 886-2-23759688 Fax: 886-2-23757689
Email: smchbooks@Godsdirectcontact.org
<http://www.smchbooks.com>

Ang Supreme Master Ching Hai © 2016

First Edition: August 2016

All Rights Reserved.

Maaari mong kopyahin ang mga laman ng lathalaain na ito nang may permiso mula sa tagapaglathala.

